

Rafal A. Ziemkiewicz

Ženské maso

"Jdeš za ženou ? Vezmi si bič!"

- Friedrich Nietzsche (mezi námi, idiot, ale se záblesky zdravého rozumu)

Šest vražd za jednu noc není na středně velké město mnoho. Je to právě dost na to, aby policista končící službu ohlásil střídajícímu kolegovi, že se nic nedělo. A aby Tankreda, prohlízejícího si ráno na svém terminálu ubíhající záznamy počítačového systému policie napadlo, že se rodí další naprosto nudný den naplněný řešením nudných případů z předposledních stránek novin. Kdyby mezi těmi šesti nebožtíky byl někdo slavný, bohatý nebo vážený, to by bylo něco jiného - měl by možnost dostat se z kanceláře a trochu se poohlédnout kolem. Ale žádného takového Tankred na seznamu vysvíceném před sebou nenašel.

A tak se zaklonil v křesle a začal soustředěně pozorovat Przepadlošciana pracujícího na protější straně místnosti. Konečně zachytil jeho pohled, který vzápětí uhnul, rozpačitě pomrkáváje.

Byl to spolehlivý způsob jak na zahánění nudy, tak na dráždění Przepadlošciana. Przepadlošcian se ale tentokrát ukázal jako neobyčejně tvrdý. Tankred po něm musel pošilhávat ještě třikrát, než konečně uslyšel: "Co na mě tak zíráš?"

"Ale nezírám," zabručel ponuře, ťukaje zaujatě do klávesnice. "To se ti jen zdálo."

"Vypadám špatně?" zeptal se Przepadlošcian takovým tónem, jako by předpovídal svůj brzký pohřeb, čímž si vlastně odpovídal.

"Ale kdež," zavrtěl hlavou. "Všechno je v pořádku."

Przepadlošcian byl toho dne neobvykle tvrdý. Vydržel ještě celou minutu, než se vytratil z místnosti, bera s sebou svazek starých sestav, aby měl důvod k odchodu. Po chvíli byl za dveřmi slyšet sloní dupot. Když Przepadlošcian běžel, otrásl se okenní tabule. Zvláště když běžel k zrcadlu. Musel v něm spatřit statné tělo s rozložitými rameny, na něž by každý lékař bez jakéhokoli zaváhání umístil tabulku s nápisem 'vzor zdravf. Ale zrcadlo v hale Agentury muselo mít nějaké podivné vlastnosti - Przepadlošcian v něm pravidelně zjišťoval, že má jednou opuchlá víčka, jindy kruhy pod očima, nebo divnou skvrnku nad levým uchem.

"Ty jsi ale darebák," prohlásila Eva a znechuceně si Tankreda změřila. "Měl bys ho konečně nechat na pokoji."

Komisař sedící vpravo od dveří na chvíli zvedl hlavu a zlomyslně se usmál. Jinak než zlomyslně se usmívat neuměl. Zůstalo mu to, když odešel do výslužby, stejně jako hodnost komisaře.

"Vždyť mu nic nefekl," nadhodil a pohladil si zbytky na ježka sestřižených prošedivělých vlasů.

Jistě, proč by musel něco říkat. Przepadlošcian i tak dobře věděl, že trpí všemi známými nemocemi a několika dosud neobjevenými. Žádnému z několika stovek lékařů, které ve svém životě navštívil, se nepodařilo mu to rozmluvit.

"Tipoval bych játra," obrátil se Komisař na Tankreda.

"Játra předevčirem. Vřed na dvanácterníku."

"Platí."

Ted' byla na řadě Eva, aby projevila svůj nesouhlas. Pokaždé protestovala, což ale vůbec nevadilo, aby se bavila jako oni. Ale než stihla cokoli říci, z interkomu se ozval pronikavý hlas sekretářky oznamující Tankredovi, že má urychleně jít k šéfovi.

"Nóo," začal šéf o chvíli později, sleduje Tankreda skrz brýle posunuté na špičku nosu. "A co tady ještě děláte?"

Tankred se nejistě rozhlédl po kanceláři.

"Mám přemýšlet za vás? Druhá zpráva z ranního hlášení."

"Carlos Rast? Vloupání za účelem krádeže. To není naše práce."

"Vím lépe, co je naše práce. Kde pracoval? No, zjistil jste si to?"

"Myslím, že... neměl jsem to v hlášení."

"No právě! Naučte se, že pokud něco chybí v hlášení, určitě jde o něco závažného. O 'Kytici rozkoše' jste jako spořádaný mladý muž nic neslyšel?"

"Něco jsem zaslechl." Nebyl natolik spořádaným mladíkem, aby mu název jednoho z největších koncernů na pornotruhu nic neříkal.

Šéf pokývl hlavou, jako by se splnily jeho nejhorší obavy.

"Asi se budeme muset rozloučit," pronesl temně. "Případu se ujal 12. městský okrsek, poručík Oridhi. Za pět minut máte být u něj. Něco mi říká, že když se budete snažit, mohlo by nám z toho něco kápnout." Šéf si ukazovákem posunul brýle a vrátil se k prohlížení svodek, čímž dal najevo, že považuje rozhovor za ukončený.

"Budete se snažit," řekl Tankred a vyrazil pro vůz. Šéfovi nebylo radno odporovat. Jednak, že byl šéfem, a potom, že měl na takové věci čich.

U východu se na chodbě potkal s komisařem šlukujícím svoji ranní cigaretu.

"Oba jsme prohádali," odušil, "Toxoplazmoza. Právě vysvětluje Evě, co to je."

Toxoplazmoza. No to se podívejme. Przepadlošcian přečetl novou knihu.

"Ale zítra to určitě budou játra," zaslechl ještě, když nastupoval do výtahu.

"Pro supy tady nic není," řekl poručík Oridhi, hledě na Tankreda vyčítavě, tedy tak, jak se policisté vždycky dívají na chlapíky, kteří jim pletou hlavu. "Nepřišel do práce a dneska měl provádět nějaké důležité pokusy, tak pro něj poslali auto. Řidič ječel na celé kolo a dostal šok. Ten pohled skutečně nebyl příliš příjemný, tady jsou fotky. Jsou černobílé, ale řekl bych, že to stačí. Někdo z něj asi chtěl udělat fašírku. Rozsáhlé pohmožděninny způsobené mnohonásobnými údery těžkým, tupým předmětem. Vrah ho musel zastihnout ve spánku a zabít první ranou, potom už jen masakroval mrtvolu. Jsi znechucený? Tady se podívej." Podal mu fotografie rozklepané krvavé masy na pohovce. Určitě nic, co by potěšilo duši estéta.

"Ztratilo se něco?"

"Jeho loutka. Prototyp nového modelu. Zavražděný byl psychosyntetikem zaměřeným na tajemství ženské duše a měl podivný zvyk: všechny své výtvořky testoval sám. Vypadá to, že si ho jeho chleboďárci velmi cenili." Oridhi potáhl z cigarety. Byl to suchý, upjatý člověk s tvářmi ztuhlou ve výrazu věčné nespokojenosti. "Kromě toho se neztratilo nic a nenašli jsme žádné stopy vloupání. Chceš znát názor zkušeného, chlapče?"

"Hořím nedočkavostí."

"Dokonale odvedená práce nastrojená jako vražda v rozrušení. Stopy, pokud jim můžeme věřit, naznačují, že loutka utekla. Ale to je naprosto nemožné, každý odborník ti vysvětlí proč a urazí se, že ho obtěžuješ hloupými otázkami. Vrah ji vzal s sebou. Řekl bych, že proto vlastně přišel, ale nebudu se v tom šourat. A radím to i tobě. Koncerny, když jde o průmyslovou špionáž, nemají vůbec smysl pro humor. Ale dělej, jak myslíš. Oddíl ještě pracuje, můžeš si všechno prohlédnout na místě."

Pokynul hlavou.

"Marto!" zahulákal Oridhi, až se zatřáslly stěny. "Napiš tomu supovi propustku do Rastovy vily!"

Rastova vila. To nebyla žádná vila. To byl palác! Tankred měl nutkání vykřiknout a poslouchat ozvěnu. Policista střežící dveře mu přikázal, aby počkal, a zmizel s jeho propustkou v zákrutu schodů vedoucích do patra.

Opřel se o boazerii pokrytou stříbrným prachem a zapálil si cigaretu. Host, který bydlí v takové chajdě, stoupá už jen díky tomu na ceně o pár stovek. Lidé kdovíproč hrozně milují zvěsti o násilném skonu boháčů. Takže šéf měl čich. Jako obyčejně. V tomhle oboru jste museli mít čich, abyste z každodenního stohu hloupostí vytěžili skutečně zajímavou zprávu. I když byla ústavou uzákoněna naprostá průhlednost a všeobecná dostupnost všech informací, i když byla zrušena státní i služební tajemství, i když byly dokonce zrušeny tresty za průmyslovou špionáž s odůvodněním, že je to soukromou věcí koncernů - vyšlo najevo, že těch informací je příliš mnoho, aby je byl kdokoli schopen pojmout. Samo zřejmě kromě odborníků z informačních agentur. A tak se nakonec televizním i tiskovým centrálám vyplácelo přejímat od agentur hotová témata, místo toho, aby utrácely čas a peníze na jejich získávání vlastními prostředky. Byli i takoví, pro které bylo výhodné platit agenturám za exkluzivní předávání určitých zpráv. S informací je možno obchodovat stejně dobře jako s hřebíky, petrolejem, auty nebo masem. Se vším se dá obchodovat.

"Seržant nemá čas," sdělil mu policista, když se vrátil. "Ještě jsme neskončili se shromažďováním stop nahoře."

"Počkám."

Chvilí se potloukal po hale a nahlížel do pokojů, které majitel zavalil starožitnostmi a ve kterých nadělali nepořádek policejní technici. Nakonec jeho pozornost upoutaly schody vedoucí dolů. Končily v nevelkém výklenku s párem dveří. Za těmi nalevo se nacházela garáž. Ty napravo vypadaly mnohem bytelněji a zevnitř byly pobité zvukotěsným obložním. Když je otevíral, těžce zaskřípěly v závěsech. Člověk se skutečně musel topit v penězích, aby si za těžké prachy mohl dovolit speciální skřípějící panty.

Podlaha byla pokryta rudým linem, stěny nalakovanými prkny. Lampy posazené na ozdobných železných stojanech, dokonale imitující svíce, zalévaly místnost chmurným mihotavým světlem. Tankred delší dobu přemýšlel, k čemu by mohla sloužit konstrukce stojící uprostřed místnosti, která na první pohled připomínala velmi složité gymnastické náčiní. Přesunul pohled na sbírku bičů, bičů, karabáčů, palců, řemenů, pout a roubíků potažených kůží kolem dveří. Na podlaze si všiml stop zaschlé krve. Ano. Rád testoval nové prototypy osobně. Chvályhodná důkladnost konstruktéra.

A konečně, na široké lavici stojící podél stěny bělostně zářil stužek papírů. Začal si je prohlížet.

"*Sybilla splní tvé nejskrytější touhy*" hlásal nahoře nápis fixem, dvakrát podtržený a doplněný vykřičníkem. Pod tím ležely rovné řady počítačové sestavy, ve které stejný fix provedl sem tam nějakou opravu, dodatek nebo náčrtek. Přelétl je pohledem a zastavil se na narychlo napsaných poznámkách. *Nesnesitelná bolest* bylo opraveno na *sladké utrpení*, ve třetím odstavci zdola bylo slovo lásky doplněno přívlastky *nejhlubší, plné bezbřehé oddanosti*. Pokračovalo to v podobném stylu, jen opravy se zdály být mnohem odbornější.

Pod papíry našel fotografie štíhlé černovlasé dívky s nepřírodně velkým vzedmutým poprsím - takové byly právě v módě - rozložené ve smyslných pózách na zařízeních podobných tomu, které stálo opodál. Různé pohledy, ze strany, zezadu, detail tváře rozdělené řemínkem roubíku, s přivřenými očima, ve kterých ztuhl výraz utrpení a současně jakési odpudivé, perverzní rozkoše. Pocítil pulzování v břiše. S odporem se otrásl a položil papíry zpět na místo. Koutkem oka ještě zachytil druhé ručně psané heslo: *Skutečné se do tebe zamiluje*. Fotografie byly v rozích označeny kolečky a křížky.

Vrátil se nahoru a několikrát se zhluboka nadechl. Nic se neztratilo, jen loutka. Kdyby se Tankred jen trochu vyznal v loutkách, usmál by se nad myšlenkou, která ho právě napadla. Ale naštěstí měl o podrobnostech činnosti 'Kytice rozkoše' velmi mlhavou představu, takže mu ta myšlenka připadala celkem rozumná.

"Dobrá, můžete jít," objevil se policejní seržant na schodech.

"Možná někdy jindy. Omlouvám se." Tankred se lehce uklonil a odešel. Naskočil do vozu a jakmile se rozjel, vytřukal telefonní číslo Agentury.

"Tak jak to jde?" zeptala se z obrazovky Evina tvář.

"Jako po másle. Starý měl čich, je to věc. Ten chlápek dělal nářadí pro sadisty, sám jím taky trochu byl, měl spoustu prachů, a je v tom ještě zapletená jeho loutka. Bomba, ne? Podívej se, co víme o té Kytici. Jak to vypadá s tou toxoplazmozou?"

Spojení do projekční kanceláře koncernu dostal po třiceti vteřinách, kdy čekal v zácpě na výjezdu na rychlodráhu. Starostlivě si prohlížel svou tvář v zrcátku, náležitě se při tom pitvoře, přičísł si vlasy a do koutku úst vsunul zapálenou cigaretu.

"Projekční kancelář, co si přejete?" Na obrazovce se objevila příjemně se usmívající dívka.

"Šéfa," řekl a snažil se, aby to znělo přísně. Asi se mu to nepodařilo, protože výraz její tváře se ani trochu nezměnil.

"Byl jste objedнан?"

"Rekněte mu prosím, že volám jménem Carlose Rasta a jeho loutky."

Po několik následujících minut mohl na obrazovce sledovat pouze reklamní slogan, který mu sděloval, že se dovolal do nejlepší firmy na světě, která svým klientům zaručuje nejvyšší třídu zábavy spolu s odstraňováním stresů, frustrací a všech podobných škodlivých pocitů. Konečně nápis uvolnil místo distingoované blondýně v šedém kostýmu. Svému vzhledu musela věnovat nejméně polovinu každého dne - tedy zřejmě všechny čas, který jí zbýval po výběru odpovídajícího oblečení a šperků.

"Nemáte asi zrovna nejlepší smysl pro humor," prohlásila s povýšenou upřímností, s jakou se vítá dotěrný komorník. "Co si přejete?"

"Chvilí pozornosti, než se rozhodnu předat své zprávy někomu jinému. Tankred Daledy z agentury 'Nahá pravda'."

Na okamžik se zamračila, ale po krátké chvíli získala její tvář sladký výraz.

"Měli jsme to předpokládat. Je mi to líto, ale nemohu říci, že mě těší se s vámi bavit. Abych pravdu řekla, považuji vás supy - za poslední ničemy."

"Někdo tvrdí, že se najdou ještě horší než my. Například firmy, které od žen kupují oplozněné zárodky a pěstují z nich tvory bez mozku pro úchyty."

"Vypadá to, že vás špatně spojili. Výhrůžky feministek a pámbičkářů přijímáme mezi jedenáctou a třináctou na vrátnici. A jestli se chystáte strašit nás dalším procesem o narušování morálky..."

"Mluvil tady snad někdo o procesu? Mám jen bombastický námět pro televizi."

"Budete tak laskav a počkáte chvíli?" řekla. Znovu stejná reklamní cedule.

"Myslím, že si můžeme pohovořit. Navštivte nás prosím zítra ráno."

"Ne zítra, ale teď. Asi tak za minutu a půl."

"Dobrá, zvu vás tedy k sobě."

"Kam?"

"Elsa Friedenkopf. Ukážou vám cestu."

Když sjížděl z rychlodráhy, spojil se ještě jednou s kanceláří.

"Jeduje na úvod podusit. Zjisti mi ženu, která se jmenuje Elsa Friedenkopf."

"Můžeš chvíli počkat?"

Mohl.

"Teoreticky pracuje ve stejné projekční kanceláři jako Rast. Ale v jejich důvěrných záznamech - tedy, v záznamech, které považují za důvěrné a myslí si, že není nikdo tak chytrý, aby se do nich dostal - figuruje na seznamu zaměstnanců vnitřní ochrany firmy. Specializace: odhánění supů. Konečně narážíš na ty pravé."

"Vždycky jsem si myslel, že vnitřní ochrana koncernů je práce pro velké, tvrdé chlapy, kteří prošli výcvikem komandos."

"Neznáš ženy," zasmála se Eva.

"Určitě, u d'asa," napadlo ho po nějaké době ve výtahu v administrativní budově koncernu. "Četl jsem kdysi o jednom, který je znal. Vylezl na sloup a do konce života se neodvážil slézt dolů."

Elsa Friedenkopf nebyla ani trochu velkým tvrdým chlapem. Byla to proklatě pěkná žena neurčitého věku - tedy, jak se eufemisticky říká, v plném květu - a s chováním hodným hraběnky. Čekala na Tankreda v elegantní kanceláři, mezi kyticemi ruměnných růží, symbolu firmy.

"Neztrácejme čas," řekla chladně a posunula před něj po desce nízkého stolu sklenku s koktejlem. Potom se opřela do křesla, umožňujíc tak svému hostu, aby si prohlédl její kolena a lýtka. Skutečně musel přiznat, že za to stojí. "Vlastně bych vám nemusela plést hlavu, ale nechceme, aby ta tragédie poskytla bulvárním zpravodajům příležitost pověst našeho přítele. Deset tisíc a zapomeneme na to."

Přihloupě se usmál. Neuměl se usmívat jinak než přihloupě, a proto velmi záviděl veliteli jeho zupácké chování.

"Jsi celkem sympatická ženuška," snažil se změnit ten přihloupělý úsměv do cynického úšklebku, "a chceš se mě tak rychle zbavit? Promluvme si chvilku."

"Nevidím žádné téma rozhovoru."

"Čím se zabýval Rast?"

"Nevíte? V tom případě tři tisíce."

"Víme, nevíme... S naší pamětí to bývá různé. Ta Sybilla, řekl bych, je také sympatická ženuška. Ale na loutku strašně užvaněná."

Vážně fia něj pohlédla zpod dlouhých řas. Měla rovné vlasy na ramena, ostré rysy a úzká ústa. Rozhodně na ní něco bylo.

"Mám tomu rozumět tak, že víte, kde je? Přiznávám, že to by stálo něco kolem stovky."

Hm. A šéf by ho rázem přestal strašit vyhazovem.

"Rozmyslíme si to. Platbu samozřejmě přijímáme v hotovosti."

"Počítáme s takovou možností," odpověděla a delikátně se usmála. Jen koutky úst.

Chlápek, který někdy rozlouskne, co se skrývá v těch jejich úsměvech, si vyslouží Nobelovku a vděčnost lidstva. Tankred pocítil, jak mu pečlivě nastudovaná grimasa stéká z obličeje jako vosková maska položená na elektrický vaříč. Musel přenést zrak na okno. Nemohlo se sice rovnat s předchozím pohledem, ale mluvčího, zabývajícího se nohama, by nikdo nebral vážně.

"Myslel jsem informace," vysvětlil. "To je náš koníček. Zajímalo by mě, jak zajišťujete, aby se ty vaše... produkty nevzbouřily? Byl by průšvih, kdyby loutka, za kterou klient zaplatí těžké peníze, ho mohla ubít ve spánku... Kdyby se to rozeslo..."

Zasmála se, upřímně pobavená. Tak stoprocentně upřímně, že to až znělo dost strojeně.

"Takový nesmysl! Ani policie..."

"Policie nemá čas ani chuť přemýšlet. Čeká, až jí někdo předloží dobrou stopu."

Pokrčila rameny.

"A na kolik si ceníš to odhalení?"

"Na tolik, že sám nenavrhnou cenu. Nejvyšší můžu sdělit svou provizi..." Neopatrně jí dovolil, aby mu pohlédla do očí. Ale jestli v nich snad něco postřehla, nedala to na sobě znát. Sklopila zrak a na chvíli se zamyslela.

"Poslyš, chlapče," začala o tón milejším hlasem. "Není těžké domyslet si, kdo zabil Rasta a unesl Sybillu. Ale to není tvůj problém a na tom nic nevyděláš. Rast ji neměl mít doma. Dovolila jsem mu to, protože trval na tom, zeje to absolutní novinka a že na ní musí pracovat sám. Nechtěla bych, aby se o tom dozvěděli mí nadřízení. Nejvyšší suma, s jakou mohu sama nakládat, je deset tisíc. Jestli ti to nestačí, domluvíme se s šéfem ochrany a jeho můžeš požádat o milion, nebo sto, a nebo pět set."

Pro mě to je stejné. Ale to tě taky nezajímá. Supi se nevzrušují, že?"

Připomněla mu to v pravou chvíli.

"Možná bych souhlasil," odvětil po chvíli přemýšlení. "Kdybyste k tomu přidali nějaké informace. Chtěl bych se pobavit s vašimi psychosyntetiky. Nic mě tak nezajímá, jako novinky. Zvlášť absolutní novinky."

"To je přísně zakázané," zavrtěla hlavou. "Nemohu to povolit. Počkej tady."

Trvalo dlouho, než se znovu objevila ve dveřích místnosti a pokynula mu, aby šel za ní.

"Profesor Torres pracoval s Rastem na vývoji Sybilly," řekla mu na chodbě. "Všechno ti vysvětlí. Samozřejmě že v rozumných mezích," dodala po chvíli.

Profesor Torres seděl v hlubokém křesle proti obrazovce videokomu, s hlavou položenou na opěradle a otevřenými ústy. Vypadal jako člověk, který usnul u televize. Nebo jako mrtvola.

Když přišel Tankred blíž, zjistil, že je skutečně mrtvý. Teprve krátce. Ještě nezačal stydnout.

Elsa zvedla dlaně k ústům a vydala ze sebe pronikavý výkřik.

"Uklidni se," zamračil se Tankred. "Nedělej, že to na tebe nějak zapůsobilo."

Okamžitě zmlkla a přejela ho ocelově chladným pohledem.

"Dobrá, supe. Pošli sem svého šéfa s navrhovanými cenami. A teď vypadni."

Měl velké štěstí, že 'Kytice rozkoší' neučila svou ochranou zabíjet pohledem.

Když byl šéf spokojený, měl ve zvyku kývat hlavou a čas od času opakovat: "No, no!". Když doplňoval tím hlubokým komentářem téměř každou větu, tak jako nyní, znamenalo, to, že je prostě šťastím bez sebe.

"No," dodal konečně, když Tankred domluvil. "Výborně, pane Tankrede. Na začátečníka znamenité. Zítra se s nimi pobavím sám."

Takže práce skončila. Šéf se dohodne se šéfem, plácnou si, trochu maziva přeteče z konta na konto a bude to. Jen nějak nemohl přestat myslet na tu loutku z fotografií.

"Kdybychom ještě měli něco konkrétního," nadhodil. "Něco, čím bychom jim mohli pohrozit. Stoupla by ta věc v ceně?"

Šéf jen mávl rukou, což mělo znamenat, že sdílí názor poručíka Oridhiho: nelézt mezi rvoucí se tygry. Zvlášť, když není ani jasné, kolik jich je.

"Nemáme prostředky na její hledání. Jsou na to příliš dobří. Nejpozději do zítřka ji vydupou ze země, ať bychom se snažili sebevíc. Ale ještě jednou vám gratuluji," dodal šéf ode dveří.

Pokývl hlavou a vrátil se ke své každodenní nudné rutině. Nadále nemohl odpoutat myšlenky od Sybilly.

Vydupou tě ze země, panenko. Nemáš šanci. Jsi příliš cenná, nešťastná bytost s psychikou dítěte, obraná o všechno, co bylo uznáno zbytečným. Zjistí, kde udělali chybu, proč ses odchýlila od předurčeného chování, vezmou tkáň pro klonování a spustí masovou výrobu tvých sester. Hit sezóny. Sybilla uspokojí tvé nehlouběji skrývané touhy. A možná že se v průmyslových závodech už rodí stovky tisíc Sybill? Za půl roku už budou zdánlivě osmnáctiletými dívkami, prodávány s rabatem a na zisk. A za rok a půl odejde poslední exemplář ke zrušení. Takový je tvůj prokletý osud, panenko. Takový už je ten zkurvený svět. Nemáš šanci.

Položil hlavu na lokty a zadumal se. Tak hluboce, že to hránilo s letargií.

"Stávkuješ?" probudila ho po nějaké době Evina otázka.

"Přemýšlím. Kdybych připustil, že ho praštila ona a že se jí nějak podařilo vypořádat se i s tím druhým... co by tak mohla dělat dál? Mysli ony vůbec?"

"Ani za mák," vmísil se velitel. "V naší době se podařilo napodobovat přírodu dokonale."

Eva se demonstrativně urazila, jako pokaždé, když velitel hovořil na téma žen - všeobecně.

Vlastně ano, jistým způsobem to byla žena. Fakt, že byla vypěstována uměle ze zárodku, jenž byl v právním smyslu uznán za předmět, se kterým je možno podle libosti experimentovat, měl možná význam pro juristy zahloubané do právních precedencí. Ale nemohl vyvrátit, že to nebyla svým způsobem žena. Veškerá činnost koncernů vyrábějících loutky se točila kolem vysvětlování, že tomu tak je - v reklamách, a že tomu tak není - u soudu.

Odstranil z terminálu ubíhající zprávy a začal se probírat daty, které získala Eva o výrobě sexuálního náčiní. Po deseti minutách zjistil, že podezřívá tak vypreparovaného jedince ze zabíjení majitele je nesmysl. Ale za nešíření nesmyslů nikdo neplatí. Takže zřejmě Sybillu sestavovali jinak. Dovede se mstít A asi už to má v sobě. Takže co dál? Chci tě najít, panenko. Chci vidět, co vyvinuli odborníci na odstraňování stresů a frustrací.

Po půlhodině mu mozek odmítl další spolupráci a dožadoval se něčeho silnějšího. Tankred s ním bez otálení souhlasil. Cítil, že ho něco hryže a chtěl to rychle utopit.

Odhodlal se k hrdinskému činu a přestal myslet na Sybillu. Rázem začal přemýšlet o Else Friedenkopf, o jejích dlouhých nohách a chladném, distingovaném způsobu řeči, který způsoboval, že o ní nedokázal přemýšlet normálně jako o každé jiné.

Byl na dně. Začal zírat na Przypadloščiana, ale ani to ho nějak netěšilo.

"Co na mě tak civíš?"

"Nestojíš o nějaký přesčas?" zeptal se ho. "Vzal bys na večer vysílačku a hlídkový vůz? Chci se trochu projet a možná budu potřebovat pomoc."

Rozhodoval se dlouho, hryzl si rty a kroutil hlavou. Dostatečně dlouho, aby Tankred stihl vyndat ze skříňky svou vysílačku, zkontrolovat, jestli jsou baterie nabitě na maximum, jestli je vlnový rozsah nastaven na Przypadloščianův přijímač, a jestli je signál zaznamenáván do paměti systému Agentury. Zabrало mu to pěkných pár minut - až dosud neměl příliš mnoho příležitostí pracovat s tím zařízením.

"Dobrá," oznámil konečně Przypadloščian. Vidina výdělku navíc přemohla obavy o zdraví. "Budu v pohotovosti, kdyby něco."

Seděl v autě zaparkovaném na rohu ulice a kouřil cigaretu. Nebe již ztmavlo a město zalilo mihotavé světlo neonů a reklam. Ukázalo se, že to co ho hryzlo, umělo velmi dobře plavat. Nic proti tomu nepomáhalo. Když hledal vhodný způsob, rozhodl se nakonec - asi u čtvrté nebo páté skleničky - že zavolá Else. Samozřejmě pouze a právě pro to, aby ji viděl. Jestli k němu bude chtít přijet, znamená to, že má co skrývat a bojí se, že už na to Tankred mohl přijít. No, a když už přijede, pokusí se z ní něco vymámit. Zkrátka, služební povinnosti v přesčasu. Prosté a přesvědčivé. Tak přesvědčivé, že tomu málem uvěřil.

Očividně měla nějaké tajemství. Nebo, jako specialistka na styk se supy, měla také služební povinnosti v přesčasech. V každém případě nedělala drahoty.

Uhasil nedopalek v popelníku. Co to vlastně chceš, Tankrede? Svě sis odsloužil, takže už dej s tou věcí pokoj. Máš přebujelé ambice.

Bouchnutí dvířek. Sedla si vedle a chvíli se mlčky usmívala tím svým způsobem - vyzývavě i nepřístupně zároveň.

"Proč ta konspirace? Mohls prostě přijet za mnou."

Beze slova nastartoval motor a vyjel na silnici.

"Kam pojedeme? K tobě?"

"Promluvit si se Sybillou."

"O to ti šlo?" řekla vyčítavě. "Myslela jsem..."

"Vím, cos myslela. Musím ji najít. A chci, abys mi s tím pomohla."

"Proč?" pokrčila rameny. "Stejně patří nám."

"Chci mít důkaz, že to ona zabila Rasta a Torrese. Potom z vás vyrazím třikrát tolik peněz." Vypadalo to, že to na ni zapůsobilo.

"Torres zemřel na infarkt, můžeš si to kdekoli ověřit. Už dávno měl potíže se srdcem, příliš se přepínal. Nemáš žádné ponětí o loutkách. Hodí se k zabíjení stejně dobře jako pekinéz. Jsou to obyčejná luxusní zvířátka, jen jsou velice podobná ženě, a proto děsně drahá. Máš velkou představivost. Prostě se bráníme publicitě a za to platíme. Co ještě chceš?"

"Nevím," řekl naprosto po pravdě.

"Ale já vím. Je to hloupost, uvěřils propagandě těch idiotek z Hnutí na obranu žen. Podívej se někdy do zpráv psychologů, uvidíš, kolik lidí trpí celý život kvůli svým úchylkám. Není jejich vina, že jsou takoví, jací jsou, a že mají rádi to, co mají rádi. Pomáháme jim žít v netolerantní společnosti. Nikomu se kvůli tomu neděje křivda. Dokonce bych řekla, že chráníme lidi před spoustou neštěstí. Nemáš ponětí, čeho jsou schopni sexuálně frustrovaní lidé."

"Tohle si myslíš?"

Strnula a zírala na silnici před nimi.

"Myslela jsem, že strávíme příjemný večer."

"Hm. S bandou tvých kolegů na krku."

"Jsem po službě," lehce se naklonila a dlouho mu hleděla do očí, až ho začalo něco tlačit v podbřišku. "Nemám u sebe zbraň ani signalizaci, nic takového. Můžeš se o tom kdykoli přesvědčit..."

"Jaká je? Ještě jsem se to nedozvěděl."

"Nudíš mě. A připadals mi jako sympatický chlapec. Dej s tím už pokoj," stiskla jeho ruku. "Dobrá? Zkus zapomenout, kde pracuju a buď chvíli milý."

Nemá to smysl. Možná bys toho opravdu měl nechat. Vždyť z ní stejně nic nedostaneš, a taková příležitost se chlápku tvého

vzezření příliš často nenaskytne. Nech toho a buď milý. Ne, do hajzlu - prudce trhl volantem, až zahvízdaly pneumatiky.

"Kam jedeme?" zopakovala.

"Trpělivost. Ještě chvíli."

Zastavili po několika minutách. Vypnul motor.

"Rastův dům?" konstatovala spis než se ptala. "Poslyš, o co ti jde?"

"Ted' už je to zase váš dům. Měla bys mít klíč, který odmyká všechny vaše zámky, ne? Určitě máš. Běž."

Dům byl tichý, spící a uklizený. Policie ho musela opustit během dvanácti hodin a koncern ho ještě neobsadil.

"O co ti jde?" zeptala se znovu, když vešli do haly. Ukázal jí schody vedoucí dolů. Na chvíli zaváhala. To byla vhodná chvíle, aby využil momentu překvapení. Pokoušela se bránit. Byla dobrá a měla postřeh. Ale on byl také dobrý a měl půl vteřiny náskok. Ústa otevřená k výkřiku. Stisk dvou bodů na hrdle, než se jí podařilo zadržet pohyb Jeho rukou. Měkce se sesula. Odnese ji dolů a začal svlékat. Říkala pravdu. Neměla u sebe zbraň ani žádnou z těch věcí.

Pohyboval se klidně, jistě. Když skončil, zapálil si cigaretu a sedl si. Nějak zapomněl zamknout dveře.

Cigareta dohořívala, když začala přicházet k sobě. Zvedla hlavu a pokoušela se pohnout, ale jen zavržaly řemeny, kterými byla spoutána. Vzepjala se jednou a podruhé. Pochopila.

"Ty hnusnej uchyle!" zarvala. "O co ti jde?!"

Zasmál se, pobaven těmi slovy. Nevšímaje si jejího křiku, přešel ke stěně a dlouho si vybíral bič - patřičně tlustý, aby neprosekla kůži a patřičně tenký, aby bolel. Potom vypnul svou vysílačku - měl rád Przypadlościana, ale nechtěl mít žádného svědka - a z obratu udeřil plnou silou. Svíst. Výkřik. Červený pruh na napnutém zadečku. Hluboce vzdychl.

"Co chceš?!" zavyla skrz slzy. "Co chceš?!"

"Kdo je Sybilla? Čím se liší od ostatních typů? Poslouchám," znovu svist a výkřik. Mlčela. A ještě jednou. A ještě.

"Odrovnáme tě," vydechla, vzpínajíc se v poutech. "Uvidíš, zkurvy syne, neprojde ti to, uvidíš..."

"Kdo je Sybilla?" očividně se nezalekl.

"Nevím, nevím, opravdu, nedělej to, ne, prosím, ne, nevím, nevím!!!"

Zadýchal se, než konečně udělal krátkou přestávku. Pulz mu tepal ve skráních. Oheň v podbřišku. Šílenství. To za šílenství lidé platí.

"Když ti to řeknu... pustíš mě?"

"Utluču tě, jestli mi to neřekneš." Ano, v tu chvíli toho byl schoj>en. "Tak mluv!" Svist. Výkřik. "Mluv!"

"Šlo o to, aby to nebyly jen reflexy," vzlykala. "Zvírátko křičí, ale netrpí. A lidé chtěli, aby loutka bylo schopna skutečných citů, aby znala lásku a ponížení..." Ted' už v jejím hlase nezůstala ani stopa předchozí povýšenosti. To rozhodnutí se mu líbilo více. "Matrice vědomí byla sejmuta z normální ženy. Stará myšlenka, ale doposud nikdo nedovedl provést patřičnou selekci. Na loutku se přenášelo příliš mnoho, nebylo možné předvídat její chování. Rast si myslel, že se mu podaří ohraničit materiál..."

"Prostě jste vypěstovali normální dívku, že? Skutečnou dívku, se kterou si každý může dělat, co se mu zlíbí," mluvil a současně se kochal pohledem na její štíhlé, napjaté tělo, poznamenané červenými stopami po ranách. "Nikomu se tím neubližuje, co?"

Prudce se zazmítala a vychrlila na něj přívál sprostých nadávek.

"Ty sráči, ted' mě ještě budeš obracet, co? Ty užvaněnej svatoušku, zabiju tě, slyšíš, zabiju tě, ty hnido, ty... ty... ty kastrate!!! ZABIJU TĚ!!!"

A v něm se náhle vzbouřila krev a vzkypěla. Serval ze sebe košili, popruhy s pouzdrém, opasek. Nic by ho nedokázalo zastavit. Přistoupil k ní, naběhlý a tvrdý až to bolelo, k jejímu tělu položenému v ideální pozici, nějaký odborníci nad tou polohou určitě dlouho přemýšleli, s divokou touhou, s pocitem, že nic jiného není důležité, že to udělá, i kdyby se hroutil svět - a právě to bylo na tom všem nejpozvůdívější, a právě kvůli tomu to dělal, ve ztrátě vlády nad sebou, v šílenství, popadl ji za vlasy, otočil si je kolem ruky, zatahl, až zaklonila hlavu jako krocaný kůň, a téměř ani neslyšel její křik, zvolna přecházející do hlubokého křečovitého vzlykotu, jen to dělal, dělal, v šílenství, až k vyvrcholení...

... k vyvrcholení...

... vyvrcholení.

Stále ještě těžce oddychoval a cítil, jak z něj vyprchávají zbytky vzteklosti. Přitiskl dlaně k jejímu tělu a hltal hru svalů pod hladkou kůží a slábnoucí, čím dál tišší vzdechy.

Tak.

"Asi tě začínám mít rád," prohlásil po nějaké době, masíruje bříšky prstů její krk, ramena a týl.

"Byla jsem to já," řekla ještě třesoucím se hlasem, poddávajíc se Tankredovým prstům. "Rast chtěl, abych předobrazem Sybilly byla právě já... Ted' už víš... Ty zvíře..." vzdychla a znělo to jako největší pochvala, jakou kdy v životě slyšel.

"Před pár minutami jsi vyhrožovala, že mě zabiješ," zasmál se, stále ještě přejížděje prsty po jejích zádech.

"Dobrá," Elsin dech se zvolna uklidňoval. "Už ti to nehrozí. Slibuju. Můžeš mě klidně rozvázat."

"Kdo vás kdy pochopí," zašeptal nakonec a lehce, škádlivě ji plácl přes zadnici.

Bezvládně ležela a čekala, až jí uvolní ruce a nohy. Teprve po chvíli se ospale protáhla, posadila se a znehybněla s hlavou opřenou o hranu desky potažené kůží a přivřenými očima.

"Myslela jsem, že to je už všechno, o co stojíš. A že dál budou už jen moralizmy."

Ty věci mají na lidi různý vliv. Jedni jsou ospalí, jiní hádaví. Tankreda to ovlivňovalo tak, že se mu po tom začínalo lépe myslet.

"Staroušek Rast už určitě nebyl v nejlepší kondici?" sedl si a zrakem pátral po saku. Zvedl je a z kapsy vyndal cigarety.

"Držel se. Dej mi taky."

"Přestal v nejlepším, nechal ji rozdyčtější a hleděl si svého. Taky bys měla chuť zastřelit ho. Ale ty jsi na to příliš dobře vychovaná."

"Možná. Neručím za ni." Hluboce potáhla. "Brzy pochopil, že ideální dívka, hit sezóny, v tom musí být stejná jako já... Je milé slyšet takové věci. Zvlášť když už člověk začíná stárnout."

Pohlédl na ni, už klidně, bez rozrušení a odborně posuzoval její břicho, řadra a nohy. Poznámka o stárnutí byla obyčejnou ženskou koketerií.

"Jseš dobrej. Nakonec jsi ze mně všechno dostal. Ale nevím, k čemu ti to bude, bez ní nás stejně nemáš čím strašit. A naši chlapci ji nakonec stejně najdou, určitě už ji našli. Opravíme ji, podrobíme testům... Za pár měsíců se budeš na té malé sám vyžívat. Nač hrát svatouška?"

Ranilo ho to. Těžko by dokázal říct proč.

"Na nic si nehraju. Není to v pořádku. Ještě chápu, když je to jen kus masa reagujícího na určité podněty, ale dělat věrnou kopii skutečné ženy..."

"Zákony trhu, miláčku," zvolna se vracela ke svému obvyklému, mu, distingovanému tónu. "Každá branže má své zásady, tvoje určitě taky. My musíme pokaždé přijít s něčím silnějším než v předchozí sezóně. Stále překvapovat klienta něčím novým. Začínali jsme přece s naprosto slušnými filmy, kde to dělali jako staří manželé. První loutky také měly původně sloužit k nevinným hrátkám v postýlce. Ale lidi to rychle přestalo vzrušovat. Stále něco nového, důmyslnějšího, perverznějšího, jinak vypadneme z koloběhu."

"Zajímalo by mě, co vymyslíte v příštím roce. Zvířata nebo děti?"

"To je pro nás příliš úzký trh," zavrtěla hlavou, a potom se srdečně zasmála při pohledu na něj.

"Ani slovo," varovala ho, míříc na něj cigaretou. "Nebo tvoje agentura bude mít proces za znásilnění ochranky koncernu. A my máme skutečně užvaněné právníky."

Konečně se donutil, aby přemohl únavu rozlévajíc se po všech svalech a začal sbírat oblečení rozházené po místnosti, rozhlížeje se po zbraní. Popruhy ležely na zmuchlané košili vedle dveří, ale pistole v pouzdra nebyla. Zhlédl ji o chvíli později, asi tak o půl metru výš. Vězela ve štíhlé dlani s dlouhými, zářivě nalakovanými nehty.

Tankred znehybněl a cítil, že mu rychle vysychá v krku.

Ruka náležela k vysoké, tmavovlasé ženě s nepřirozeně dlouhým nohama a vzdušnými řadry, která téměř trhala krátké černé šaty, trochu pomuchlané a popraskané ve švech. Dívka stála u dveří, opřená zády o dřevěnou stěnu. Sledovala Tankreda velkýma černýma očima. Nedokázal by říct, co v nich bylo. Asi všechno, co se jen může ukrýt do pohledu ženy. Nejistě obracela pistoli v prstech, jako by nevěděla moc o tom, co to je a k čemu to slouží.

"No, dobře," zavrněla Elsa a protahovala se, stále ještě nevědouc o její přítomnosti. "Ted' bych měla vyšlehat já tebe. Tak by to bylo spravedlivé."

Sybyllin obličej, který sledoval jako zhypnotizovaný, se náhle zamračil. Její rysy ztvrdly, plné, vlhké rty se stáhly do úzké čárky.

"Bezkonšerj to," řekla. Měla hluboký, příjemný hlas.

Elsa vyskočila na nohy a prudce se obrátila. Tentokrát byla lepší než Tankred - neztrácejíc ani zlomek vteřiny, připravila se ke skoku a začala pěstí. Ale než se jí podařilo vrhnout se na Sybillu, ta vzápětí otočila pistolí v ruce a sevřela ji pevně jako

starý komandos. Klapnutí pojistky. Na pekinéze zacházela se zbraní nezvykle dobře.

"Nezkoušej to," zopakovala. Potom, když Elsa zněnybněla, přesunula opět zrak na Tankreda.

Přivřel oči. Ani ho nenapadlo, že se může bránit, vrhnout se na Sybillu a vyrazit jí zbraň, dokud se soustředila na Elsu. Nehýbal se, čekal na zvuk výstřelu v přesvědčení, že ho brzy zasáhne kulka - došlo mu, že je stále nahý a náhle ho napadlo, kam může tu kulku dostat, až se s tou myšlenkou smířil, ale ani to mu nepomohlo od oddaného čekání na výstřel. Jen trochu sklonil hlavu, aby se pokusil ovládnout třas svalů.

"Jsi pěkný," řekl ten hluboký hlas přetékající sexem. Cvaknutí náboje zasouvajícího do hlavně. Přemohl se, aby ještě jednou otevřel víčka.

Usmála se. V tom úsměvu bylo něco groteskního, nějaká d'á-belská něžnost spojená s dětskou krutostí. Ale ten náboj nebyl vůbec určen jemu. Hlavení mířila na podbřišek Elsy, která stála nehybně, s otevřenými ústy a překvapením ve tváři. Zvolna, jako ve zpomaleném filmu, se Sybillin prst ohnul kolem spouště.

"Ne," vypravil ze sebe nepoznávaje vlastní hlas.

Opět mu pohlédla do očí, jakoby bezradně.

"Ne, Sybillo!" zopakoval již pevněji.

mlčení.

Nehybnost.

Otevřela ústa.

A tehdy, v tom překvapivém tichu, zaslechli kroky na schodech. Sybilla stihla jen opřít se celým tělem o dveře, ale nepodařilo se jí je už přirazit - odskočily jako by na ně z druhé strany udeřil rozzuřený nosorožec. Bezvládně odlétla k dřevěnému lešení, a ve dveřích se objevil Przypadloščian. Przypadloščian v celé své parádě - sto kilo svalů, které ještě semtam něco pamatovaly z dávných tréninků. Popadl Sybillu dříve, než stihla sáhnout po upuštěné pistoli, a jediným mocným hákem ji vypnul nadobro. Bylo s podivem, že jí neutřhl hlavu. Majitelé té drahé hračky by mu to měli za zlé.

Zvedl zbraň a chvíli je se zaujetím pozoroval.

"Stihl jsem to?" zeptal se konečně, nesmírně inteligentně.

Tankred cítil jen náhlou slabost v kolenou.

Seděl u svého terminálu, rozvalený v křesle, s nohama položenými na desce. Byla to známka naprostého uvolnění, které nebylo v Agentuře nikdy tolerováno. Ale šéf si myslel, že ve výjimečných chvílích - například když se jim podařilo z některého koncernu vyrazit deset milionů - náleží jeho podřízeným chvíle volnosti. "Lidské vedení," jak to nazýval velitel.

"Celou dobu mi vrtal hlavou ten Torres," vyprávěl Tankred. "Nejdřív jsem si myslel, že to je Sybillina práce. To byl samozřejmě nesmysl, nedostala by se do administrativní budovy, kromě toho jsem dobře viděl, že nebyl nikde zraněn. A teprve když jsem se dozvěděl, že byl nemocný se srdcem, začal jsem tušit. Ta ženská z ochranky s ním musela mluvit videokomem, aby ho připravila na to, že přijde se supem, kterému má vyprávět nějakou zajímavou pohádku, aby sebral deset tisíc a odešel. A jestli kvůli té zprávě natáhl bačkory, musel vědět, že Sybilla může být skutečně nebezpečná, zvláště jestli převzala od svého předobrazu alespoň trochu dovednosti ochránáře. Myslel jsem si, že jakmile budu vědět něco o její psychice, tak nakonec uhádu, kde ji hledat. Povedlo se mi něco vytáhnout z té ženské, a tak jsme tam jeli, abychom si na ni počínali. Ale ona už tam byla."

"Měl jsi štěstí, že ti vypnula vysílačku. Kdyby fungovala, nenapadlo by mě zjišťovat, co se s tebou děje. Ale jak mi to začalo šumět," Przypadloščian rozložil ruce, "věděl jsem, že není něco v pořádku, a tak jsem naskočil do vozu a přijel jsem. Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho, ale neznal jsem polohu, musel jsem prohlížet jedno číslo po druhém v téhle řadě."

"Dobře, že to nevěděla," přikývl. Opravdu, kdysi ho učili, že vypnutí vysílačky bez ohlášení a potvrzení kódu zakončení akce má automaticky za následek poplach. Zajímavé, jak by vypadal, kdyby měl lepší paměť.

"A zdá se, že jsem nakonec přišel v nejlepší chvíli," dodal po chvíli Przypadloščian.

"Ano, tomu se říká mít enírée," pokývl mechanicky hlavou a zároveň uvažoval, jak změnit téma, než se Przypadloščian zeptá, co se tam vlastně dělo. Aby pravdu řekl, sám to nevěděl. Od té chvíle, kdy se začal zajímat o ten případ, připadalo mu, že se Sybilla bude prostě mstít. Teď si myslel, že její chování neovlivňovala vůbec žádná msta, že toho nebyla schopna, vlastně kdo ví, co skutečně považovala za křivdu a co ne. Co ji v tom případě vedlo? Neměl potuchy. Možná že nic. Možná v okamžiku, kdy vypadla celá signální soustava, proměnila se v rozhašený automat, zmítaný na všechny strany sériemi náhodných, nekoordinovaných pohybů. Tak by to bylo nejjednodušší. Přál si, aby to tak bylo. Ale v hloubi duše nedokázal takovému vysvětlení uvěřit a ta věc ho ještě nějakou dobu nutila přemýšlet o tom ve volných chvílích.

Z nesnázi ho vysvobodila Eva.

"Poslyš, jak jsi na to ale přišel?" vyzvídala. "Jak jsi věděl, že se tam vrátí?"

Samozřejmě ho to ani nenapadlo. Ale přece se nepřizná, jak to bylo doopravdy. Ať si myslí, že má prostě čich.

"No, víš," pronesl po chvíli přemýšlení. "Řekl jsem si, že *skutečná* žena se tam určitě vrátí. Třeba jen pro jeho fotografie. Ona ho přece opravdu milovala."

"Ale běž," obořila se na něj. "Tohle byla podle tebe *skutečná* žena?"

Když se urazila, nedařilo se jí nikdy zcela ovládnout své rozhořčení. Tiše se pootevřely dveře a do místnosti proklouzl velitel.

"Jde sem šéf," oznámil a vzápětí dodal konspiračním šepotem: "S tááákovým koňakem pod paží."

Ano. To bylo přesně to, co Tankredův organizmus potřeboval ze všeho nejvíc.

Zavládlo napjaté ticho. Konečně je porušil Przypadloščian, když utrápeným hlasem oznámil, že ho dnes od rána strašně píchá v játrech.

Tankred koutkem oka postřehl na velitelově tváři triumfální úsměv.

přeložil Jiří T. Pelech

Bruce Sterling

Pavoučí růže

Pavouci Růže necítila nic, nebo téměř nic. Jistý pocit zůstal, chumel sražených, dvě stě let starých emocí, který rozpustila lebeční injekcí. Z jejích pocitů zbylo asi tolik, kolik zbude ze švába rozdrčeného kladivem.

Pavouci Růže šváby znala; byli to jediní zdomácnění zástupci života na mechanistických koloniích ve vesmíru. Kosmické lodě jimi byly zamořeny od prvopočátku. Byli tak odolní, plodní a přizpůsobiví, zeje prostě nešlo vyhubit. Mechanistům nakonec nezbylo nic jiného než využít genetické technologie, které zcizili svým rivalům Tvárným, a udělat si ze švábů barevné domácí mazlíčky. Pavouci Růže si obzvlášť oblíbila jednoho, který byl třicet centimetrů dlouhý a jeho lesky černý chitin byl protkán červenými a žlutými pigmentovými bludišti. Visel jí na hlavě. Sál pot z jejího dokonalého obočí a ona ho nevnímala, protože byla právě jinde, vyhlížela hosty.

Rozhlížela se osmi teleskopy, jejichž obrazy se porovnávaly a byly přenášeny do mozku prostřednictvím nervově-krystalové spojky zasazené v týlu lebky. Měla teď osm očí, stejně jako její symbol, pavouk. Její uši představoval vytrvalý, slabý radarový impuls, který naslouchal a číhal na neobvyklé pokřivení, signalizující přítomnost investorské lodě.

Růže byla chytrá. Byla možná šilená, ale její monitorovací aparatura navozovala chemický základ přYčetnosti a uměle jej udržovala. Pavouci Růže to brala jako normální stav.

A on to normální stav byl, ne sice pro člověka, ale pro dvě stě let starého Mechanistu, obývajícího rotující pavučino vitý habitat na oběžné dráze kolem Uranu. Její tělo kypělo hormony mládí, její moudrá, mladě stará tvář vypadala jako něco právě vytažené ze sádrové formy, vlny dlouhých bílých vlasů stavěly na odívání nitky implantovaných optických vláken s korálky světla linoucího se z jejich šikmo seřáznutých konečků, jako by to byly mikroskopické drahokamy... Byla stará, ale nemyslela na to. Byla sama, ale takové pocity ubíla narkotiky. Měla u sebe něco, o co Investoři stáli, něco, za co by ti plazovití mimozemští obchodníci dali i okozuby, aby to dostali.

Ve své polykarbonové pavučině, široce rozprostřené nákladní síti, která jí dala jméno, držela drahokam veliký jako autobus.

A tak se rozhlížela, napojena mozkiem na své přístroje, bez únavy, bez zvláštního zájmu, ale také bez pocitu nudy. Nuda byla nebezpečná. Vedla k neklidu a ten se mohl stát osudným ve vesmírném habitatu, kde svévolnost nebo dokonce obyčejná lehkomyšlnost dovedly zabít. Pro přežití bylo nejlepší udělat toto: skrčit se uprostřed psychické pavučiny, čistých euklidovských vláken racionality paprskovitě se rozbíhajících všemi směry, a se zaháknutými nohama dávat pozor na sebemenší zachvění znepokojivého pocitu. A když ucítila, jak vlákna něco čuchá, pospíšila si tam, ohodnotila to, úhledně to obalila a čistě to protknula inj ekcí pa voučího zubu...

Tam. Osm jejích očí se upřelo do vzdálenosti čtvrt milionu mil a zahlédlo v kosmu deformaci způsobenou kosmickou lodí Investorů, vlny rozbíhající se po hvězdném pozadí. Kosmické lodě Investorů nepoužívaly obvyklé motory a nevyzařovaly žádnou zachytitelnou energii; tajemství jejich kosmického pohonu bylo

přísně střeženo. Všechny frakce (z nedostatku lepšího termínu dosud volně zvané "lidstvo") věděly o investorském pohonu jistě jen jediné - že ze zádi lodí vysílá do prostoru dlouhé, parabolické výboje deformace, které způsobují, že hvězdné pozadí vypadá, jako by se vlnilo.

Pavouci Růže se částečně vymanila z režimu statického pozorování a znovu si uvědomila své tělo. Signály z počítače teď byly utlumeny, přebity normálním viděním, tak jako odraz její tváře na skleněném okně, kterým se dívala ven. Sáhla na klávesnici, zaměřila na investorskou loď komunikační laser a odeslala jí datový impuls: obchodní nabídku. (Rádiové spojení bylo příliš riskantní, mohlo by přilákat piráty z řad Tvárných; stejně už musela tři z nich zabít.)

Když viděla, jak investorská loď zastavila na místě a znovu se dala do pohybu způsobem, který popíral všechny známé zákony orbitální dynamiky, poznala, zeji zahlédli a pochopili, co je zač. Krátila si čekání tím, že si načetla program pro tlumočení z investorstiny. Byl sice padesát let starý, ale Investoři byli stálí; nedalo se říct, že by byli přímo konzervativní, spí? je změny nelákaly.

Když se investorská loď dostala tak blízko k její stanici, že kosmický pohon přestal být pro manévrování vhodný, s výtryskem plynu rozvinula zdobenou sluneční plachtu. Byla tak velká, že by se do ní dal zabalit menší měsíc, a tenčí než vzpomínka, stará dvě stě let. Navzdory oné fantastické tenkosti ji zdobily malby vyvedené na šířku molekuly, obrovské obrazy korábů, kde lstiví Investoři šidili oblázkovité dvounožce a důvěřivé plynatce z těžkých planet, oplývající bohatstvím a vodíkem. Slavné investorské královny, ověšené drahokamy a obklopené mužskými harémy, okázale předváděly svou výlučnost nad míle vysokými příběhy z investorských hieroglyfu zasazených do hudební mřížky, která naznačovala správnou výsku a intonaci jejich polozpívaného jazyka.

Obrazovka před ní začala zrnit a pak se na ní objevila tvář Investora. Pavouci Růže si vytáhla z šije konektor. Pozorně si tvář prohlížela: velké skelné oči, částečně ukryté za mžourajícími membránami, duhový záhyb za ušima o velikosti špendlíkových dírek, hrbolkovitá kůže, plazí úsměv se zuby jako kolíky. Vyšly z něj jakési zvuky. "Jsem lodní podporučík," přeložil její počítač. "Lydia Martinezová?"

"Ano," odpověděla Pavouci Růže. Neobtěžovala se vysvětlením, že používá jiné jméno. Měla mnoho jmen.

"V minulosti jsme s vaším manželem udělali dobré obchody," prohlásil Investor se zájmem. "Jak se mu daří?"

"Zemřel před třiceti lety," řekla Pavouci Růže. Potlačila smutek. "Zabili ho atentátníci od Tvárných."

Investorský důstojník zatřepal záhybem. Nebyla to rozpačitost. Taková emoce byla Investorům neznámá. "Pro obchod je to škoda," ozval se. "Kde je ten klenot, o němž jste se zmiňovala?"

"Připravte se na příjem dat," řekla Pavouci Růže a dotkla se klávesnice. Sledovala, jak se na obrazovce odvíjí pečlivě připravená nabídková omáčka. Komunikační paprsek byl odcloněn, aby jej nezachytily nepřátelské uši.

Byl to životní objev. Začal svou existenci jako část zmrzlého, ledovcovitého měsíce protoplanety Uranu, která v dávných dobách vytrvalého bombardování popraskala, roztála a znovu zkryštalizovala. Praskla přinejmenším čtyřikrát a pokaždé do zlomových zón pod obrovským tlakem vnikl proud minerálů: uhlík, křemičitan manganatý, berylium, oxid hlinitý. Když se měsíc nakonec rozpadl na známý Prstenec, obrovský blok ledu si celé věky poletoval vesmírem, vydaný na pospas vlnám tvrdého záření, hromadil a ztrácel náboj v bizarních elektromagnetických hrátkách příznačných pro všechny prstencové útvary.

A pak, někdy před miliony let, přišel ten rozhodující okamžik, kdy se stal nulovým bodem nesmírného záblesku, jednoho z těch nehluchých, neviditelných výtrysků elektrické energie, v nichž se vybíjejí náboje, které se hromadily desítky let Většinu vnější slupky ledového bloku výboj okamžitě přetvořil na plazmu. To, co zůstalo, se... změnilo. Z minerálních okluzí se staly nitky a žíly berylu, které se tu a tam vybarvily do hrud surového smaragdu velkých jako hlava Investora, protkaných síťkami červeného korundu a nachového granátu. Našly se tam i hroudy přetavených diamantů, nezvykle zabarvených, blyštivých diamantů, jaké vznikají pouze ze zvláštních kvantových stavů kovového uhlíku. Dokonce i led se změnil v cosi bohatého a jedinečného, a tudíž pochopitelně vzácného.

"Napínáte nás," promluvil Investor. To v jejich případě znamenalo hluboké nadšení. Pavouci Růže se jen usmála. Podporučík pokračoval. "Jedná se o neobvyklou komoditu, jejíž hodnota se dá těžko stanovit. Nabízíme vám čtvrt milionu gigawattů."

"Mám dost energie na provoz své stanice i na obranu," odvětila Pavouci Růže. "Je to velkomyslná nabídka, ale takové množství bych neměla kam dát."

"Dáme vám pro uskladnění stabilizovanou plazmovou mřížku." Tak nečekaná a neuvěřitelná Štědrost ji měla ohromit. Na výrobu plazmových mřížek lidská technika ještě zdaleka nestačila a získat jednu by byl zázrak desetiletí. Bylo to poslední, co chtěla. "Nezájem," řekla.

Investor povytáhl záhyb. "Nemáte zájem o základní měnu galaktického obchodu?"

"Když ji můžu utratit jenom s vámi, tak ne."

"Obchod s mladými civilizacemi je nevďěčný úděl," poznamenal Investor. "V tom případě asi budete chtít informace. Mladé civilizace jako ta vaše vždycky chtějí nakupovat technologie. Máme některé technologie Tvárných pro obchodování uvnitř jejich frakce - máte o ně zájem?"

"Průmyslová špiónáž?" zeptala se Pavouci Růže. "To jste na mě měli zkusit před osmdesáti lety. Ne, znám vás Investory až moc dobře. Aby byl zachována rovnováha moci, prodali byste mechanistické technologie zase jim."

"Máme rádi trh, na kterém je konkurence," namítl Investor. "Pomáhá nám to vyhnout se bolestivě monopolním situacím, jako je ta, do níž jsme se právě dostali při jednání s vámi."

"Nestojím o žádnou moc. Postavení pro mě nic neznamená. Ukažte mi něco nového."

"Ani postavení? Co tomu řeknou vaši lidé?"

"Žijusama."

Investor ukryl oči za membrány. "Potlačili jste společenské instinkty? Zlověstný vývoj. Nevadí, zkusím to jinak. Co byste řekla zbraním? Pokud byste souhlasila s různými podmínkami použití, mohli bychom vám dát unikátní a silnou výzbroj."

"Stačí mi, co mám."

"Můžete využít naši politickou obratnost. Můžeme uplatnit svůj silný vliv na významné skupiny Tvárných a smluvně vás před nimi ochránit. Trvalo by to deset nebo dvacet let, ale dalo by se to zařídit."

"Je na nich, aby se báli mě," řekla Pavouci Růže, "ne naopak."

"Tak nový habitat." Investor měl trpělivost. "Můžete bydlet v samém zlatě."

"Líbí se mi ten, který mám."

"Máme i věci, které by vás mohly pobavit," navrhl Investor. "Připravte se na příjem dat."

Pavouci Růže dalších osm hodin procházela bohatou nabídkou zboží. Nebylo kam spěchat. Ona byla na netrpělivost stará a Investoři žili proto, aby obchodovali.

Nabídli jí pestré kultury řas produkující kyslík a neznámé vůně. Mohla mít metafoliové struktury ze zborcených atomů použitelné pro obranu a odstínění radiace. Vzácné technologie pro přeměnu nervových vláken na krystaly. Hladkou černou hůlku, která dělala železo tak tvárným, že se dalo modelovat rukama a stabilizovat v požadovaném tvaru. Malou, přepychově vybavenou ponorku pro výzkum čpavkových a metanových moří, vyrobenou z průhledného metalického skla. Samoreprodukující koule ze vzorovaného křemene, které při svém růstu simulovaly zrození, vzestup a zánik cizí kultury. Prostředek pro pohyb na souši, ve vodě i ve vzduchu, který byl tak malý, že se dal navléct jako skafandr. "Nestojím o planety," reagovala Pavouci Růže. "Nemám ráda gravitační studny."

"Za jistých okolností bychom vám mohli poskytnout gravitační generátor," navrhl Investor. "Musel by být chráněn před nežádoucí manipulací, podobně jako hůlka a zbraně, a byl by spíš zapůjčen než přímo prodán. Musíme se bránit úniku takových technologií."

Pokrčila rameny. "Naše vlastní technické vymoženosti nás rozdělily. Nedokážeme vstřebat ani to, co už máme. Nevidím důvod, proč bych si měla nakládat další břemeno."

"To je vše, co vám můžeme nabídnout a co není na zakázaném seznamu," rejd. "Tato loď obzvášť veze mnoho zboží, které se hodí jen druhům žijícím při velmi nízkých teplotách a velmi vysokých tlacích. Máme i věci, které by se vám pravděpodobně dost líbily, ale zabily by vás. Nebo dokonce celý váš druh. Například literaturu [nepřežitelné]."

"Když budu stát o cizí pohled, můžu si číst pozemskou literaturu."

"[Nepřežitelné] není literatura," opravil se vlídně Investor. "Je to vlastně virus."

Šváb jí přistál na rameni. "Domácí zvířátka!" vyhrkl. "Mazlíčci. Máte je ráda?"

"Dávají mi útěchu," řekla a nechala švába oždibovat pokožku na svém palci.

"Mělo mě to napadnout," řekl. "Dejte mi dvanáct hodin."

Šla spát. Když se probudila, krátila si čekání pozorováním cizího plavidla. Veškeré lodě Investorů pokrývaly fantastické obrazy: zvířecí hlavy, kovové mozaiky, velice plastické výjevy a nápisy, ale také nákladní oddíly a mechanismy. Odborníci však poukazovali na to, že základní tvar pod zdobením je pokaždé stejný: jednoduchý osmístěn se šesti dlouhými, obdélníkovými boky. Investoři si dali trochu práce, aby tuto skutečnost zamaskovali. Podle poslední teorie si lodě koupili, našli je, nebo je ukradli nějaké vyspělejší civilizaci. V každém případě se zdálo, že se svým zvláštním přístupem k vědě a technice by si je sami postavit nedokázali.

Podporučík obnovil spojení. Jeho mžourající membrány byly bělejší než obvykle. Ukazoval jí malého, okřídleného ještěrko vitého tvora s dlouhým, ostatným hřebínkem stejné barvy, jako byly záhyby Investorů. "Toto je maskot našeho velitele, říkáme mu 'Nosík na zisk'. Všichni ho zbožňujeme. Je pro nás bolestivé se s ním rozloučit. Museli jsme se rozhodnout, buď ztratit tvář v tomto obchodním jednání, nebo přijít o jeho společnost." Hrál si s ním. Tvor držel jeho prsty drobnými šupinatými ručkami.

Je... roztomilý," řekla, když si kvůli tomu našla polozapomenuté slovo z dětství a protáhla při jeho vyslovení oblíček. "Ale svůj nález za nějakou masožravou ještěrku prodat nehodlám."

"A co rnyl?" nařikal Investor. "Světit našeho Nosíka do nějakého mimozemského doupěte, které se hemží bakteriemi a obřím

hmyzem... Ale to se nedá nic dělat. Naše nabídka platí. Vezměte si k sobě našeho maskota na sedm set plus minus pět vašich dní. Cestou z vaší soustavy se sem vrátíme. Pak si budete moci vybrat - buď bude váš, nebo si necháte svůj poklad. Musíte ale slíbit, že do té doby ten klenot neprodáte a nereknete o jeho existenci nikomu jinému."

"Chcete říct, že mi toho svého mazlíčka necháte jako zálohu budoucí transakce."

Investor schoval oči za mžourajícími membránami a přivřel oblázkovitá víčka. Bylo to znamení hlubokého rozrušení. "Je to rukojmí vaší kruté nerozhodnosti, Lidie Martinezová. Upřímně řečeno, pochybujeme, že bychom v této soustavě našli něco, co by vás mohlo uspokojit víc než náš maskot. Leda snad nějaký nový způsob sebevraždy."

Pavouci Růže byla překvapena. Ještě nikdy neviděla, aby Investor tak podlehl emocím. Obvykle dávali najevo rezervovaný pohled na život, i když někdy se v jejich chování projevovalo cosi připomínající smysl pro humor.

Pokud šlo o ni, bavila se. Dostala se už za hranici, kdy by ji mohlo lákat cokoli z toho, co Investoři běžně nabízeli. V podstatě svůj klenot prodávala za duševní stav; nikoli emoci, protože těch se zbavila, ale za základnější, čistší pocit: zaujatost. Chtěla se o něco zajímat, najít něco jiného, čím by se mohla zabývat, než mrtvé balvany a vesmír. A tohle vypadalo lákavě.

"Tak dobře," promluvila. "Beru to. Sedm set plus minus pět dní. A budu mlčet." Usmála se. Nemluvila s nikým pět let a nechystala se k tomu.

"Starejte se o našeho Nosíka na zisk dobře," řekl Investor, zpola jako prosbu, zpola jako varování. Dal si záležet a tyto nuance zdůraznil, aby je počítač určitě zachytil. "I kdyby snad u vás došlo k naprostému rozkladu ducha a nechtěla jste ho, my ho chít budeme. Je cenný a vzácný. Pošleme vám pokyny, jak o něj pečovat a jak ho krmit. Připravte se na příjem dat."

Vystřelili nákladní box s tvorem do napjaté polykarbonové sítě jejího pavoučího habitatu. Pavučina byla utkána na kostře z osmi paprsků a tyto paprsky byly napínány odstředivou silou rotace osmi kapkovitých pouzder. Při dopadu vystřeleného nákladu se pavučina elegantně prohnula a osm mohutných kovových kapek se po krátkých, graciálních obloucích volného pádu přitáhlo blíž ke středu pavučiny. Jak se pavučina vracela a znovu se roztahovala, s rotací o něco zpomalenou energií spotřebovanou na neutralizaci setrvačnosti, zatřpytila se její vlákna ve slabých paprscích slunce. Byla to levná a účinná překládačí metoda, neboť rotace se dala uhlídat mnohem snadněji než složité manévrování.

Po polykarbonových vláknech se okamžitě rozběhli průmysloví roboti s hákovitými nohama a chytili schránku s maskotem upínadly a magnetickými makadly. Pavouci Růže sama řídila hlavního robota, hmatala jeho svíracími mechanismy a dívala se jeho kamerami. Roboti dostrkali nákladní schránku do přechodové komory, vyložili ji a připevnili k ní pomocnou raketu, aby ji dopravila zpět k investorské mateřské lodi. Když se raketa vrátila a investorská loď odletěla, roboti se spořádaně odebrali do svých kapkovitých garáží, vypnuli se a zahájili čekání na další zachvění pavučiny.

Pavouci Růže se odpojila a otevřela přechodovou komoru. Maskot vletl do místnosti. Ve srovnání s investorským podporu-čikem se zdál být maličký, jenže Investoři byli obři. Maskot jí sahal po kolena a vypadal, že by mohl vážit něco kolem deseti kilo. V neznámé atmosféře melodicky zahvízdal a rozletěl se po místnosti. Skláněl při tom hlavu a nekoordinovaně sebou mrskal.

Od stěny se odlepil šváb a s hlasitým chřestěním křídel vzletl. Maskot polekaně zavržkl, narazil na palubu, zůstal na ní ležet a začal si komicky ověřovat, jestli jeho vytáhlé ruce a nohy vyvázly bez úhony. Přivřel vrásčitá oční víčka. Jako oči investor-ského mláděte, napadlo najednou Pavouci Růži, přestože malého Investora nikdy nespátřila a pochybovala, že se to nějakému člověku kdy podařilo. Matně si vzpomínala, jak kdysi dávno zaslechla cosi o mazlíčcích a dětech, velkých hlavách, velkých očích, hebkosti a závislosti. Vzpomněla si, jak se ušklíbala při představě, že by se dojemná závislost řekněme "psa" nebo "kočky" mohla vyrovnat úspornosti a výkonnosti švába.

Investorský maskot se upokojil a teď se krčil na koberci z řas, prohnutý v kolenou, a tiše si cvrlikal. Na jeho miniaturním dra-čím obličejí se usadil lišácký škleb. Přimhouřené oči byly ve střehu a jejich zápalko vítá žebra se s každým nadechnutím zve-dala a klesala. Měl obrovské zřítelnice. Pavouci Růže usoudila, že mu osvětlení musí připadat velice slabé. Světla uvnitř inves-torských lodí byla jako modře žhnoucí obloukové lampy, přechá-zející do ultrafialová.

"Budeme ti muset vymyslet nové jméno," řekla Pavouci Růže. "Investorsky neumím, takže jméno, které ti dali, používat ne-můžu."

Maskot na ni upřel přátelský pohled a rozklenul nad dírkami svých uší maličké, částečně průsvitné vějířky. Investoři nic tako-vého neměli. Byla to další odchylka od normálu a ona z ní měla radost. S výjimkou křídel se až příliš podobal malému Investorovi. Nahánělo jí to husí kůži.

"Budu ti říkat Chlupáč," prohlásila. Tvor žádné ochlupení neměl. Byl to čistě osobní žert, ale takové byly všechny její žerty.

Maskot hopsal po podlaze. Umělá odstředivá gravitace tu byla slabší než 1,3 g, které používali těžcí Investoři. Objal její holou nohu a jazykem drsným jako pískový papír jí olízl koleno. Zasmála se, přestože se dost lekla. Věděla však, že Investoři jsou naprosto neagresivní. Jejich mazlíček nemohl být nebezpečný.

Tvor začal horlivě cvrlikat, vylezl jí na hlavu a probíral se tam třpytivými optickými vlákny. Posadila se k počítači a vyvolala pokyny týkající se péče a krmení.

Bylo vidět, že Investoři s prodejem svého miláčka nepočítali, protože pokyny byly téměř nesrozumitelné. Působily jako pře-klad z druhé nebo dokonce z třetí ruky, přičemž originál byl v nějakém ještě výrazněji cizím jazyce. Ale investorská tradice byla dodržena přinejmenším v tom, že pragmatické pasáže byly zdůrazněny.

Pavouci Růže se uvolnila. Maskoti zřejmě jedli všechno, i když upřednostňovali pravotočivé bílkoviny a vyžadovali jisté snadno dostupné stopové minerály. Byli mimořádně odolní vůči toxinům a neměli v útrobach bakterie. (V tom byli stejní jako Investoři, podle nichž byly civilizace hostící v sobě bakterie primitivní.)

Právě když pátrala po respiračních nárocích, maskot jí seskočil z hlavy a přeskákal po řídicí klávesnici, takže se mu málem podařilo program předčasně ukončit. Zahнала ho a dál hledala v hustých shlucích cizích znaků a zkomolených technických údajů něco; co by dokázala pochopit. A pak si všimla něčeho, co jí připomnělo její dávnou minulost u technické špionáže: gene-tického schématu.

Zamračila se. Vypadalo to, že příslušné pasáže přeběhla a do-stala se k úplně jinému pojednání. Vyvolala si další data a obje-vila trojrozměrnou ilustraci nějakého fantasticky složitého

genetického výtvaru s dlouhými spirálovitými řetězci cizích genů vyvedených v nepravděpodobných barvách. Genové řetěz-ce se ovíjely kolem dlouhých štíhlých věží či jehlic paprskovitě vystupujících z hustého ústředního uzlu. Další řetězce pevně stočených spirál spojovaly věže mezi sebou. Tyto řetězce zřejmě aktivovaly ze svých styků na věžích jiné články genetického materiálu, neboť viděla, jak se z některých aktivovaných genů odvíjejí stínové řetězce podružných bílkovin.

Pavouci Růže se usmála. Šikovný genetik od Tvárných by na těchto plánech mohl neuvěřitelně získat. Pomyslení, že k tomu nikdy nedojde, jí dělalo radost. Zřejmě se jednalo o průmyslový genetický komplex neznámého původu, protože tolik genetic-kého vybavení by žádný opravdový živočich nemohl nikdy potřebovat.

Věděla, že samotní Investoři si s genetikou nikdy nezahrávali. Proto ji zajímalo, od kterého z devatenácti známých inteligent-ních druhů ta věc vyšla. Mohla mít dokonce původ mimo ekono-mické impérium Investorů, nebo to mohl být pozůstatek některé z vyhynulých ras.

Uvažovala, jestli by data neměla smazat. V případě její smrti mohla padnout do nepravých rukou. Když pomyslela na svou smrt, poprvé ji rozrušily plíživé stíny hluboké melancholie. Za-myslela se a ještě chvíli ten pocit nechala sílit. Od Investorů bylo lehkomyšlné, že jí takové informace svěřili; možná podceňovali genetické schopnosti úlisných a charismatických Tvárných s okázale posíleným IQ.

V hlavě měla houpavý pocit. Na krátko se jí zmocnila závrať, když chemicky potlačované emoce vytryskly s veškerou nahro-maděnou silou. Trýznivě Investorům záviděla tupou aroganci a sebedůvěru, která jim dovoľovala křivovat mezi hvězdami a brát na hůl všechny, kteří byli domněle druhofadí. Chtěla být s nimi. Chtěla proniknout na palubu některé z těch kouzelných lodí a cítit, jak ji na kůži pálí cizí slunce, světelná léta daleko od lidské malosti. Chtělo se jí křičet a cítit totéž, co cítila jedna malá holka před sto devadesáti třemi lety na horské dráze v Los Ange-les, když dávala křikem najevo ryzí intenzitu pocitu, mít stejně strhující pocit jako měla v náručí svého manžela, svého muže, už třicet let mrtvého. Mrtvého... Třicet let...

Rozechvělými rukama otevřela zásuvku pod řídicím panelem. Ucítila slabý, léky připomínající závan ozónu ze sterilizátoru. Slepě si zavedla třpytivý vlas plastové hadičky do lebky, přitiskla k němu injektor, jednou se nadechla, zavřela oči, dvakrát se nadechla a dala stříkačku pryč. S lesknoucím se očima stříkačku znovu naplnila a zasunula ji zpět do pouzdra na suchý zip uvnitř zásuvky.

Vzala láhev a zahleděla se na ni prázdnýma očima. Zbývalo ještě dost. Ještě několik měsíců si nebude muset syntetizovat další. Měla pocit, jako by ji někdo šlápl na mozek. Po dávce to bylo vždycky takové. Uzavřela data od Investorů a nepřítomně je uklidila do zapadlého kouta počítačové paměti. Maskot usazený na laserkomovém rozhraní krátce zazpíval a upravil si křídlo.

Za chvíli byla už zase ve své kůži. Usmála se. Tyhle náhlé záchvaty byly něco, čím si mohla být jistá. Vzala si sedativum, aby se jí přestaly třást ruce, a antacid, aby potlačila napětí v žaludku.

Pak si s maskotem hrála, dokud na něj nepadla únava a neusnul. Čtyři dny ho pozorně kmila. Dávala si pozor hlavně na to, aby ho nepřecpala, protože byl hltavý podobně jako jeho předobraz, Inves-toři, a ona měla strach, aby se mu něco nestalo. Přestože měl drsnou kůži a byl studenokrevný, začínala ho mít ráda. Když ho unavilo škenráním o další jídlo, dokázal si celé hodiny hrát s provázkem nebo jí sedět na hlavě a dívat se na obrazovky, na kterých sledovala těžební roboty, které měla venku v Prstencích.

Když se pátého dne probudila, zjistila, že jí zabil a sežral čtyři největší a nejtlustší šváby. Vjel do ní spravedlivý hněv, který se nesnažila nijak otupit, a honila ho po celé kabině.

Nenašla ho. Místo toho objevila po několikahodinovém pátrání kokon přibližně velikosti maskota vklíněný pod toaletou.

Tvor upadl do něčeho na způsob zimního spánku. Odpuštěla mu, že jí sežral šváby. Soupeřili s ním o její pozornost a v každém případě byli snadno nahraditelní. Svým způsobem to bylo lichotivé. Ale osten obav, které cítila, byl silnější. Pozorně kokon prozkoumala. Byl zhotoven z překrývajících se plátů nějaké křehké, průsvitné hmoty - zasklého slizu? - která se dala snadno loupat nehtem. Kokon neměl dokonale kulový tvar; byly na něm malé, nevýrazné boule, pod nimiž mohly být kolena a lokty. Vzala si další injekci.

Týden, který tvor spal zimním spánkem, byl pro ni obdobím palčivé úzkosti. Procházela nahrávky od Investorů, ale na její omezené zkušenosti obsahovaly příliš mnoho záhad. Věděla aspoň to, že tvor není mrtvý, protože kokon byl na dotek teplý a vybouleniny se občas hýbaly.

Když se začal z kokonu vysvobozovat, zrovna spala. Měla však ve střehu sledovací monitory, a tak se k němu mohla rozběhnout, jakmile se rozezněl poplach.

Kokon praskal. V křehkých, překrývajících se plátech se objevila trhlina a do recyklovaného vzduchu pronikl teplý živočišný pach.

Ven se vynořila tlapka, malá pětiprstá tlapka pokrytá lesklou srstí. Vzápětí si cestu ven našla druhá tlapka a obě společně pak uchopily okraje trhliny a celý kokon sloupily.

Tvor vylezl na světlo, neobratně jako batolící se človíček odkopl slupku a usmál se.

Vypadal jako malá, hebká, lesklá opička. Za lidskými rty, roztaženými do úsměvu, byly malé lidské zuby. Ztratil křídla a jeho baculaté, pružné nohy byly zakončeny drobnými, měkkými dětskými chodidly. Jeho oči měly stejnou barvu jako její. Hladká savčí kůže kulatého obličeje měla narůžovělý nádech dokonalého zdraví.

Vyskočil do vzduchu a začal nahlas žvatlat lidské slabiky. Zahlédla při tom jeho růžový jazyk.

Dohopsal k ní a objal ji nohu. Pociťovala zároveň strach, úžas a hlubokou úlevu. Zkusila pohladit dokonale lesklou srst na tvrdém valounu jeho hlavy.

"Chlupáči," řekla. "Mám radost. Mám velkou radost."

"Bia bia bia," napodobil pisklavým dětským hláskem její intonaci. Pak doskákával zpátky ke kokonu, začal jej plnými hrstmi jíst, a přitom se usmíval.

Už pochopila, proč se Investoři tak zdráhali svého maskota nabídnout. Bylo to zboží fantastické hodnoty. Genetický artefakt schopný posoudit emocionální potřeby a touhy cizího druhu a během několika dní se jim přizpůsobit.

Začalo jí vrtat hlavou, proč se ho Investoři vůbec vzdali, pokud byli se schopnostmi svého mazlíčka plně obeznámeni. Pochybovala, že by mohli rozumět složitým datům, která přišla spolu s ním. Bylo dost pravděpodobné, že maskota získali od nějakých jiných Investorů už v jeho plazí podobě. Bylo dokonce možné (při té představě ji zamrazilo), že byl starší, než celá investorská civilizace.

Dívala se na něj, do jeho čistých, bezelstných, důvěřivých očí. Sevřel její prsty malýma, teplýma, pevnýma ručkama. Nedokázala odolat a přivinula ho k sobě. Tvor začal spokojeně žvatlat. Ano, klidně mohl žít stovky nebo tisíce let a rozdávat svou lásku (nebo odpovídající emoce) desítkám různých druhů.

A kdo by mu taky ublížil? Vždyť i ti nejzavířenější a nejotrolejší zástupci jejího druhu měli skryté slabiny. Vzpomínala si, jak se o říkalo o hlídačích v koncentračních táborech, kteří bez sebe-menších výčitek masakrovali muže a ženy, že v zimě přepečlivě krmili hladové ptáčky. Strach plodil strach a nenávisť, jenže jak mohl někdo cítit strach nebo nenávisť vůči tomuto tvorovi a odolat jeho úžasným schopnostem?

Inteligentní nebyl; nepotřeboval inteligenci. Zároveň byl bezpohlavní. Schopnost rozmnožovat se by znehodnotila jeho cenu jako předmětu směny. Kromě toho pochybovala, že by něco tak složitého mohlo vyrůst v lůně. Jeho geny musely být zkonstruovány v nějaké nepředstavitelné laboratoři, jedna jehlice po druhé.

Dny a týdny ubíhaly. To, jak dokázal vycítit její nálady, byl malý zázrak. Když ho potřebovala, byl stále nablízku, a když o něj nestála, tak mizel. Občas ho zaslechla, jak si pro sebe brebentí, když prováděl akrobatické kousky, nebo honil a žral šváby. Nikdy nedal najevo zlomyslnost, a když vzácně rozlil jídlo nebo něco převrhl, nenápadně po sobě uklidil. Svých malých, neškodných bobků se zbavoval do stejného recyklovače jako ona.

To bylo jediné, čím dával najevo víc uvažování, než by příslušelo obyčejnému zvířeti. Jenou, pouze jednou, ji zkusil napodobit a do písmene správně zopakoval větu, kterou řekla. Ohromilo ji to a on její reakci okamžitě vycítil. Už se po ní nikdy nesnažil papouškovat.

Spali spolu v jedné posteli. Někdy ve spánku cítila, jak teplým čumáčkem zlehka očichává povrch její kůže, jako by z pórů mohl vycítit její potlačované nálady a pocity. Občas jí začal malýma, pevnýma rukama přejíždět po šíji nebo po páteři a napjatý sval, který tam někde byl, se pokaždé vděčně uvolnil. Ve dne to nikdy nepřipustila, ale v noci, kdy její kázeň otupil spánek, mezi nimi existovala jakási tajná dohoda.

Investoři byli pryč už více než šest set dní. Musela se smát, když si představila, jaký udělala obchod.

Zvuk jejího smíchu už ji přestal lekat. Dokonce snížila i dávky tlumících prostředků a inhibitorů, které si brala. Její mazlíček vypadal mnohem šťastněji, když byla šťastná, a když byl po ruce, tak se i dávný smutek zdál být snesitelnější. Postupně přestala uhýbat před starými bolestmi a traumaty, držela svého mazlíčka blízko sebe a zkrápěla jeho lesklou srst hojivými slzami. A on lízal její slzy jednu po druhé, chutnal emocionální sloučeniny, které obsahovaly, čichal její dech a její kůži, a držel se jí, zatímco se otrásla vzlyky. Vzpomínky bylo tolik! Připadala si stará, strašlivě stará, ale současně zažívala nový pocit úplnosti, díky němuž se to dalo snést. Dědila v minulosti různé věci - i kruté - a s nepříjemnými pocity viny se nikdy nevyrovnala. Bylo jednodušší je zapudit.

Poprvé po mnoha desetiletích nezřetelně cítila, jak se v ní znovu probouzí vědomí nějakého cíle. Chtěla zas potkávat lidi - desítky, stovky lidí, kteří by ji všichni obdivovali a chránili, shledávali vzácnou, lidí, o které by se mohla starat, a s nimiž by byla bezpečnější, než pouze s jedním společníkem...

Její pavučino vitá stanice se dostala do nejnebezpečnější části své oběžné dráhy, kde křižovala rovinu Prstenců. Tady měla nejvíc práce - zachytávat plující bloky surovin - ledu, uhlíkatých chondritů, kovových rud - které objevili její dálkově ovládaní těžební roboti a poslali směrem k ní. Ale v Prstencích byli i zabijáci: draví piráti a paranoidní kolonisté číhající na svou příležitost.

Na normální dráze, daleko od roviny ekliptiky, byla v bezpečí. Jenže tady bylo třeba rozdat příkazy, získat zásoby energií, zkontrolovat stopy silných hnacích ústrojí zapražených do zajatých asteroidů, které si nárokovala a těžila na nich. Bylo to nevyhnutelné riziko. Ani ten nejdokonalejší zkonstruovaný habitat nebyl naprosto uzavřený systém, a ten její byl velký a starý.

Našli ji.

Tři lodě. Nejdřív se je pokusila zmást a poslala jim přes dálkově řízený maják běžnou výstrahu. Našli maják a zničili ho, ale tím jí prozradili svou polohu a prostřednictvím omezených senzorů majáku poskytli aspoň nějaké údaje.

Tři štíhlé lodě, duhově hrající kapsle, částečně kovové a částečně organické, s dlouhými, žebrovanými, hmyzovitě tónovanými slunečními křídly, která byla tenčí než olejový povlak na vodní hladině. Lodě Tvárných, pokryté boulemi čidel, bodci magnetických a optických zbraňových systémů, s dlouhými nákladními manipulatory, poskládanými jako ruce kudlanek nábožných.

Seděla připojena ke svým čidlům, zkoumala jejich lodě a přijímala nevysychající proud dat: odhady vzdálenosti, pravděpodobnosti zacílení, stav zbraní. Radar byl příliš riskantní; pozorovala je opticky. Lasery by stačily, jenže nebyly její nejsilnější zbraní. Jednoho by snad dostala, ale ostatní by se na ni vrhli. Bylo lepší zůstat zticha, zatímco se kradli Prstenci a ona nenápadně vyplouvala z ekliptiky.

Ale našli ji. Viděla, jak skládají plachty a oživují iontové motory.

Volali ji rádiem. Pustila je na obrazovku, protože nechtěla otevřít hlavu ničemu, co by ji mohlo rušit. Na obrazovce se objevila tvář Tvárného, prozrazující orientální původ. Rovné havraní vlasy přidržované vlásenkami s drahými kameny, úzké černé obočí, vyklenuté nad tmavými očima s mongoloidními záhyby, bledé rty, nepatrně zkřivené do charismatického úsměvu. Hladká, čistá, herecká tvář s lesklými, nestárnoucími očima fanatika. "Jadeit Jednička," uklouzlo jí.

"Doktor-plukovník Jadeit Jednička," opravil ji Tvárný a dotkl se prstem zlatého hodnostního označení na límci své černé vojenské blůzy. "Ještě pořád si říkáš Tavoucí Růže, Lydie? Nebo sis to z mozku vymazala?"

"Proč jsi voják a ne mrtvola?"

"Časy se mění, Pavoučice. Skvělé mladé naděje zhasí tví starí přátelé a ti z nás, kteří se dívají daleko před sebe, dostávají možnost splatit staré dluhy. Vzpomínáš si na staré dluhy, Pavoučice?"

"Ty si asi myslíš, že tohle setkání přežiješ, Jedničko, že?" Cítila, jak se jí svaly na obličejích stahují bouřlivou nenávistí, kterou v sobě nestačila uhasit. "Tři stroje pilotované tvými klony. Jak dlouho ses vrtal v té své hroudě, jako červ v jablku? Klonoval se dál a dál. Kdy ti naposledy nějaká ženská dovolila, aby ses jí dotkl?"

Jeho věčný úsměv se zkrivil do potměšilého úšklebku, za kterým stály zářivé zuby. "Máš to marné, Pavoučice. Už jsi mě zabila sedmatřicetkrát, a stejně se pořád vracím, no ne? A co je to vlastně červ, ty patetická stará děvko? Něco jako ten mutant, co ho máš na rameni?"

Ani si neuvědomila, že tam maskota má, a u srdce ji bodl strach, který o něj pocítila. "Dostal ses moc blízko!"

"Tak vystřel! Sestřel mě, ty špinavá stará slepice! Střilej!"

"Ty nejsi on!" řekla znenadání. "Ty nejsi První Jadeit! Cha! Je mrtvý, přízněj to!"

Tvář klonu se zkrivila vztekem. Lasery vyšlehly a tři její habitaty se přetavily na škváru a oblaka metalické plazmy. Poslední spalující puls nesnesitelného jasu ze tří roztékajících se teleskopů jí probleskl mozkiem. Odpověděla salvou magneticky urychlovaných železných střel. Rychlostí čtyř set mil za sekundu proděravěly první loď a nadělaly z ní vrak, z něhož rychle tryskal vzduch a křehká oblaka mrznoucí vody.

Dvě lodě vystřelily. Používaly zbraně, s nimiž se do té doby nesetřela, a které rozdrtily dva habitaty jako pár obřích pěstí. Pavučina sebou škubla, jak do ní něco dopadlo, její vyváženost byla pryč. Okamžitě si uvědomila, jaké zbraňové systémy jí zůstaly, a oplatila palbu kulkami ze zmrzlého čpavku obaleného kovovým pláštěm. Našly si cestu poloorganickými stěnami druhé lodě Tvárných. Maličké otvory se okamžitě zacelily, ale posádka už byla ze hry: čpavek se uvnitř vypařil a okamžitě uvolnil smrtelně jedovaté nervové toxiny.

Poslední loď měla šanci jedna ku třem, že její řídicí centrum zničí. Po dvou stech letech Pavouci Růži došlo štěstí. Výboj statické elektřiny z ovládacích prvků ji bodl do rukou. Všechna světla v habitatu zhasla a její počítač se zcela zhroutil. Vykřikla a čekala na smrt.

Smrt nepřicházela.

Z úst se jí vyřinul obsah žaludku. Potmě otevřela zásuvku a pustila si do mozku kapalnou útěchu. Dýchala ztěžka, opřená zády do opěradla řídicího křesla. Paniku utlumila. "Elektromagnetický impuls," řekla. "Připravil mě o všechno, co jsem měla."

Maskot zašvitořil pár slabik. "Kdyby mohl, tak už s námi skoncoval," oznámila mu. "I když se hlavní počítač sesypal, ostatní habitaty nejspíš pokračovaly v obraně."

Ucítila tupý náraz, jak jí mazlíček skočil do klína, roztřesený hrůzou. Nepřítomně ho k sobě přitiskla, hladila ho po štíhlé šíji. "Tak se na to podíváme," řekla do tmy. "Zmrazené toxiny došly, ty jsem vypotřebovala odsud.¹¹ Vytáhla si ze šíje konektor, který byl teď k ničemu, a stáhla si oděv ze zpozených žeber. "Takže to byla sprcha," konstatovala. "Hustý mrak horké, ionizované, kovové mědi. Zaslepil mu všechna čidla, která měl. Letí poslepu v kovové rakvi. Stejně jako my."

Zasmála se. "Jenže Růže má trumf v záloze, zlato. Investory. Přijdou mě hledat. Jemu nezbyl nikdo, kdo by se po něm sháněl. Porád mám ten svůj kus skály."

Seděla mlčky a uměle navozený klid jí i dovoloval myslet na to, co by jinak bylo nemyslitelné. Mazlíček se neklidně zavrtěl a začal jí očichávat kůži. Její laskání ho trochu upokojilo. Nechtěla, aby trpěl.

Zakryla mu volnou rukou ústa a kroutila mu krkem, dokud se nezlomil. Odstředivá gravitace jí stále dodávala sílu, tvor neměl čas se bránit. Když ho potmě zvedla a snažila se nahmatat tep, končetinami proběhlo poslední zachvění. Konečky prstů zaznamenala pod křehkými žebry poslední stah.

"Málo kyslíku," prohlásila. Potlačené emoce se zkusily ozvat, ale neměly šanci. Zbývalo jí ještě dost tlumicích prostředků. "Kobercové řasy udrží vzduch pár týdnů čistý, ale bez světla zahynou. A jíst se nedají. Málo jídla, zlato. Zahrady jsou pryč, a i kdyby je nerozstnleli, stejně bych sem jídlo nedostala. Nemám jak ovládat roboty. Nemůžu ani otevřít přechodové komory. Když přežiju dost dlouho, přijdou a najdou si mě. Musím zvýšit své šance. Je to tak účelné. V takové situaci mi nezbývá nic jiného, než se chovat účelně."

Když došli švábi - nebo aspoň všichni ti, které dokázala potmě chytit - dlouho hladověla. Pak se pustila do těla svého mazlíčka, které nepodléhalo zkáze. V otupělém stavu, v němž se nacházela, tak trochu doufala, že se jím otráví.

Když zahlédla, jak z rozbité přechodové komory prosvítá oslnivá modrá zář investorského světla, odplazila se po kostnatých rukou a kolenou a zaclonila si oči.

Člen investorské posádky měl na sobě skafandr, aby se chránil před bakteriemi. Byla ráda, že necítí puch její inkoustově černé kryty. Promluvil na ni pisklavým jazykem Investorů, jenže její tlumočnick nefungoval.

Chvilí si myslela, že ji zanechají svému osudu, vyhlodovělou, oslepenou, skoro holohlavou, zakrytou pavučinami shozených vláknových vlasů. Ale vzali ji na palubu, opláchli ji štipající desinfekcí, spálili ji kůži baktericidními ultrafialovými paprsky.

Klenot měli, ale to pro ni nebylo žádné překvapení. Teď chtěli - bylo to složité - teď chtěli zjistit, co se stalo s jejich maskotem. Bylo těžké pochopit jejich gesta a lámané náznaky lidského jazyka. Věděla, že si něčím uškodila. Předávkování ve tmě. Zápas s velkým černým broukem strachu, který zpřetrhal křehká oka její pavouci sítě. Bylo jí hodně zle. Měla v sobě něco špatného. Její podvyživené břicho bylo napjaté jako buben, plíce jako by se zbortily. V kostech měla divný pocit. Slzy ne a ne přijít.

Zůstávali s ní. Chtěla zemřít. Chtěla jejich lásku a pochopení. Chtěla...

Měla plné hrdlo. Nemohla mluvit. Hlava jí sklouzla dozadu, oči se přivřely před prudkou září osvětlení nad její hlavou. Zaslechla bezbolestné prasknutí, jak jí čelisti vyskočily z pantů.

Přestala dýchat. Přišlo to jako úleva. Jícen jí rozechvěly antiperistaltické stahy, ústa se zalila tekutinou.

Z jejích rtů a nosních dírek se vyřinula živá bílá hmota. Tam, kde se dotkla kůže, ucítila palčivou bolest. Hmota jí zaplavila oční bulvy, uzavřela je a zchladila. S každou další vlnou průsvitné kapaliny, která ji stahovala, roztékala se po kůži, pokrývala jí tělo, do ní pronikal hluboký chlad a malátnost. Uvolnila se, naplněná živočišnou, ospalou vděčností.

Neměla hlad. Měla dost nadbytečné hmoty.

Po osmi dnech se vysvobodila z křehkých plátů svého kokonu a zamávala šupinatými křídly, celá nedočkavá, až dostane vodítko.

Clifford D. Simak

Věc ve skále

I

Procházel horami a věděl, co zřely v průběhu geologických dob. Naslouchal hvězdám a pracně si hláskoval, co říkaly. Našel stvoření, které leželo uvězněno ve skále. Vylezl na strom, po němž jindy šplhaly domů se vracející divoké kočky, aby se dostal k jeskyni, vyhledané časem a počasím v příkré stěně útesu. Žil sám na zchátralé farmě, uhnízděné na vysokém úzkém hřebeni, který se tyčil nad soutokem dvou řek. Á jeho nejbližší soused, člověk té nejhorší pověsti, jel třicet mil do okresního města, aby řekl šerifovi, že tento čtenář hor, tento posluchač hvězd, je zlodějem slepic.

* * *

Šerif se objevil asi za týden poté. Kráčel přes dvůr k verandě, kde ten muž seděl v houpacím křesle a odkud byl výhled na kopce u řeky. Zastavil se pod schody na verandu.

"Jsem šerif Harley Shepherd," představil se. "Jenom tak projíždím kolem. Už je to pár let, co jsem byl naposled v tomhle koutě lesů. Vy jste tu nový, že?"

Muž vstal a pokynul ke druhému křeslu. "Žiju tady asi tři roky," odvětil. "Jmenuji se Wallace Daniels. Pojd'te nahoru a posad'te se u mne."

Šerif vyšel po schodech a oba muži si potřásli rukama a usadili si do křesel.

"Vy tady nefarmaříte," konstatoval šerif.

Ža ohradou, která obepínala dvůr, se táhla plevellem zarostlá pole.

Daniels zavrtěl hlavou. "Jenom pro vlastní obživu, dalo by se říci. Několik slepic kvůli vajíčkům. Pár krav pro mléko a maslo. Něco prasat na maso - sousedi mi pomáhají s porážkami. Samozřejmě zahrada, ale to už se rozumí samo sebou."

"Docela dobré," přikývl šerif. "Tohle místo je úplně oddělané. Starý Amos Williams je nechal dočista zpuštnout. Nikdy nebyl žádný skvělý farmář."

"Země teď odpočívá," pravil Daniels. "Dejte jí deset let - nebo ještě lépe dvacet - a bude zase ve formě. Zatím je dobrá tak pro králíky, sviště a polní myši. A ovšem pro spoustu ptáků. Mám tady to nejkrásnější hejno koroptví, jaké kdy kdo viděl."

"Bývalo tady hodně veverek," řekl šerif. "A také mývalů. Řekl bych, že tu ještě nějaké mývaly máte. Jste lovec, pane Danielsi?"

"Nemám pušku," odtušil Daniels.

Šerif se uvelebil hlouběji v křesle a lehce se pohupoval.

"Je to tady krásná země," prohlásil. "Hlavně když listí mění barvu. Spousta listnatých stromů a všechny jsou barevné. Je taky samozřejmě pěkně drsná, ta vaše země. Většinou samé svahy a srázy. Ale je krásná."

"Je to stará země," podotkl Daniels. "Poslední moře odsud ustoupilo před více než čtyřmi sty miliony let. Od konce siluru tohle místo leželo soustavně na pevnině. Pokud pomineme Kanadský štít na severu, není v téhle zemi mnoho míst, která by byla takhle stará."

"Vy jste geolog, pane Danielsi?"

"Ne tak docela. Jenom se o geologii zajímám. Jako nejobyčejnější amatér. Potřebuji něčím zaplnit čas a hodně chodím a škrá-

bu se nahoru a dolů po těchhle horách. A pň tom se spouště geologie nevyhnete. Začalo mě to zajímat. Našel jsem nějaké fosilní rameno-nožce a chtěl jsem se o nich něco dozvědět. Nechal jsem si poslat nějaké knihy a přečetl jsem si o nich. Jedno k druhému, a..."

"Ramenonožci? To mají být nějakí dinosaun nebo co? Nikdy jsem nevěděl, že by tady někde byli dinosaun."

"Ne dinosaun," opravil ho Daniels. "Starší než dinosaun, aspoň ti, které jsem našel. Jsou malí. Něco jako škeble nebo ústřice, ale mají jinak stavěnou lasturu. Vznikli dávno, před milióny let. Ale ještě dnes jich pár žije. Ne mnoho."

"To musí být zajímavé."

"Mně to tak připadá," přitakal Daniels.

"Znal jste starého Amose Williamse?"

"Ne. Byl už mrtvý, když jsem sem přišel. Pozemek jsem koupil od banky, které jeho majetek připadl."

"Vyložený starý cvok," řekl šerif. "Byl na válečné noze se všemi sousedy. Hlavně s Benem Adamsem. Hádali se s Benem celé roky o drátěný plot. Ben tvrdil, že Amos odmítá plot udržovat, Amos zase obviňoval Bena, že plot porazil a pak jako že náhodou nechal vlézt svůj dobytek Amosovi na louku, kterou pěstoval na seno. Jak vycházíte s Benem vy?"

"Bez problémů," odvětil Daniels. "Nemám s ním žádné potíže. Skoro ho ani neznám."

"Ben také příliš nefarmařT," řekl šerif. "Střílí zvěř a rybaří, hledá ženšen a v zimě trochu loví do pastí. Tu a tam hledá nerosty."

"V těchhle horách jsou nerosty," potvrdil Daniels. "Olověné a zinkové rudy. Ale dolovat je by stálo víc, než by to vyneslo. Alespoň při dnešních cenách."

"Ben měl vždycky prsty v nějakých pletichách," pokračoval šerif. "Vždycky se honil za nějakými vzdušnými zámky. A je to vznětlivý chlapík. Pokaždé do něčeho strkal nos. Vždycky s ním byly potíže. Není dobré si z něj dělat nepřítele. Nedávno říkal něco o tom, že mu někdo ukradl jednu nebo dvě slepice. Vy nějaké nepostrádáte?"

Daniels se zašklebil. "Tu a tam si z kurníku vybere cosi jako daň liška. Nezlobím se na ni kvůli tomu."

"Zvláštní," podotkl šerif. "Nic nevytočí farmáře tak, jako krádež drůbeže. Není to žádná prkotina, to jistě ne, ale máloco je takhle opravdu naštve."

"Jestli se Benovi ztratila nějaká drůbež," řekl Daniels, "pak je nejspíš pachatelem moje liška."

"Vaše liška? Mluvíte o ní, jako by vám patřila."

"To samozřejmě ne. Liška nemůže nikomu patřit. Ale žije v těchhle horách se mnou. Představuji si, že jsme sousedi. Tu a tam ji zahlédnu a pozoruji. Možná to znamená, že mi částečně patří. Ačkoliv by mě nepřekvapilo, kdyby mě pozorovala daleko víc, než já ji. Pohybuje se rychleji než já."

Šerif se těžce zvedl z křesla.

"Nerad, ale musím jít," prohlásil. "Musím říci, že bylo příjemné tady sedět, povídat si s vámi a rozhlížet se po kopcích. Řekl bych, že vy se na ně vynadíváte hodně."

"Docela ano," přisvědčil Daniels.

* * *

Seděl na verandě a sledoval, jak šerifův vůz přešel přes terénní vlnu daleko dole po svahu a zmizel z dohledu.

Co to mělo znamenat? přemítal. Šerif nejel kolem jenom náhodou. Má tu nějaké vyřizování. Celý ten jeho přátelský hovor bez zjevného cíle nebyl jen tak a v jeho průběhu se mu podařilo vyptat se na spoustu věcí.

Že by něco kvůli Benovi Adamsovi? Ale proti Adamsovi se celkem nedalo mnoho říci, až na to, že byl skrz naskrz líný. Líný takovým prohnaným způsobem. Možná, že šerif zvětřil něco o Adamsově pálení kořalky načerno a vyrazil po stopě, doufaje, že by se některý ze sousedů mohl podřeknout. To žádný samozřejmě neudělá, protože to naprosto není jejich starost a pálení načerno nepovažují za nepřístojnost. Ta trocha kořalky, kterou Ben může vypálit, tolik neznamená. Ben je příliš líný, než aby něco dělal ve velkém.

Daleko dole pod svahem zaslechl klinkání zvonku. Obě kravky konečně zamířily domů. Musí být mnohem později, než si myslel, napadlo Danielse. Ne, že by se příliš staral o to, kolik je hodin. Už několik měsíců mu to bylo jedno, od té doby, kdy se mu při pádu ze skály rozbily hodinky. Nijak se neobtěžoval nechat si je spravit. Nepotřeboval je. V kuchyni měl otnkaný starý budík, ale to byl nevypočitatelný mechanismus, na který se nedalo spoléhat. Sotva si jej všímal.

Za chvíli, pomyslel si, bude muset vstát a dát se do práce - podojit krávy, nakrmit prasata a drůbež a sebrat vajíčka. Neměl toho na práci mnoho, protože na zahradě teď nebylo co dělat. Až za nějaký čas bude muset sklidit dýně a uložit je ve sklepech a jsou tam také ty tři nebo čtyři obří tykve, které má odnést do údolí Perkinsovým dětem, aby si z nich mohly včas vyrobit strašidelné lampióny pro Halloween. Přemítal, zda do nich má vyřezat tváře sám, nebo zda si to děti raději udělají samy.

Ale krávy byly ještě docela daleko a on měl ještě čas. Klidně seděl v křesle a díval se na kopce.

A ty se začaly před jeho zraky pohybovat a měnit.

Když tento úkaz spatřil poprvé, k smrti ho to vyděsilo. Nyní však už byl zvyklý.

Jak se na ně díval, změnily se v jiné hory. Pokrývala je jiná vegetace a vřel na nich jiný život.

Tentokrát viděl dinosaury. Stádo nepříliš velkých tvorů. Zřejmě střední trias. A šlo tentokrát jen o pohled zvenčí - on sám do toho neměl být zapojen. Měl jenom z dálky vidět, jak pradávné časy vypadaly, a neměl být vržen doprostřed nich, jak se stávalo nejčastěji.

Byl tomu rád. Měl práci.

Díval se a znovu přemítal, co by ještě mohl udělat. Teď ho nezajímali ani dinosauři, ani ranější obojživelníci, ani žádní jiní tvorové, kteří se v průběhu času pohybovali po horách.

Znepokojovalo ho jiné stvoření, to, které leželo pohřbeno hluboko pod plattevillským vápencem.

Měl by se o něm dozvědět ještě někdo jiný. Informace o něm by se měla dostat na veřejnost, aby se někdy v budoucnu - snad za dalších sto let - až lidská technika dosáhne bodu, kdy bude možné vypořádat se s takovým problémem, dalo něco podniknout pro kontakt s oním stvořením vězícím ve skále - a snad i pro jeho osvobození.

Bude tu samozřejmě záznam; písemný záznam. O to se postará. Tento záznam už vzniká - týden po týdnu (někdy i den po dni), popis toho, co viděl, slyšel a dozvěděl se. Tn velké záznamníky už byly zaplněné jeho pečlivým rukopisem a další měl rozepsaný. Všechno zapsáno tak poctivě, pečlivě a objektivně, jak to jen dokázal.

Kdo však uvěří tomu, co napsal? A co víc, kdo se vůbec bude obtěžovat tím, aby se na to podíval? Mnohem spíše se na záznam-

niky bude prášit na nějaké zastrčené polici, aniž by se jich do skonání času dotkla lidská ruka. A i kdyby je někdy v budoucnu někdo vzal, odfoukl letitý nános prachu a přečetl je, dalo se očekávat, že tomu bude věřit?

Odpověď byla jasná. Musí někoho přesvědčit. Slova napsaná dávno mrtvým člověkem - člověkem pochybné pověsti - se dají lehko vyložit jako výplod neurotické mysli. Kdyby ovšem dokázal přimět nějakého uznávaného vědce, aby ho vyslechl, aby potvrdil správnost jeho pozorování, pak by události, kterých byl svědkem, získaly věrohodnost a váhu.

Biolog? Psychiatr? Nebo paleontolog?

Nejspíš nezáleží na tom, jakému vědnímu oboru se ten člověk bude věnovat. Jenom aby ho vyslechl a nesmál se tomu. Nejdůležitější je, aby poslouchal a nesmál se.

Jak tam posluchač hvězd seděl na verandě a hleděl na kopce, pokryté tečkami pasoucích se dinosaurů, vzpomínal na svou návštěvu paleontologa.

nebo třemi roky a usadil se tu. Od toho dne neudělal za mák práce. Akorát se toulá po horách."

"Je to geolog," oznámil šerif. "Nebo se každopádně o geologii zajímá. Je to pro něj něco jako koníček. Řekl mi, že hledá zkameněliny."

Adams nasadil vzrušený výraz psa, zahlédnuvšího králíka. "Tak takhle je to," řekl. "Vsadím se, že to, co hledá, nejsou zkameněliny."

"Ne," řekl šerif.

"Hledá nerosty," pokračoval Adams. "Je to prospektor; tohle dělá. Tyhle hory jsou prolezté nerosty. Jenom musíte vědět, kde se po nich máte ohlížet."

"Vy jste tím ohlazením strávil spoustu času," podotkl šerif.

"Já nejsem geolog. Geolog by měl velkou výhodu. Znal by kameny a tak."

"Nemluvil jako prospektor. Jenom ho zajímá geologie, to je všechno. Našel nějaké zkamenělé škeble."

"Možná hledá jeskyně s poklady," nadhodil Adams. "Může mít nějakou mapu nebo něco."

"Víte zatraceně dobře, že žádné jeskyně pokladů neexistují," namítl šerif.

"Musí existovat," nenechal se zviklat Adams. "Kdysi tady byli Španělé a Francouzi. Ti byli na poklady machři. Vždycky se honili za doly. Vždycky ukrývali věci v jeskyních. Na druhé straně řeky přece našli v jeskyni tu kostru ve španělském brnění a vedle kostru medvěda s rezavým mečem vraženým tam, co medvěd mívá žaludek."

"To je jenom historka," pravil šerif znechuceně. "Přišel s tím nějaký cvok a nebylo na tom zbla pravdy. Přijeli nějakí lidé z university a snažili se o tom něco vypátrat. Ukázalo se, že z toho nebylo pravdivé ani jediné slovo."

"Jenže Daniels brousí kolem jeskyní," upozornil Adams. "Viděl jsem ho. Tráví spoustu času v té jeskyni v Kočičí skále. Musí A^ylézt na strom, aby se tam dostal."

"Vy jste ho sledoval?"

"Jasně že ho sleduju. On má na něco spadeno a já chci vědět, co to je."

"Jenom si dejte pozor, aby vás při tom nenachytil," varoval ho šerif.

Adams se rozhodl z nejistého terénu raději vycouvat. "No," ozval se, "i kdyby tu nebyly žádné jeskyně s poklady, každopádně je tu spousta zinku a olova. Kdo je najde, může vydělat milióny."

"Jedině, kdyby za ním stál nějaký kapitál," zdůraznil šerif.

Adams kopal patou do země. "Vy si myslíte, že je oukej, že jo?"

"Řekl mi, že mu pár slepic sebrala liška. A těm vašim se skoro určitě stalo totéž."

"Když mu liška krade drůbež, proč ji nezastřelí?" vyzvídal Adams.

"Nevadí mu to. Úplně to vypadá, jako by si myslel, že ta liška na to má právo. Ani nemá pušku."

"Hm, když nemá pušku a sám neloví, tak proč nenechá lovit ostatní? Nechce mně a mým chlapcům dovolit, abysme na jeho pozemky chodili s puškou. Po celých hranicích má cedulky. To se mi zdá nesousedské. To je jedna z věcí, kvůli které se s ním dá těžko vyjít. Vždycky jsme tam lovili. Se starým Amosem se taky těžko vycházelo, ale nikdy mu nevadilo, když jsme si trochu zalovili. Vždycky jsme všude kolem lovili. A nikomu to nikdy nevadilo. Já bych řekl, že lov by se neměl omezovat. Člověk by měl mít právo lovit, kde se mu zachce."

Šerif sedící na lavičce na udusaném plácku před domem na spadnutí se rozhlédl kolem sebe - apaticky hrabající drůbež, vyhublý pes dřímající ve stínu a pošukávající bokem, aby odehnal několik neodbytných much, šňůra na prádlo natažená mezi dvěma stromy a prohýbající se pod sušícími se kusy oděvu a několika utěrkami na nádobí, necky opřené o stěnu domu.

Panebože, pomyslel si, člověk by měl být schopný najít si čas, aby si vyrobil slušný sušák na prádlo, a ne jenom napnout kus lana mezi dva stromy.

"Bene," navázal hovor, "vy se jenom snažíte vyvolávat potíže. Prostě nemáte rád Danielsa, který žije na farmě a přitom nefar- maří, a je vám proti srsti, že vás nenechá lovit na svých pozem- cích. On má právo se usadit, kde chce, a má právo nedovolit vám u sebe lovit. Být vámi, nechal bych ho na pokoji. Nemusíte ho mít rád, nemusíte se s ním stýkat - ale neroztrušujte o něm falešná obvinění. Mohl by na vás za to podat žalobu."

II

Vešel do paleontologovy pracovny a chvíli mu trvalo, než toho člověka pohledem našel, jak sedí vzadu v místnosti u stolu plného nepořádku. Celé to místo bylo plné nepořádku. Stály tam dlouhé stoly, pokryté kusy hordin se zarostlými zkamenělinami. Tu a tam roztroušené ležely stohy papírů. Místnost byla velká a mizerně osvětlená. Bylo to ošumělé a tísnivé místo.

"Doktore?" oslovil ho Daniels. "Jste doktor Thorne?"

Muž vstal a odložil dýmku do plného popelníku. Byl velký a hrmotný s neupravenými prošeďivělými vlasy. Tváře měl vráscitě a ošlehané větrem. Při chůzi se šoural jako medvěd.

"Vy jste určitě Daniels," pronesl. "Ano, to musíte být vy. Mám vás ve svém kalendáři napsaného na třetí hodinu. Jsem rád, že jste přišel."

Jeho mohutná tlapa úplně pohltila Danielsovu ruku. Ukázal na židli vedle stolu, posadil se, zdvihl dýmku z přeplněného popel- níku a začal šiji nácipávat z velké plechovky, která stála na stole.

"V dopise píšete, že mě chcete navštívit kvůli něčemu důleži- tému," spustil. "Ale to říkají všichni. Ale ve vašem dopise muselo něco být - nějaká naléhavost, upřímnost. Chápejte, nemám čas přijmout každého, kdo mi napíše. Všichni něco našli, víte? Copak jste to našel vy, pane Danielsi?"

Daniels promluvil. "Doktore, já tak docela nevím, jak mám začít s tím, co vám musím říci. Asi bude nejlepší, když vám řeknu, co se stalo s mým mozkiem."

Thorne si zapaloval dýmku. Mluvil na půl úst s troubelí v koutku. "V tom případě asi nejsem ten pravý člověk, se kterým byste měl mluvit. Jsou jiní lidé."

"Ne, tak to nemyslím," ozval se Daniels. "Nehledám pomoc. Jsem tělesně i duševně naprosto v pořádku. Asi před pěti lety jsem se připlétl do havárie na dálnici. Moje žena a dcera přišly o život a já jsem byl těžce zraněný a..."

"To je mi líto, pane Danielsi."

"Děkuji - ale to je všechno už minulost. Někdy čas to pro mne bylo kruté, ale nějak jsem se z toho vykřesal. Ale kvůli tomu tady nejsem. Jak jsem říkal, byl jsem těžce zraněný..."

"Poškození mozku?"

"Jenom nepatrné. Aspoň co se týče lékařského nálezu. Velice nepatrné poškození, které se docela rychle zahojilo. Nejhorší byl rozdrčený hrudník a proražené rýhy."

"Ale teď už jste v pořádku?"

"Jako nový," přisvědčil Daniels. "Ale od té nehody je můj mozek nějaký jiný. Jako bych nabyl nový smysl. Vidím a chápu věci, které se zdají být nemožné."

"Tím chcete říci, že máte halucinace?"

"To nejsou halucinace. Tím jsem si jistý. Dokážu vidět minulost."

"Co tím myslíte - vidět minulost?"

"Dovolte mi popsat, jak to přesně začalo," řekl Daniels. "Před několika lety jsem koupil opuštěnou farmu v jihozápadním Wis- consinu. Místo, kam bych se stáhl a kde bych se ukryl. Bez ženy a bez dcery jsem se uzavíral před světem. Překonal jsem první šok, ale potřeboval jsem místo, kde bych si mohl vylízat rány. Pokud to zní jako sebelítost, nemyslím to tak. Snažím se objek- tivně popsat důvody, proč jsem jednal tak, jak jsem jednal, když jsem tu farmu kupoval."

"Ano, chápu," přikývl Thorne. "Ale nejsem si úplně jistý, jestli ukrýt se bylo to nejmoudřejší řešení."

"Asi ne, ale mně to připadalo jako odpověď. Fungovalo to docela dobře. Zamíloval jsem se do té země. Ta část Wisconsinu je prastará země. Nebyla pokryta mořem už čtyři sta miliónů let. Z nějakého důvodu ji nepřekryly pleistocénní ledovce. Samozřejmě se změnila, ale jenom v důsledku zvětrávání vlivem počasí. Neproběhla tam žádná velká geologická vrásnění ani rozsáhlé erozivní procesy - nic, co by ji narušilo."

"Pane Danielsi," ozval se Thorne poněkud netrpělivě, "není mi úplně jasné, co to má všechno společného..."[^]

"Promiňte. Jenom se vás snažím uvést do toho, co jsem vám přišel říci. Zpočátku to přicházelo pomalu a já jsem si myslel, že začínám bláznit, že mám vidiny, že mám mozek poškozený víc, než bylo zřejmé - nebo že se definitivně rozpadám. Hodně jsem chodil po horách, víte? Ta země je divoká, rozeklaná a krásná - vynikající místo na toulání. Ty toulky mě unavily a já jsem mohl v noci spát. Ale občas se hory měnily. Nejdřív jenom málo. Později se měnily víc a nakonec se z nich stala místa, jaká jsem nikdy předtím neviděl. Jaká nikdo nikdy předtím neviděl."

Thorne se zamračil. "Snažíte se mi namluvit, že se měnily do minulosti?"

Daniels přikývl. "Zvláštní rostliny, legračně vyhlížející stromy. V dřívějších dobách samozřejmě žádná tráva. Podrost tvořený kapradím a přesličkou. Podivná zvířata, podivní tvorové na obloze. Šavlozubé kočkovité šelmy, mastodonti, pterosaury, uinatheriaa..."

"To všechno najednou?" vpadl mu otázkou do řeči Thorne. "Všechno pomíchané?"

"Vůbec ne. Ta období, která vidím, se zdají odpovídat skutečným obdobím. Neviděl jsem nic, co by do toho kterého nepatřilo. Nejdřív jsem to nevěděl, ale když jsem se dokázal přesvědčit, že nemám halucinace, nechal jsem si poslat knihy. Studoval jsem. Nejsem samozřejmě žádný odborník - ani geolog, ani paleontolog - ale naučil jsem se toho dost na to, abych rozlišil jedno geologické období od druhého, abych měl jakési ponětí o tom, na co se dívám."

Thorne vyňal dýmku z úst a uložil ji do popelníku. Prohrábl si mohutnou rukou vlasy.

"To je neuvěřitelné," řekl. "To se prostě nemůže stát. Říkal jste, že se celá ta věc vyvinula pomalu?"

"Ze začátku to bylo nejasné; minulost mlhavě překryla přítomnost, pak se přítomnost zvolna vytratí a minulost zůstane, reálná a pevná. Ale dnes to probíhá jinak. Občas se okolí maličko zamíhota, jak přítomnost ustupuje minulosti, ale většinou se prostě změní jako lusknutím prstů. Přítomnost zmizí a já stojím v minulosti. Minulost je všude kolem mne. Z přítomnosti nic nezůstane."

"Ale to nejste skutečně v minulosti, že? Myslím fyzicky."

"Někdy v ní nejsem vůbec. Zůstanu v přítomnosti a změní se jenom vzdálené hory nebo údolí řeky. Ale obvykle se změní všechno kolem mne, ačkoliv zvláštní na tom je to, že, jak říkáte, v minulosti ve skutečnosti nejsem. Vidím ji a je pro mne natolik skutečná, že se v ní mohu procházet. Mohu přistoupit ke stromu, položit na něj ruku, abych jej cítil, a ten strom tam je. Ale zdá se, že nemohu mít na minulost žádný vliv, jako kdybych tam vůbec nebyl. Zvířata mě nevnímají. Přiblížil jsem se už k dinosaurům na pouhých několika stop. Nevidí mě, neslyší mě, ani mě necítí. Jinak bych byl už tucetkrát mrtvý. Je to, jako bych se procházel třírozměrným filmem. Zpočátku jsem měl velké obavy z možných rozdílů v utváření povrchu, ke kterým mohlo mezi tehdejší a nynější dobou dojít. Budil jsem se hrůzou ze snů, ve kterých jsem se octl v minulosti po pás uvězněný ve vrstvě hlíny, kterou od té doby odnesla eroze. Ale takhle to nefunguje. Kráčím přítomností a z ničeho nic jdu minulostí. Jako bych prošel dveřmi, které jsou mezi nimi. Řekl jsem vám, že ve skutečnosti vlastně nejsem v minulosti - ale nejsem ani v přítomnosti. Zkusil jsem

získat nějaký důkaz. Vzal jsem si s sebou fotoaparát a vyfotografoval jsem spoustu obrázků. Na vyvolaných filmech nebylo nic. Nejenže na nich nebyla minulost, ale co je důležitější, nebyla tam ani přítomnost. Kdybych byl měl halucinace, aparát by zabral snímky přítomnosti. Ale očividně tam nebylo nic, co by aparát mohl zabrat. Napadlo mě, že možná selhal aparát nebo jsem měl vadný film. Vyzkoušel jsem tedy několik fotoaparátů a různé typy filmů, ale nic se nezměnilo. *Žádné* obrázky se neobjevily. Pokoušel jsem se přinést něco zpátky. Natrhal jsem květiny, když jsem na nějaké narazil. Trhat je mi šlo bez problémů, ale když jsem se vrátil do přítomnosti, měl jsem prázdné ruce. Pokoušel jsem se přenést i jiné věci. Napadlo mě, že třeba nemohu vzít s sebou jenom živé věci, jako květiny, a tak jsem zkusil anorganické předměty - jako třeba kameny - ale nikdy jsem nedokázal přinést nazpátek nic."

"A co náčrtník?"

"Myslel jsem na to, ale nikdy jsem jej nepoužil. Kreslení mi moc nejde - a kromě toho jsem si říkal, že z toho nic nebude. Náčrtník by se stejně vrátil prázdný."

"Ale nikdy jste to nezkusil."

"Ne," potvrdil Daniels. "Nikdy jsem to nezkusil. Někdy si dělám náčrtky, když se zase vrátím do přítomnosti. Ne vždycky, ale občas ano. Zpaměti. Ale jak říkám, kreslení mi moc nejde."

"Nevím," řekl Thorne. "Opravdu nevím. Všechno to zní neuvěřitelně. Ale kdyby na tom něco bylo... Povězte mi, měl jste někdy strach? Ted' se zdá být docela klidný a věcný. Ale zpočátku jste musel mít strach."

"Zpočátku," pravil Daniels, "jsem byl zkamenělý hrůzou. Nejenže jsem byl vyděšený, fyzicky vyděšený - bál jsem se o svůj život, bál jsem se, že bych se mohl dostat na místo, ze kterého nikdy nedokážu uniknout - ale měl jsem také strach, že se ze mne stává blázen. A pak ta osamělost."

"Jaká osamělost?"

"To asi není to správné slovo. Spíš to byl pocit nepatřičnosti. Byl jsem někde, kde nemám právo být. Ztracený v místech, kde se člověk ještě neobjevil a neobjeví ještě milióny let. Ve světě tak naprosto cizím, že se mi chtělo stočit se do klubíčka a trást se. Ale cizí jsem tam vlastně já, ne to místo. Občas ten pocit ještě mívám. Pro vzduch a světlo toho jiného času jsem cizincem - to je ovšem všechno jen živá představivost."

"To nemusí být jenom představivost," řekl Thorne.

"Ale ten největší strach je už pryč. Úplně pryč. Strach z toho, že snad jsem blázen. Už jsem se přesvědčil."

"Jak to, že jste se přesvědčil? Jak se člověk může přesvědčit?"

"Zvířata. Tvorové, které vidím..."

"Chcete říci, že poznáváte podle vyobrazení v těch knihách, které jste četl?"

"Ne, to ne. Ne úplně. Ty obrázky mi samozřejmě pomohly. Ale vlastně opačně. Nepřesvědčily mě shody, ale naopak rozdily. Víte, žádný tvor není přesně takový, jako na obrázcích v knihách. Někteří vůbec nejsou takoví. Nejsou jako rekonstrukce, které vytvořili paleontologové. Kdyby byli, mohl bych si stále myslet, že to jsou halucinace, že to, co vidím, je ovlivněno něčím, co jsem videi nebo četl. Moje představivost by mohla být živena předchozími vědomostmi. Ale protože tomu tak není, zdá se mi logické předpokládat, že to, co vidím, je skutečné. Jak bych si mohl představovat, že lalok pod krkem tyranosaura hrál všemi barvami duhy? Jak bych si mohl vymyslet, že některé šavlozubé šelmy měly na uších střapečky? Jak by si mohl kdokoliv představit, že eocénní brontotheria měla kůži pestrou jako žirafy?"

"Pane Danielsi," ozval se Thorne, "mám velké výhrady ke všemu, co jste mi tu vyprávěl. Každá žilka mého studovaného těla se proti tomu bouří. Mám pocit, že bych na to naprosto neměl plýtvat časem. Vy tomu, co jste mi právě řekl, bezpochyby věříte. Vypadáte jako poctivý člověk. Mluvil jste o tom ještě s někým jiným? S jiným paleontologem nebo geologem? Nebo snad s psychiatrem?"

"Ne," řekl Daniels. "Vy jste jediný, s kým jsem o tom mluvil. A ještě jsem vám neřekl všechno. Tohle všechno je skutečně jenom úvod."

"Panebože, člověče - jenom úvod?"

"Ano, jenom úvod. Víte, já také poslouchám hvězdy."

Thorne se zvedl ze židle a začal přerovnávat sloupec papírů. Zdvihl z popelníku vyhaslou dýmku a strčil si ji do úst.

Když promluvil, jeho hlas zněl neutrálně.

"Děkuji vám, že jste přišel," prohlásil "Bylo to nanejvýš zajímavé."

III

A právě to byla chyba, řekl si Daniels. Neměl se vůbec zmiňovat o naslouchání hvězdám. Dokud to neudělal, rozhovor probíhal dobře. Thorne mu samozřejmě nevěřil, ale drápkem se chytil, byl by býval poslouchal dál a snad by za tou záležitostí byl i šel, byť nepochybně potají a nesmírně opatrně.

Daniels věděl, že na vině byla jeho posedlost tím stvořením ve skále. Na minulosti nezáleží - důležitý je ten tvor, a aby o něm mohl mluvit, aby vysvětlil, odkud ví, že tam je, musel se zmínit o svém naslouchání hvězdám.

Mělo ho to napadnout, říkal si. Měl držet jazyk za zuby. Ale měl před sebou člověka, který, ač pochyboval, byl ochotný vyslechnout ho bez výsměchu a Daniels toho ve své vděčnosti řekl příliš mnoho.

Plamínek olejové lampy zavěšené nad kuchyňským stolem se třepetal v závanech průvanu pronikajícího špatně těsnícími okenními rámy. Když skončil s prací, zvedl se vítr a jeho nárazy nyní otfásaly domem. Na opačném konci místnosti oheň v kamnech vrhal přátelské, mihotavé odlesky na podlahu i na komínovou rouru jakoby v odpověď na vítr, který se proháněl v komíně a vydával bublavé, savé zvuky.

Thorne se zmínil o psychiatrovi, upamatoval se Daniels, a možná by někoho takového měl navštívit. Možná, že než se pokusil obrátit něčí pozornost na to, co vidí, či slyší, se měl snažit zjistit, čím to je, že dokáže vidět a slyšet takové věci.

Změnila ta rána do hlavy nějaký proces v jeho mozku tak, že získal nové schopnosti? Bylo možné, že jeho mozek byl tak vyvedený z rovnováhy, tak nově uspořádaný, aby uvedl do hry nějaká skrytá nadání, která by se třeba v příštích tisíciletích vyvinula přirozenou evolucí? Způsobilo snad zranění mozku evoluční zkrat a poskytlo mu - jenom jemu jedinému - tyto schopnosti, tyto smysly možná i o milión let dříve?

Znělo to... nu, ne snad rozumně, ale jako jedno z možných vysvětlení. Vzdělaný člověk by to ovšem mohl vysvětlit i jinak.

Odsunul se i s židlí od stolu a přešel ke kamnům. Sehnul se, sebral z truhlíku kus dřeva a přiložil jej, přidal ještě jeden menší a kamna zavřel. Některého z příštích dní, řekl si, bude muset uvést do provozuschopného stavu krb.

Vyšel ven, zůstal stát na verandě a vyhlížel ke kopcům nad řekou. Vítr váł od severu, hvízdal kolem rohů budovy a hučel v roklích, které se táhly k řece, avšak nebe bylo čisté, vymetené větrem a poseté hvězdami, jejichž světlo se chvělo v bouřlivém ovzduší.

Při pohledu na hvězdy ho napadlo, co asi tak mohou právě říkat, ale poslouchat se je nesnažil. Naslouchat hvězdám vyžadovalo velké úsilí a soustředěnost. Poprvé jim naslouchal právě v takové noci, jako byla tato; stál tehdy na verandě a přemítal o tom, zda mezi sebou hvězdy mluví a co tak mohou říkat. Bláznivá, přelétavá myšlenka, divoká představa, snění s otevřenými očima, avšak když už ho to napadlo, pokusil se zaposlouchat. Už když se o to snažil, věděl, že je to bláznovství, ale byl na své bláznovství hrdý a říkal si, jaké má štěstí, že si může dovolit takovou pošetilost, jako je naslouchat hvězdám - asi tak, jako dítě může věřit v Santa Clause nebo ve Velikonočního

králíčka. Naslouchal a slyšel a byl udiven, protože naprosto nepochybně tam někde spolu mezi různými místy rozmlouvaly cizí bytosti. Bylo to, jako by je poslouchal na skupinové telefonní přípojce, pomyslel si, ale byla to přípojka, která obsáhla milióny, možná miliardy dálkových hovorů. Vedených samozřejmě ne slovy, ale něčím (snad myšlenkami), co bylo stejně názorné jako slova. Ne všechno bylo srozumitelné - ve skutečnosti nerozuměl mnohému, snad proto, že mu jeho prostředí a vzdělání neposkytovalo dostatečný základ pro pochopení. Sám se přirovnával k australskému domorodci, který poslouchá diskusi jaderných fyziků o nové teorii.

Když brzy nato prozkoumával mělkou jeskyni v Kočičí skále, zachytil první známku přítomnosti toho stvoření pohřbeného v kameni. Možná, napadlo ho, že kdyby nebyl naslouchal hvězdám, kdyby nebyl věděl, že jim dokáže naslouchat, kdyby tím nasloucháním nebyl cvičil svou mysl, nebyl by zaslechl to stvoření, uvězněné hluboko pod vrstvami vápence.

Stál, hleděl na hvězdy, naslouchal větru a daleko za řekou, kde se přes vzdálené hory vinula silnice, zahlédl slabý svit reflektorů auta, které se prodíralo nocí. Vítr na okamžik utichl, jako by sbíral síly k ještě silnějšímu úderu, a on v krátké chvílce klidu před tím, než se vítr vrátil, zaslechl ještě jiný zvuk - zvuk sekery, zatínající se do dřeva. Ostražitě poslouchal a zvuk se ozval znovu, ale natolik zkreslený větrem, že nedokázal určit směr.

Určitě se spletl, řekl si. Nikdo by v takovéhle noci nevycházel ven kácet stromy. Jinak by to mohli být lovci mývalů. Ti občas podtínají stromy, když se na nich zvíře ukryje tak dobře, že je není vidět, aby je vyhnali. Ben Adams a jeho přerostlí, neohrabaní synové by takový nesportovní trik mohli použít. Ale dnes nebyla noc vhodná na lov mývalů. Vítr odvaně pach a psi by ztratili stopu. K lovu mývalů jsou nejlepší klidné noci. A nikdo by nebyl takový blázen, aby kácel strom v takovéhle noci, kdy se do něj může opřít vířící vítr a srazit jej nazpět na dřevorubce.

Natahoval uši, aby zvuk zachytil znovu, avšak vítr, který se během té chvílky klidu zotavil, fičel nyní ještě ostřeji a on neměl naději, že by mohl postřehnout jakýkoliv zvuk, slabší než svist větru.

* * *

Přišel následující den, mírný a šedivý, a vítr se změnil v pouhý šelest. V noci byl Daniels jednou chvíli vzhůru a slyšel jej lomcovat okny, narážet do domu a chmurně výt ve spleťtých roklích nad řekou. Když se však potom probudil znovu, bylo všechno tiché a okny pronikalo matné šedivé světlo. Když se oblékl a vyšel ze dveří, našel zemi plnou míru - obloha byla tak zatažená, že po slunci nebylo ani stopy, vzduch byl čerstvý, jako právě propraný, avšak ztěžklý vlhkou šedí, která zemi pokrývala. Podzimní listí, které pokrývalo hory, se lesklo bohatěji, než když je zalévalo podzimní slunce.

Poté, co Daniels obstaral ranní práce a nasnídal se, vydal se do hor. Jak kráčet dolů po svahu k okraji první rokle, doufal, že dnes k přesunu geologickými érami nedojde. V mnohých dnech k němu nedošlo, ovšem zdálo se, že bezprostřední příčina, proč by měl nebo neměl nastat, neexistuje. Občas se snažil nějakou příčinu odhalit a vedl si pečlivé záznamy o tom, jak se cítil, nebo co dělal, a dokonce i o směru, kterým se vydával na své denní potulky, ale neobjevil žádné souvislosti. Ty ovšem spočívaly v jeho hlavě - něco přece jeho novou schopnost spouštělo. Nijak to nemohl ovládat, alespoň ne vědomě. Někdy se snažil svou schopnost použít záměrně, vyvolat svůj přesun geologickými érami - a nikdy se mu to nepodařilo. Buď nevěděl, jak se svou schopností zacházet, nebo ten jev byl skutečně zcela náhodný.

Dnes, jak doufal, k ničemu neobvyklému nedojde, protože se chtěl procházet po horách, které nyní měly nabývat jedné ze svých nejpříťažlivějších nálad, naplněné lehkou melancholií, kdy všechnu jejich drsnost zjemnila šed' ovzduší, stromy stály mlčky,

jako když staří trpělivi přátelé čekají na něčí příchod, a napadané listí a lesní půda byly tak měkké, že zcela tlumily zvuk kroků.

Sešel k okraji rokle a posadil se na vyvrácený kmen u hučícího potoka. U jeho tůně v květnu kvetly blatouchy a strmé svahy kolem bývaly pokryté modrofialovou barvou podléšek. Teď z nich však nebylo vidět nic. Stromy před zimou opadávaly. Letní a podzimní rostliny už byly zvadlé nebo vadly a snázející se listy přikrývaly zemi, aby jí uchystaly plášť proti sněhu a ledu.

Daniels vstal z kmene a zamířil dolů do rokle po úzké stezce, která se klikatila po svahu. Byla to dobytčí stezka, vyšlapaná v době, kdy se po pastvinách v těchto lesích potulovalo víc krav než jen ty dvě, které patřily Danielsovi. Když po ní krácel, všiml si, stejně jako mnohokrát předtím, dokonale praktičnosti krav. Krávy si vždycky pro své stezky vybírají nejmenší sklon.

Stezka vedla dál a nořila se hlouběji mezi kopce. Zde se ticho prohlubovalo a šed' houstla, až vznikl dojem jakéhosi utajeného soukromého světa.

Tam, nad korytem potoka, byla liščí nora. Její žlutý jícen zival zpod pokrouceného cedru. Na jaře tam Daniels pozoroval hrající si liščata. Odkudsi z dálky od dolního konce rokle se neslo kvákání kachen na rybníku v údolí řeky. A na strmém úbočí se rýsovala Kočičí skála s jeskyní vyhledanou větrem a počasím v příkré stěně útesu.

Ale něco nebylo v pořádku.

Stál na stezce, vzhlížel po svahu vzhůru a měl pocit čehosi nepatřičného, ačkoliv zpočátku nedokázal říci, v čem to vězí. Byla vidět větší část skály, ale něco chybělo. Náhle si uvědomil, že už tam nestojí strom - strom, po kterém šplhaly ke svému domovu divoké kočky - poté, co strávily noc slíděním po kořisti, a později i lidé jako on sám, kteří chtěli najít kočičí doupě. Kočky už tu ovšem dlouho nežily - už mnoho let. V průkopnických dobách byly téměř vyhubeny, protože se občas dopustily nerozvážného přestupku stržení jehněte. Ale ten, kdo se uměl dívat, mohl stopy po jejich usídlení v jeskyni dosud nalézt. Drobné kosti a úlomky lebek malých savců v nejzazších úzkých koutech mělké jeskyně vypovídaly o potravě, kterou divoké kočky přinášely svým mláďatům.

Strom byl starý a sukovitý a snad už několik set let starý. Kácel jej by nikomu nebylo k užítku, protože takhle zkroucené dřevo nemělo žádnou cenu. A navíc by bylo nemožné jej dopravit z lesa ven. Nicméně když minulou noc vyšel na verandu, zdálo se mu, že v přestávce mezi póry vy větru slyší zvuk sekání - a dnes je strom pryč.

Nevěřicně se vyškřábal vzhůru po svahu tak rychle, jak jen dokázal. Neboť právě v kočičím doupěti bylo slyšet to stvoření pohřbené ve skále.

Nevěřicně se vyškřábal vzhůru po svahu tak rychle, jak jen dokázal. Neboť právě v kočičím doupěti bylo slyšet to stvoření pohřbené ve skále. Vzpomněl si na den, kdy ono stvoření poprvé zaslechl a kdy ještě nevěřil svým smyslům. Protože si byl jistý, že ten zvuk má původ v jeho představivosti, že se zrodil z jeho procházek mezi dinosaury a odposlouchávám hvězd. Nestalo se to hned při první příležitosti, kdy do této jeskyně vlezl. Byl tu už několikrát předtím, neboť našel až zvrácené potěšení v objevování takových zapadlých míst. Sedával na římsu, která vystupovala před jeskyní, a hleděl skrze vrcholky stromů, jež připomínaly zelenou pěnu pokrývající úbočí.

Měl rád jeskyni i tu římsu, protože mu poskytovaly soukromí, místo odříznuté od světa, odkud stále viděl na tento odlehlý kout, avšak nikdo nemohl vidět jeho. Tentýž pocit odloučení od světa přitahoval i divoké kočky, říkal si. A pro ně to znamenalo nejen odloučení, ale i bezpečí - zejména bezpečí pro mláďata. Do doupěte se nedalo dostat jinou cestou, než po stromě.

Poprvé to stvoření uslyšel, když zalezl do nejhlubšího kouta mělké jeskyně, aby žasl nad hromádkami kostí a maličkých roztrštěných lebek tam, kde se divoká koťata snad před sto lety krčila a vrčela při hodech. Skrčil se v místech, kde se kdysi choulila koťata, a přitom ucítil, jak se k němu vzdouvá čísi přítomnost, přicházející z hlubin kamene daleko pod ním. Zprvu

jenom pocit něčí přítomnosti, jenom vědomí, že tam dole něco je. Nejdřív byl skeptický, později tomu začal věřit a časem se z víry stala pevná jistota.

Nezaznamenával samozřejmě žádná slova, protože odtamtud nikdy nezaslechl žádný skutečný zvuk. Ale pocit inteligence a vědomí postupoval jeho tělem, vzlínal skrze jeho prsty, přitisknuté ke kamenné podlaze jeskyně, i skrze jeho kolena, do kterých se kámen také zářýval. Vnímál jej bez zvuku a čím více jej vnímál, tím více byl přesvědčen, že hluboko v jedné vrstvě vápence je uvězněna jakási inteligence. A nakonec přišel čas, kdy dokázal zachytit i útržky myšlenek - hroty života v tom vědomí vězícím ve skále.

Tomu, co slyšel, nerozuměl. Tato neschopnost pochopení byla sama o sobě významná. Kdyby byl porozuměl, byl by svůj objev připsal své obraznosti. Zachytil však vědomí složitých životních vztahů, které nedávaly vůbec žádný smysl - žádnému z nich se nedalo porozumět; skládaly se z drobných, spleťtých útržků podivných (třebaže jednoduchých) informací, se kterými se lidská mysl nedokázala úplně ztotožnit. A dozvěděl se o prázdnosti vzdáleností tak velkých, že mysl dostávala závratě při jejich pouhé matné představě a při představě holé pustoty, v níž se tyto vzdálenosti nacházely. Ani při svém odposlouchávání hvězd nikdy nezažil tak zničující dojmy z cizího prostoru a času. Byly tu i útržky a zlomky dalších informací, o nichž nejasně cítil, že by mohly zapadat do vědomostí lidstva. Ale nikdy toho nezjistil tolik, aby našel tu správnou škvíru v množství lidského vědění, do níž by se tyto informace daly vsunout. Větší část toho, co vnímál, však prostě ležela mimo jeho chápání a nejspíš i mimo chápání kteréhokoli člověka. Přesto to však jeho mysl zachycovala a podržela v paměti ve vší nesrozumitelnosti a hnísalo to jako zánět mezi jeho lidskými myšlenkami.

Věděl, že oni se nepokoušejí (či ono se to nepokouší) mluvit s ním - oni (nebo ono) nepochybně ani nevěděli (nebo nevědělo), že vůbec existuje něco jako člověk, natož pak že existuje právě on. Nedokázal však určit, zda to stvoření (nebo ta stvoření) jednoduše jen myslí, či snad zda ve své samotě mluví k sobě - nebo zda se snaží komunikovat s něčím jiným, než se sebou.

Když o tom pak přemýšlel, sedě na římsě před jeskyní, pokoušel se vnést do svého nálezu nějakou logiku, snažil se najít pro přítomnost toho stvoření vysvětlení. A přestože si nemohl žádným vysvětlením být jistý - neměl ve skutečnosti k dispozici naprosto žádná fakta, kterými by své domněnky podepřel - napadla ho myšlenka, že kteréhosi geologicky dávného dne, kdy se nad touto zemí rozprostíralo mělké moře, spadla do moře vesmírná loď a zabořila se hluboko do bahna, které v dalších tisíciletích ztvrdlo ve vápenec. Tak zůstala loď chycená v pasti a zůstala v ní až do dneška. Uvědomil si, že jeho zdůvodnění má vady - například tlak při vytvrzování kamene musel být tak nesmírný, že by rozdrtil a rozmáčkl každou loď, pokud by nebyla zhotovená z materiálu, který vysoce překračuje možnosti lidské techniky.

Nehoda, přemítal, nebo způsob, jak se ukrýt? Náhodné uvíznutí nebo plán? Neměl, jak to zjistit.

Vydrápál se po svahu a konečně dosáhl místa, odkud bylo jasně vidět, že strom byl skutečně poražen lidmi. Spadl směrem dolů po svahu, a než se zastavil s větvemi zaklesnutými o kmeny stromů, jež zpomalily jeho pohyb, sklouzl o nějakých třicet stop. Pařez byl syrový a bělost dřeva na řezné ploše svítila do šedi dne. Na straně kmene odvrácené od svahu někdo vysekal hluboký zásek a pak strom podržel pilou. Po stranách kmene ležely hromádky nahnědlých pilin. Pila pro dva muže, napadlo ho.

Skácení toho stromu nedávalo smysl. Strom neměl žádnou cenu a kromě přístupu k jeskyni nesloužil žádnému zvláštnímu účelu. Věděl snad někdo, napadlo ho, že po stromě lezl do jeskyně, a podržel jej z pouhé zášti? Nebo snad někdo něco v jeskyni ukrýl a pak strom podržel, aby se k tomu nikdo nemohl dostat?

Ale kdo by vůči němu choval takovou nenávist, aby vycházel za větrné noci a riskoval život při kácení stromu ve světle lampy?

Ben Adams? Benovi vadilo, že mu Daniels nedovolil lovit na svých pozemcích, ale to přece není dostatečný důvod pro tak pracnou schválnost.

Pravděpodobnější se zdála druhá možnost - že důvodem ke zničení stromu je něco, co je v jeskyni ukryto - ačkoliv samotné skácení stromu muselo působit jako signál, že toto místo je nějak zvláštní.

Daniels zmateně stál a vrtěl hlavou. Pak ho napadlo, jak by si své domněnky mohl potvrdit. Den sotva začal a on neměl nic jiného na práci.

Začal šplhat po svahu směrem ke své stodole, aby si přinesl nějaké lano.

IV

V jeskyni nebylo nic. Byla přesně v takovém stavu, v jakém bývala dřív. Jen do vzdálených koutů navál průvan pár podzimních listů. A ze skalního stropu se odlouply kousky zvětřelého kamene, droboučké důkazy nekonečného procesu eroze, který jeskyni vytvořil a za několik tisíc let ji možná opět vyhladí.

Daniels stál na úzké římsě před jeskyní a hleděl do údolí. Překvapovala ho změna výhledu, která vznikla poražením stromu. Úhly pohledu se zdály jaksi jiné a samotné úbočí vypadalo jako změněné. S leknutím důkladně prozkoumal svah a nakonec se upokojil, že jiný je skutečně jenom způsob, kterým jej vidí. Byly vidět i stromy a obrysy, které byly dříve zakryté.

Jeho lano viselo z převísleho průčelí útesu, které tvořilo strop jeskyně. Míme se pohupovalo ve větru a Daniels si při pohledu na ně připomněl, že toho dne zrána žádný vítr necítil. Nyní však začalo povívat od západu. Pod Danielsem se hýbaly vrcholky stromů.

Od rybníka v údolí řeky přilétl klín divokých kachen, přehnal se jako šíp nad korunami stromů, vykroužil dlouhý oblouk k vrcholu kopce a plavně se nad ním zatočil zpět k řece. Díval se za nimi, dokud nezmizely pod stromy, jež lemovaly břehy řeky.

Byl čas jít. Zdržovat se tu déle nemělo smysl. Byla to od začátku bláznivá výprava; mýlil se, když se nechal ovládnout myšlenkou, že by v jeskyni mohlo být něco ukryto.

Obrátil se zpátky k lanu, ale to bylo pryč.

Chvilku zůstal hloupě zírat na místo na průčelí skály, kde předtím lano viselo a houpalo se ve větru. Pak se dal do hledání nějaké stopy po něm, třebaže tu nebylo mnoho co prohledávat. Lano snad mohlo o kousek sklouznout po okraji skalního převísu, avšak zdálo se neuvěřitelné, že by se posunulo tak daleko, aby mu zmizelo z dohledu.

Lano bylo nové, pevné a on je bezpečně uvázal k dubu na svahu nad útesem, omotal je pevně kolem kmene a zkontroloval uzel, aby se ujistil, že nepovolí.

A teď je lano pryč. V tom musel mít prsty člověk. Někdo procházel kolem, zahlédl lano, klidně je vytáhl a teď se krčí na kopci nad ním a čeká, jak bude zděšený Daniels vyvádět, až zjistí, že neví, kudy kam. Byl to ten druh drsného kanadského žertíku, který by spousta lidí z okolí mohla považovat za ohromně legrační. Bylo samozřejmě třeba si toho nevšímat, zachovat klid a počkat, až vtipálka jeho žertík přestane bavit.

A tak se uvelebil na římsě a čekal. Deset minut, odhadoval, nebo nanejvýš patnáct unaví vtipálkovu trpělivost. Pak lano spadne a on se vyšplhá nahoru a půjde domů. Podle toho, kdo to je, ho může vzít i s sebou, nalít mu sklenku a oba se posadí v kuchyni a budou se tomu spolu smát.

Zjistil, že se choulí před větrem, který se zdál být ostřejší, než když si jej všiml poprvé. Měnil se ze západního v severní a to nebylo dobré.

Jak tam seděl na římsě, všiml si kapiček vlhkosti, které se mu usazovaly na rukávu bundy - nebyl to déšť, ale srážející se mlha. Jestli teplota poklesne, může se počasí pěkně zkazit.

Čekal, choulil se a snažil se zachytit nějaký cizí zvuk - šustění kroků v listí, prasknutí zlomené větvičky - který by prozradil něčí

přítomnost na vrcholu skály. Ale nezaslechl vůbec nic. Den byl tichý. Dokonce i větve stromů pod jeho hradem se kolébaly ve větru bez obvyklého skřípění a sténání.

Patnáct minut už určitě uplynulo a shora se neozývalo nic. Vítr ještě o něco zesílil, a když Daniels natočil hlavu na jednu stranu, aby se pokusil vzhlednout vzhůru, cítil na tváři měkký van větrem unášené mlhy.

Už nedokázal zticha čekat, až vtipálek ztratí trpělivost. V náhlém návalu paniky pocítil, že mu utíká čas.

"Hej, vy tam nahoře..." vykřikl.

Čekal, ale nepřišla žádná odpověď.

Zahulákal znovu, tentokrát hlasitěji.

Od skalní stěny naproti jeskyni se obvykle odrážela ozvěna. Dnes však žádnou ozvěnu slyšet nebylo a jeho křik se zdál být tlumený, jako by kolem něj toto divoké místo vztyčilo jakousi bariéru.

Znovu vykřikl a mlžný svět pohltil jeho hlas.

Ozval se syčivý zvuk. Daniels postřehl, že jej působí drobné ledové broky, řítící se větve stromů. Od jednoho vydechnutí k druhému se mlha změnila v led.

Přecházel sem a tam po římse před jeskyní, dlouhé nanejvýš dvacet stop, a hledal nějakou možnost úniku. Římsa čněla do prostoru a pak se lomila kolmo dolů. Shora podél ní spadl strmý výběžek skály. Byl v pěkné pasti.

Vrátil se do jeskyně a skrčil se v ní. Zde byl chráněn před větrem a přes vzrůstající paniku měl jistý pocit pohodlí. V jeskyni ještě nebyla zima. Ale teplota klesala, a to dost prudce, jinak by se mlha nezměnila v led. Měl na sobě jenom lehkou bundu a nemohl si rozdělat oheň. Nekouřil a nikdy s sebou nenosil zápalky.

Poprvé si uvědomil skutečnou vážnost své situace. Než si někdo všimne, že zmizel, mohou uběhnout celé dny. Měl jen málo návštěv a nikdo si ho příliš nevšímal. A i kdyby si někdo všiml jeho nepřítomnosti a kdyby po něm vyhlásili pátrání, jakou má naději, že ho najdou? Koho napadne se podívat do této jeskyně? Přemítal, jak dlouho může přežít člověk v chladu a o hladu.

A co bude s jeho dobyt看em, když se odsud nedostane, a to brzy? Krávy se rozběhnou z pastvy domů, budou hledat úkryt před vánicí a nebude tam nikdo, kdo by je pustil do chléva. Když je nikdo den nebo dva nepodají, budou je mučit nateklá vemená. Vepře a drůbež nikdo nenakrmí. Člověk nemá právo, napadlo ho, pouštět se do takového dobrodružství, když na něm závisí tolik živých tvorů.

Zalezl hlouběji do jeskyně, natáhl se na břicho, vtiskl se do nejzazšího kouta a položil ucho na kámen.

Stvoření tam dosud bylo - samozřejmě. Bylo v ještě jistější pasti než on, zadržováno snad několika stovkami stop pevné skály, která nad ním během mnoha miliónů let vznikla.

Znovu vzpomínalo. V jeho mysli se objevovalo jiné místo, a třebaže část tohoto toku vzpomínek byla rozmazaná a rozvlněná, zbytek byl naprosto jasný. Rozlehlá tmavá kamenná rovina, jediná obrovská kamenná tabule, která se táhla až ke vzdálenému obzoru, a nad tím vzdáleným obzorem vycházelo načervenalé slunce. Proti velké červené kouli vycházejícího slunce se pak matně rýsovala jakási struktura - jakási nepravidelnost obzoru, která dávala tušit, že se tam něco nachází. Možná hrad nebo město nebo velká skála - bylo obtížné rozeznat, co to je, nebo zda tam vůbec něco je.

Domov? Představovala ta černá kamenná plocha kosmoport na dávné domovské planetě? Nebo to je jenom místo, které ono stvoření navštívilo, než se octlo na Zemi? Místo možná tak fantastické, že mu utkvělo v paměti?

Do vzpomínky se mísily i další představy, které mohly představovat osobnosti, formy života, pachy, chutě. Přestože Daniels věděl, že se může mýlit, když tomu uvězněnému stvoření přisuzuje lidské smyslové vjemy, byly lidské vjemy jediné, které znal.

Když nyní naslouchal té vzpomínce na onu černou kamennou rovinu a vycházející slunce, Daniels udělal něco, o co se dosud nikdy nepokusil. Pokusil se k tomu lapenému stvoření mluvit, pokusil se dát mu najevo, že je někdo slyšel, že není tak osamělé a izolované, jak si o sobě snad mohlo myslet.

Nemluvil k němu řečí - to by nemělo žádný smysl. Tolika stopami kamene žádný zvuk nepronikne. Mluvil k němu svými myšlenkami.

Hej, ty tam dole, promlouval. Jsem tvůj přítel. Dlouho jsem ti naslouchal a doufám, že i ty mě uslyšíš. Pokud ano, popovídejme si spolu. Dovol mi, abych ti dal vedet o sobě a o světě, ve kterém žij u, a ty mi povíš o sobě a o světě, ve kterém jsi žilo, a o tom, jak ses dostalo tam, kde jsi, a jestli pro tebe mohu něco udělat; jestli ti mohu nějak pomoci.

Řekl jen tolika nic víc. Pak zůstal ležet s uchem přitíštěným k tvrdé podlaze jeskyně a poslouchal, aby zjistil, zda ho stvoření uslyšelo. Avšak stvoření ho zjevně neslyšelo, anebo slyšelo, ale ignorovalo ho jako něco, co nestojí za pozornost. Dál myslelo na to místo, kde matně červené slunce vycházelo nad obzor.

Věděl, že od něj bylo bláznivé a snad i troufalé pokoušet se k tomu stvoření mluvit. Odplazil se z nejzazšího kouta jeskyně a dolehl až do míst, kde se mohl pohybovat v dřepu.

Bouře zesílila. K ledu přibyl sníh a teplota klesla. Římsa před jeskyní se pokryla vrstvičkou kluzkého ledu. Kdyby se na ni pokusil vstoupit, zřítíl by se z útesu dolů.

Vítr fičel ostřeji. Větve stromů se zmítaly a po svahu se spolu se sněhem a ledem hnala i smršť opadaného listí.

Z místa, na kterém se krčil, mohl vidět nejvyšší větve shluku bříz, které rostly na pahrbku těsně pod místem, kde býval poražený strom. A zdálo se mu, že tyto větve se zmítají mnohem divoceji, než by se dalo přičítat větru. Daniels po čtyřech přilezl k východu a natáhl krk, aby se podíval k úpatí skály.

Nejenom že se zmítaly nejvyšší větve, ale vypadalo to, že je v pohybu celý shluk; že se třese, jako by se jej jakási neviditelná ruka snažila vytrhnout z půdy. Ale ještě než tohle Daniels domyslel, spatřil, že se sama země hýbá, že se zdvíhá a vybouluje. Po svahu se dolů kutálela sprška štěrku a jiného uvolněného materiálu.

Daniels tomu zděšeně, avšak fascinovaně přihlížel.

Je snad svědkem nějakého záračného urychleného geologického procesu? napadlo ho. Snažil se přijít na to, jaký druh procesu by to přesně mohl být. Pahrbek stále rostl a od středu se títil. Po svahu dolů se nyní kutálela záplava hlíny a kamení a zanechávala v běli napadaného sněhu hnědou stopu. Shluk bříz se vyvrátil a sklouzl se svahu a na místě, kde stál, se objevil obrys postavy.

Ta postava nebyla pevná, nýbrž mlhavá, jako by někdo naškrábal z nebe trochu hvězdného prachu a uhnětl z něj proměnlivou, neuhlazenou figuru, která nezaujímalá žádný definitivní tvar, která se neustále měnila a přelévávala, třebaže neztrácela úplně podobnost s tvarem, do kterého mohla být kdysi zformována. Vypadala tak, jak by mohlo vypadat volné nakupení atomů, kdyby atomy bylo možno vidět. Lehce jiskřila na pozadí šedé oblohy a navzdory zdánlivé nehmotnosti očividně měla nějakou sílu - neboť se dál protlačovala ven z rozrytého pahrbku, až se z něj nakonec uvolnila.

Když byla volná, vznesla se k římse.

Daniels kupodivu necítil strach, jenom velkou zvědavost. Pokusil se v duchu hádat, co je ta vznášející se postava vlastně zač, ale nemohl to vědět jistě.

Když se to dostalo na úroveň římsy a zlehka se to pohybovalo k ní, stáhl se hlouběji do jeskyně. Postava připlula o několik stop blíž a usadila se na římse - buď se usadila na ní, nebo se vznášela těsně nad ní.

Ty jsi mluvil, řekla ta jiskřivá postava Danielsovi.

Nebyla to ve skutečnosti otázka ani konstatování a ve skutečnosti to ani nebyla řeč. Znělo to přesně jako hovor, který Daniels slyšel, když naslouchal hvězdám.

Mluvil jsi s ním, pokračovala ta postava, jako bys byl přítel (ačkoliv to slovo neznamenal "přítel", nýbrž cosi úplně jiného, cosi teplého a přátelského). Nabídl jsi mu pomoc. Existuje nějaký způsob, jak bys mohl pomoci?

Alespoň tato otázka byla dost jasná.

"Nevím," přiznal Daniels. "V tomto okamžiku žádný takový způsob neexistuje. Ale za sto let možná bude - slyšíš mě? Chápeš, co ti říkám?"

Říkáš, že pomoc může přijít, pravidlo stvoření, ale až za nějaký čas. Jak velký je ten čas?

"Sto let," zopakoval Daniels. "Až planeta stokrát oběhne kolem hvězdy."

Stokrát? Otázalo se stvoření.

Daniels zvedl obě ruce a roztáhl prsty. "Vidíš moje prsty? Ty výrůstky na koncích rukou?"

Vidět? Otázalo se stvoření.

"Vnímat je. Spočítat je."

Ano, mohl je spočítat.

"Těch je deset," vysvětloval Daniels. "A desetkrát tolik je sto."

To není velký časový úsek, pravidlo stvoření. Jaký druh pomoci může přijít potom?

"Znáš genetiku? To, jak vzniká živý tvor, jak ví, jakým druhem tvora se má stát, jak roste, jak ví, jak má růst a co z něj má vzniknout. Aminokyseliny, které tvoří ribonukleové kyseliny, jež v sobě nesou informace o druhu buněk, z nichž se ten tvor skládá, a o jejich funkcích."

Neznám tvoje termíny, řeklo stvoření, ale rozumím. Ty to tedy znáš? Nejsi tedy nevzdělaný divoký tvor, jako ten život, který pouze stojí na místě, nebo jako ti ostatní tvorové, kteří se zahrabávají do země, šplhají na stojící životní formy a pobíhají po zemi.

Neznělo to ovšem takto. Byla v tom jakási slova - či významy, které vzbuzovaly pocit slov - ale právě tak v tom byly obrazy

stromů, myší a jejich děr, veverek, králíků, panáčkujících svišťů a běžících lišky.

"Neznám to já," upřesňoval Daniels, "ale jiní z mého druhu. Já o tom vím jenom málo. Jsou jiní, kteří studiem toho tráví všechn svůj čas."

Jeho společník setrval na římse a už nic neřekl. Za ním se zmítaly ve větru stromy a vířivě se snášel sníh. Daniels se choulil v zadní části jeskyně, třásl se zimou a přemítal, zda by ta věc na římse mohla být halucinace.

Avšak když o tom přemýšlel, ta věc začala znovu mluvit, třebaže tentokrát se zdálo, že nemluví k němu. Mluvila spíš tak, jak mluvilo to stvoření ve skále, když vzpomínalo. Ta komunikace nejspíš nebyla určeno pro něj, ale Daniels neměl, jak se ubránit jejímu vnímání. Vědomí, které se linulo z toho stvoření, zasáhlo jeho mysl, celou ji zaplnilo a přehlušilo všechno ostatní, takže to bylo, jako by vzpomínal on a ne ta druhá bytost.

V

Na počátku byl prostor - nekonečný, neohraničený prostor, tak vzdálený od všeho, tak drsný, tak chladný, tak nezúčastněný, že ochromoval mysl, ani ne tak strachem nebo pocitem osamění, jako spíš poznáním, že v poměru k této věčnosti vesmíru byl význam té věcičky, kterou byl on sám, redukován na tak nepatrnou hodnotu, že se nedala změřit žádným měřidlem. Tak daleko od domova, tak ztracený, tak dezorientovaný - a přesto ne úplně dezorientovaný, protože tu existovala stopa, náznak či tušení, vědomí, které se nedá vyjádřit ani pochopit, ba ani vytušit v lidském kontextu; stopa, náznak či tušení, které, byť nevýrazně a beznadějně, vyznačovalo cestu, již něco jiného podniklo v jakémsi jiném čase. A bezmyšlenkovité odhodlání, nepolevující oddanost, prvotní nutkání, které ho na tu nezřetelnou, matnou

stopu navedly, aby ji sledoval kamkoliv, kam by mohla vést, třeba i na konec prostoru nebo času nebo obou zároveň, a nikdy ji neztratil, ani neopustil, ani se nespletl, dokud ta stopa nedosáhne svého konce nebo nebude odváta jako větrem čímsi, co by snad mohlo vát prázdňným vesmírem.

V tom vztahuje něco, řekl si Daniels, co je přes vši svou cizost důvěrně známé, činitel, který by se mohl propůjčit k překladu do lidských výrazů a tím utvořit spojovací článek mezi tímto vzpomínajícím cizím vědomím a jeho lidskou myslí.

Prázdnota, ticho a chladná neúčastněnost pokračovaly dál a dál a dál a zdálo se, že tomu není konce. Avšak dospěl k pochopení, že to musí skončit a že ten konec leží zde, v této spleti kopců nad prastarou řekou. A po téměř nekonečné době temnoty a prázdnoty přichází další téměř nekonečná doba na dosaženém konci cesty, čas trpělivého čekání.

Mluvil jsi o pomoci, oslovilo ho stvoření. *Proč bys pomáhal? Neznáš to stvoření. Proč bys mu měl chtít pomáhat?*

"Je to živé," odpověděl Daniels. "Je to živé a já jsem také živý. Nestačí to snad?" *Nevím,* řeklo stvoření.

"Já si myslím, že ano," prohlásil Daniels.

A jak bys mohl pomoci?

"Říkal jsem ti o té záležitosti s genetikou. Nevím, jestli dokážu vysvětlit..."

Mám výrazy z tvého vědomí, přerušilo ho stvoření. *Genetický kód.*

"A to stvoření tam dole pod skálou, to které hlídáš, by..."

Nehlídám, opravilo ho stvoření. *To, na které čekám.*

"Budeš čekat dlouho."

Jsem přizpůsoben k čekání. Čekalo jsem dlouho. Mohu čekat ještě déle.

"Jednou," pravil Daniels, "tu skálu rozdrolí eroze. Ale nemusíš čekat tak dlouho. Zná to druhé stvoření svůj genetický kód?"

Zná, přitakalo stvoření. *Ví toho mnohem víc než já.*

"Ale já myslím celý," upozornil Daniels. "Do poslední vazby, do poslední složky, sekvence všech těch miliard..."

Zná jej, přerušilo ho stvoření. *Porozumět sobě je základní nezbytnost všeho života.*

"A bylo by ochotné - chtělo by - nám tu informaci předat, poskytnout nám svůj genetický kód?"

Jsi troufalý, odvětilo mu jiskřící stvoření (ačkoliv to slovo bylo tvrdší než "troufalý"). *To je informace, kterou žádný tvor nikomu jinému neposkytuje. To je neslušné a nemravné (zde opět ta slova neznamenal přesně "neslušné" a "nemravné"). Představuje to úplné vydání sebe sama do rukou druhého. Je to naprostá a neúčelná kapitulace.*

"To není kapitulace," odporoval Daniels. "Je to cesta k útěku z jeho vězení. Za nějaký čas, za oněch sto let, o kterých jsem ti říkal, budou lidé mé rasy moci vzít ten genetický kód a zkonstruovat jiné stvoření, přesně stejné jako to první. Zkopírovat je s naprostou přesností."

Ale ono nadále zůstane uzavřené v kameni.

"Jenom jedno z obou stvoření. To původní. Originál může počkat, až skála zvětrá. Ale to druhé, jeho kopie, může zase žít."

A co když, napadlo Danielse, si to stvoření ve skále nepřeje záchranu? Co když se pod tu kamennou hmotu uchýlilo záměrně? Co když prostě hledalo ochranu a útočiště? Možná, že kdyby chtělo, mohlo by se dostat ven stejně snadno jako to druhé stvoření, to, které vystoupilo z pahrbku.

Ne, nemůže, řeklo to stvoření usazené na římse. *Já jsem bylo neopatrné. Zatímco jsem čekalo, usnulo jsem a spalo jsem příliš dlouho.*

A musel to být dlouhý spánek, řekl si v duchu Daniels. Tak dlouhý, že se nad stvořením po nepatrných částech nakupila hlína, do té se zabořily kameny, které od skály oddrolil mráz, a vyrašil zde březový hájek, jehož stromy vyrostly do výšky třiceti stop. Tady byl rozdíl v časovém měřítku, který nedokázal pochopit.

Ale něco z toho ostatního cítil - oddanou věnost a na nic se neohlížející trpělivost toho stvoření, které šlo po stopě druhého

stvoření velkou dálku mezi hvězdami. Věděl, že má pravdu, protože mysl oné věci, onoho oddaného hvězdného psa, usazeného nyní na skalní římse, do něj vešla a napojila se na jeho mysl a obě mysli se přes své odlišnosti na okamžik spojily v jednu, jako by tento pes z vesmíru poprvé za dobu, jež se musela počítat na milióny let, potkal bytost, která dokázala pochopit jeho povinnost a jeho cíl.

"Mohli bychom se pokusit vykopat," řekl Daniels. "Už jsem na to samozřejmě myslel, ale bál jsem se, že bychom je přitom mohli zranit. A bylo by obtížné někoho přesvědčit..."

Ne, odvětilo to stvoření, kopání není k ničemu. Je toho mnoho, co nechápeš. Ale ten druhý návrh, který jsi předložil, je dobrý. Říkáš, že nemáte z genetiky dost znalostí na to, abyste takovou akci mohli podniknout hned. Už jsi o tom mluvil s ostatními tvého druhu?

"S jedním jsem mluvil," přikývl Daniels, "ale už mě nevyšlechne. Měl za to, že jsem blázen. Nicméně to nejspíš nebyl zrovna ten člověk, se kterým bych měl mluvit. Časem si mohu promluvit i s jinými, ale ne hned teď. Bez ohledu na to, jak moc bych chtěl, nemohu. Protože by se mi vysmáli a já bych ten výsměch nevydržel. Ale za sto let nebo o něco méně bych..."

Jenže ty nebudeš existovat sto let, pravil věrný pes. *Jste druh, který má krátký život. Což může vysvětlovat váš prudký vzestup. Všechny životy zde žijí krátce, a to evoluci poskytuje příležitost vytvořit inteligenci. Když jsem sem přišlo, našlo jsem tu jenom nemyslné tvory.*

"Máš pravdu," přiznal Daniels. "Nemohu žít sto let. Ani od samého zrození nemohu žít sto let a dnes mám už více než polovinu života za sebou. Možná i o mnoho více než polovinu. Protože jestli se nedostanu z téhle jeskyně, budu mrtvý už za pár dní."

Natáhni ruku, řekl jiskřící tvor. *Natáhni ruku a dotkni se mé, bytosti.*

Daniels zvolna vztáhl ruku. Ruka prošla jiskrami a světlem, aniž narazila na nějakou hmotu -jako by se pohybovala pouhým vzduchem.

Vidíš, pravilo stvoření, *nemohu ti pomoci. Naše energie spolu nemohou žádným způsobem reagovat. Je mi líto, příteli.* (Ten výraz neznamenal přesně "přítel", ale byl dost dobrý a Daniels si pomyslel, že může znamenat o mnoho víc než "přítel".)

"Mně také," povzdechl si Daniels. "Rád bych zůstal naživu."

Padlo mezi ně ticho, měkké zadumané ticho zasněženého odpoledne, které s nimi sdílely jenom stromy, skála a ten ukrytý život.

Tohle setkání s bytostí z jiného světa nebylo k ničemu, řekl si Daniels. Pokud se nedostane z téhle římsy, nemůže nic udělat. Ačkoliv, proč by se měl tolik soustředit na záchranu toho stvoření ve skále, kterému nedokáže porozumět? Určitě je pro něj důležitější, jestli zůstane naživu on sám, než jestli jeho smrt bude znamenat konec všech nadějí na pomoc uvězněnému mimoze-mšťanovi.

"Ale možná to přece jen k něčemu bude," řekl jiskřícímu stvoření. "Teď, když víš..."

Moje vedení, odpověděla bytost, *nebude mít žádný účinek. Existují jiné bytosti z hvězd, které by mohly mít dost znalostí, ale i kdybych se na neobrátilo, nebudou mi věnovat pozornost. Moje postavení je příliš nízké, než abych hovořilo s významnějšími. Mojí jedinou nadějí jsou lidé tvého druhu, a pokud se nemýlím, dokonce jenom ty sám. Neboť jsem zachytilo náznak myšlenky, že jsi jediný, kdo to skutečně chápe. Nikdo jiný z tvé rasy si mě ani neuvědomí.*

Daniels přikývl. Byla to naprostá pravda. Neexistují žádní jiní lidé, jejichž mozek by byl poškozen tak šťastným způsobem, aby získali schopnosti, kterými vládl on. On sám byl jedinou nadějí pro to stvoření ve skále a to ještě nadějí prane-patnou, protože aby k něčemu byla, musí najít někoho, kdo ho vyslechne a uvěří mu.

A^dyby se ti podařilo přežít současnou krizi, pravil vesmírný pes, mohl bych poskytnout jisté energie a technologie dostatečné k tomu, aby se ten projekt dal uskutečnit.

"Třeba někdo půjde kolem," řekl Daniels. "Když tu a tam zakřičím, možná mě uslyší."

Dal se do občasného křiku, ale nedostalo se mu žádné odpovědi. Jeho volání přehlušovala bouře a věděl, že je nepravděpodobné, že by někdo v takovém nečase pobíhal venku. Všichni budou zalezlí v bezpečí u ohně.

Když se Daniels zhroutil nazpět, aby si odpočinul, jiskřící stvoření stále ještě spočívalo na římse. Nabylo neurčitého tvaru, který velice připomínal vánoční stromek, nakřivo zapíchnutý do sněhu.

Daniels se přesvědčoval, že nesmí spát. Musí zavřít oči jenom na vteřinku a pak je násilím otevřít - nesmí je nechat zavřené, protože pak by usnul. Měl by tlouci rukama křížem přes hrudník, aby se zahřál - ale ruce byly těžké a nechťely se hýbat.

Cítil, jak se sesouvá na dno jeskyně, a bojoval sám se sebou, aby se donutil vstát. Ale jeho vůle bojovat byla slabá a skála byla pohodlná. Tak pohodlná, pomyslel si, že si může dovolit krátký odpočinek. A zvláštní na tom bylo, že dno jeskyně se změnilo v bláto a vodu, začalo svítit slunce a jemu se zdálo, zeje mu zase teplo.

S trhnutím se probral a spatřil, že stojí uprostřed rozlehlé plochy vody, která mu sahá sotva po kotníky, a pod nohama má černý sliz.

* * *

Nebyla tam žádná jeskyně ani žádná hora, ve které by se nějaká jeskyně mohla nacházet. Byla tam prostě jenom ta širá vodní hladina a ani ne třicet stop za ním plochý bahnitý břeh malého ostrůvku - blátivého a kamenitého ostrůvku se skvrnami nezdravé zeleni lpícími na kamenech.

Věděl, že se nachází v jiném čase, ale ne na jiném místě. Vždycky, když se přesunul v čase, octl se v přesně stejném bodu na povrchu země, na kterém stál, když ta změna nastala.

A opět se podívil, jako už mnohokrát předtím, jaký zvláštní mechanismus ho to fyzicky přenáší v prostoru, takže když je přepraven do jiného času, než je jeho vlastní, neoctne se pohrbený pod dvaceti stopami skály nebo hlíny, nebo naopak ve vzduchu dvacet stop nad povrchem.

Nyní mu však bylo také jasné, že nemá na přemýšlení nebo údiv čas. Díky podivnému obratu událostí už není v jeskyni a bude jen rozumné vzdálit se z místa, kde právě stojí, tak rychle, jak jen může. Kdyby zůstal stát na místě, mohl by se neočekávaně přesunout zpátky a octnout se opět schoulený v jeskyni.

Neohrabaně se otočil, protože se mu nohy bořily do bahnitého dna, a vyrazil ke břehu. Šlo se mu těžko, ale podařilo se mu to. Přešel slizem pokrytý pruh plochého, blátivého břehu, až se dostal k roztroušeným kamenům a mohl se posadit k odpočinku.

Dýchal se mu špatně. Zhluboka do plic nasával vzduch, který měl nezvyklou příchut'.

Seděl na kameni, lapal po dechu a rozhlížel se po hladině, která zářila pod vysoko stojícím horkým sluncem. V dále postřehl dlouhou, nahrbenou vlnu a pozoroval, jak se blíží. Když dosáhla břehu, vyšplouchla po mírném bahnitém svahu až téměř k jeho nohám. V dále se na trpativém povrchu tvořila další vlna.

Všiml si, že vodní plocha je větší, než si zprvu představoval. Také to bylo při jeho výletech do minulosti vůbec poprvé, kdy se dostal k nějaké rozlehlé vodní ploše. Předtím se vždycky octl na souši, jejíž hlavní obrysy se daly rozeznat - a horami vždycky protékaly řeky.

Zde se nedalo rozeznat nic. Bylo to naprosto odlišné místo a nebylo pochyb, že se promítl časem dál, než kdy předtím - do doby jakéhosi celosvětového oceánu, snad do doby, kdy se v atmosféře vyskytovalo méně kyslíku, než kolik ho bude v příštích

eónech. Napadlo ho, že je nesmírně blízko hranici, za níž už je život pro tvora, jako je on sám, nemožný. Zde byl zjevně ještě dostatek kyslíku, třebaže člověk musel pumpovat do plic víc vzduchu než normálně. Jít zpátky ještě o milión let, obsah kyslíku může klesnout natolik, že už jej bude málo. Ještě o něco nazpět a nebude tu vůbec žádný kyslík.

Jak se rozhlížel po břehu, viděl, jak se sem a tam hemží drobní tvorové a hledají úkryt v pěnou pokrytých hromádkách nánosů nebo zajiždějí do maličkých děr. Položil ruku na kámen, na kterém seděl, a jemně přetřel zelenou skvrnu. Zůstala mu lpět na ruce a umazala mu dlaň slizovitou, želatinovitou hmotou, která vyvolávala pocit nechuti a nečistoty.

Zde je tedy první život, který sídlí na pevnině - tvorečkové, kteří se ještě drží okraje vod, bojící se a nevybavení vzdálit se příliš daleko od boků této mokré a laskavé matky, která hýčkala život od samého počátku. I rostliny se ještě drží blízko u moře a existují snad pouze na povrchu kamenů tak blízko u břehu, aby na ně dosáhla občasná sprška příboje.

Daniels si uvědomil, že už nemusí tolik lapat po dechu. Prodírat se bahnem ke kamenitému povrchu byla v kyslíkem chudém ovzduší vyčerpávající dřina. Ale když seděl v klidu na kameni, cítil se dobře.

Nyní, když mu přestala v hlavě bušit krev, si uvědomil okolní ticho. Bylo slyšet jediný zvuk - tiché šplouchání vody na blátivém břehu, osamocený projev, který ticho spíše prohluboval, než rušil.

Uvědomil si, že nikdy v životě dosud neslyšel tak málo zvuku. V těch ostatních světech, které poznal, neexistoval jen jeden, ale mnoho různých zvuků, dokonce i za těch neklidnějších dní. Avšak zde nebylo nic, co by nějaký zvuk vydávalo - žádné stromy, žádný hmyz, žádní ptáci - jenom voda, táhnoucí se až ke vzdálenému obzoru, a jasné slunce na obloze.

Poprvé za mnoho měsíců se ho opět zmocnil ten pocit nemístnosti, nepatřičnosti, pocit, že je někde, kde není vítán a kde nemá právo být, že je vetřelcem ve světě, který vybočuje z mezí nejen pro něj, nýbrž pro cokoli, co je složitější nebo inteligentnější, než ti drobní tvorové na břehu.

Seděl pod cizím sluncem, obklopen cizí vodou, pozoroval tvorečky, kteří teprve za mnoho eónů vyspějí v tvory, jakým je on sám, a snažil se k těm hemživcům pocítit nějakou přibuzenskou náklonnost. Ale nedokázal pocítit žádnou.

A náhle do tohoto místa o jediném zvuku proniklo hučení, tiché, ale zřetelné a silící, opírající se do vody a bušící do malého ostrůvku - zvuk z nebe.

Daniels vyskočil na nohy, vzhledl. Klesala k němu loď. Ne však loď pevného tvaru, nýbrž, jak se zdálo, deformovaná věc, vyhlížející, jako by k sobě bylo nazdařbůh připlácnuo mnoho ploch světla (pokud taková věc, jako je plocha světla, může existovat).

Vydávala hučení, které rezonovalo v ovzduší, a světelné plochy stále měnily tvar nebo polohu, takže loď v žádných dvou okamžicích hevyhlížela stejně.

Zpočátku klesala rychle, avšak nyní svůj sestup těžkopádně a rozvážně zpomalovala a mířila přímo k ostrůvku.

Daniels se přistihl, že se krčí, neschopný odtrhnout oči i ostatní smysly od té masy světla a hromu, která přicházela z nebe.

Moře, bahno i kameny, ba dokonce i samo světlo slunce se třpytily v záblescích, jež vydávaly měnící se plochy světla.

Velká loď se zastavila nejvýš padesát stop nad vodou, zůstala viset ve vzduchu a vypadla z ní jasná věc. Předmět dopadl do vody, ale nezmizel pod ní, spočinul na mělkém, bahnitém dně moře tak, že z něj nad hladinu vyčnívalo o něco méně než polovina. Měl kulovitý tvar; jasná svítící koule, do níž pleskala voda. I v ohlušujícím dunění lodi si Daniels představoval, že slyší její šplouchání.

Pak nad tím prázdným světem promluvil hlas, vážný a neosobní - třebaže to nemohl být hlas, protože každý hlas by byl příliš slabý, než aby jej bylo slyšet. Ale byla tu slova a nebylo pochyb o tom, co říkala:

Podle rozsudku tedy zůstáváš vypovězen a opuštěn na této neúrodné planetě, kde, jak nejzbožněji doufáme, najdeš čas a příležitost rozvážit si své hříchy a zejména pak hřích (následovala slova a pojmy, kterým Daniels nerozuměl a slyšel je jenom jako změt zvuků - avšak jejich zvuk nebo něco v něm ho zároveň naplnilo odporem a hnusem, jaký dosud nepoznal). Je politováníhodné, že nepodléháš smrti, protože, ač bychom si kvůli rozsudku smrti mohli sami sebe oškřít, bylo by laskavější tvou existenci ukončit a posloužilo by to lépe našemu cíli, kterým je vyloučit jakoukoliv možnost tvého opětovného kontaktu s jakýmkoliv druhem života. Můžeme pouze doufat, že tato do map nezanesená planeta zde, za nejzazší dráhou galaktického styku, našemu cíli poslouží. A naléháme na tebe, abys provedl sebezpytování v případě, že v nějakém neodhadnutelném čase budeš z nevědomosti nebo zlého úmyslu osvobozen, a mohl tak pokračovat ve své existenci, aniž by tě stihl stejný osud, nebo aniž by sis takový

znovu zasloužil - A nyní podle našeho zákona smíš pronést závěrečná slova podle vlastního přání.

Hlas utichl a za chvíli se ozval druhý. A třebaže jednotlivé výrazy byly složitější, než Daniels dokázal pochopit, celkový význam idiomu se do lidské řeči dal přeložit snadno.

Jděte se vycpat, řeklo to.

Hučení zesílilo a loď se vydala pffmo vzhůru k obloze. Daniels ji sledoval, dokud hřmění neodumřelo a loď sama se nezměnila v zanikající mihotavý bod v modři.

Vztyčil se ze svého podřepu a zůstal stát vzpřímeně, chvěl se a pocíťoval slabost. Zatápal za sebou po kameni, našel jej a znovu se posadil.

Opět jediným zvukem zůstávalo pleskání vody o břeh. Slunce planulo z oblohy a jeho odlesky se na kouli třpytily a Daniels si uvědomil, že zase lapá po dechu.

Tam v té mělké vodě na bahnitém svažitém dně, stoupajícím směrem k ostrůvku, nepochybně leželo stvoření, které později nalezl uvězněné ve skále. Jak je možné, že byl přenesen přes stovky miliónů let právě do té jediné mikrosekundy času, která obsahovala odpověď na všechny jeho otázky ohledně té inteligence pohřbené pod vápencem? To nemohla být pouhá náhoda, protože by to byla náhoda příliš vysokého řádu, než aby k ní kdy mohlo dojít. Byl snad svědkem činnosti nějakého psychického výstražného systému, určeného k zastrašení jakékoliv budoucí inteligence, kterou by mohla svádět myšlenka na osvobození této opuštěné a na pustém ostrově vysazené bytosti?

A co to mihotavé stvoření? Mohlo snad v té věci, uvězněné uvnitř koule, existovat nějaké skryté, netušené dobro, kterým by si zasloužila věrnost a oddanost toho stvoření na římsé přetrvávající věky? Nabízela se další otázka: Co je dobro a zlo? Kdo to má posoudit?

Mnohem podivnější bylo, co se vlastně stalo uvnitř jeho vlastního pohmožděného mozku, že ho to odeslalo tak neomylně do tohoto okamžiku. A co je účelem takového vedení?

Seděl na kameni a namáhavě dýchal. Moře leželo hladké a rovné pod planoucím sluncem a jediný pohyb, který vykazovalo, byly připlouvající táhlé vlny, lámající se o kouli a o břeh.

Napadlo ho, že by se mohl přebrodit k té kouli, ležící v bahně, a zblízka šiji prohlédnout. Ale v této atmosféře by to byla dlouhá cesta a nechtěl ji riskovat - neboť až zase přeskóčí do své přítomnosti, nesmí být nikde v blízkosti jeskyně.

Jakmile pominulo vzrušení a pocit cizoty, stalo se z toho plochého blátivého ostrůvku nudné místo. Nebylo tu nic než obloha, moře a bahnitá pláž; nebylo toho tu mnoho na dívání. Na tomhle místě, přemýšlel, se nikdy nic nedělo, ani se nemělo dít, jakmile loď odletěla a velká událost skončila. Odehrávalo se tu samozřejmě hodně věcí, které se významně projeví v budoucích érách - ale ty se většinou odehrávaly mimo dohled, na dně tohoto mělkého moře. Ti hemživci, napadlo ho, a ten slizovitý povlak na kameni, j sou průkopníci těchto vzdálených dní.

Začal špičkou boty bezmyšlenkovitě čmárat do bláta. Zkoušel hrát sám se sebou piškvorky, ale na botu se mu lepilo tolik bláta, že to bylo brzy nepřehledné.

* * *

A pak místo čmárání do bláta rozhrnoval nohou spadané listy, ztuhlé namrzlou plískanicí a sněhem.

Slunce zmizelo a okolí bylo temné, až na jakási světla v lesích pod ním. Do tváře mu hustě a ostře sněžilo a on se zachvěl. Přitáhl si bundu těsněji a začal si ji zapínat. Takhle by člověk mohl lehce zmrznout, napadlo ho, když se tak rychle jako nyní on přesune z rozpažené bažiny do pronikavého chladu severáku.

Žlutá světla na svahu pod ním zůstávala a nyní zaslechl i lidské hlasy. Co se to děje? Byl si naprosto jistý tím, kde se nachází, asi sto stop nad místem, odkud skála spadala dolů - tam dole by nikdo neměl být; nemělo by tam být žádné světlo.

Zvolna vykročil se svahu dolů a pak zaváhal. Neměl by scházet s kopce - měl by zamířit rovnou domů. Krávy se budou krčit před vánicí u vrat do výběhu se srstí pokrytou ledem a sněhem a budou toužit po teple a bezpečí chléva. Prasata budou hladová a drůbež také. Člověk svému dobytku dluží jistou pozornost.

Ale tam dole někdo je, někdo se svítilnou, téměř na vrcholku skály. Jestli si ti zatracení cvoci nedají pozor, mohou uklouznout a zřítit se sto stop hluboko. Nejspíš lovci mývalů, ačkoliv tohle nebyla vhodná noc k lovu mývalů. Ti jsou všichni zalezlí v doupatech.

Ale ať už je to kdokoliv, měl by Daniels sejít dolů a varovat ho.

Byl na půli cesty ke světlu svítilny, které, jak se ukázalo, přejíždělo po zemi, když tu ji někdo zvedl a podržel ve výši a Daniels poznal tvář člověka, který ji držel.

"Šerife, co tu děláte?"

Ale zmocnil se ho zahanbený pocit, že to ví, že to měl vědět už v okamžiku, kdy zahlédl světlo.

"Kdo je tam?" zeptal se šerif, rychle se otočil a naklonil svítilnu tak, aby vrhala světlo směrem k Danielsovi. "Daniels," zalapal po dechu. "Panebože, člověče, kde jste byl?"

"Jen se tak toulám kolem," řekl Daniels chabě. Bylo mu jasné, že ta odpověď není uspokojivá - ale jak by mohl někomu vykládat, že se právě vrátil z cesty časem?

"Sakra," ulevil si znechuceně šerif. "Hledáme vás. Ben Adams se vylekal, když k vám zašel a vy jste tam nebyl. Ví, jak rád se touláte po lesích, a dostal strach, že se vám něco stalo. A tak mi zatelefonoval a se svými chlapci vás začal hledat. Báli jsme se, že jste někam spadl, nebo že jste se nějak zranil. V takovéhle vánici by člověk přes noc nevydržel."

"Kde je Ben teď?" otázal se Daniels.

Šerif mávl rukou dolů po svahu a Daniels spatřil, jak dva muži, nejspíš Adamsovi synové, hlídají lano uvázané kolem stromu a spuštěné přes okraj skalního útesu.

"Je dole na laně," objasnil šerif. "Že prý se podívá do jeskyně. Nějak prý cítil, že byste tam mohl být."

"Měl dobrý důvod..." chystal se říci Daniels, ale ještě ani pořádně nepromluvil, když noc prořízl výkřik hrůzy. A ten křik neustával. Ozýval se znovu a znovu. Šerif vrazil svítilnu Danielsovi a rozběhl se kupředu.

Je to zbabělec, pomyslel si Daniels. Člověk dostatečně zlý na to, aby druhého vydal napospas smrti, aby ho nechal lapaného v jeskyni - ale když už jsou karty rozdány, nevydrží to a musí volat šerifa, aby si opatřil svědka svých dobrých úmyslů. Takový člověk je zbabělec.

Křik se změnil v kvílení. Šerif vytahoval lano a jeden z Adamsových synů mu pomáhal. Nad okrajem útesu se vynořila mužova hlava a ramena a šerif ho zachytil a vytáhl do bezpečí.

Ben Adams se zhroutil na zem, ale kvílet nepřestal. Šerif ho trhnutím postavil na nohy.

"Co se děje, Bene?"

"Tam dole něco je," zaječel Adams. "Něco je v jeskyni..."

"Něco, sakra? Co tam má být? Kočka? Panter?"

"Neviděl jsem to. Jenom jsem věděl, že to tam je. Cítil jsem to. Krčilo se to vzadu v jeskyni."

"Jak by tam něco mohlo být? Někdo podřízl strom. Jak by se něco do jeskyně dostalo?"

"Já nevím," kňučel Adams. "Mohlo to tam už být, když strom porazili. Mohlo to tam zůstat chycené."

Jeden z Benových synů Bena podpíral a šerif ustoupil. Druhý syn úhledně svinoval lano.

"A další věc," pokračoval šerif, "jak jste přišel na myšlenku, že by Daniels mohl být v té jeskyni? Když je strom skácený, nemohl vylézt po něm. A nemohl se tam spustit po laně jako vy, protože tady žádné nebylo. Kdyby tam slezl po

laně, zůstalo by tady. Nevím, co se tady, sakra, děje. Vy děláte poprask tam dole v jeskyni a Daniels si jen tak jakoby nic vykráčí z lesa. Byl bych rád, kdyby mi to někdo vysvětlil."

Adams, který se belhal kupředu, si teprve nyní všiml Danielle se prudce se zastavil.

"Odkud jste vylezl?" obořil se na něj. "My se tady můžeme přerazit, aby smě vás našli a pak..."

"Heleďte, jde se domů," přerušil ho otráveně šerif. "Tady to podezřele smrdí. Chvilku mi bude trvat, než tomu přijdu na kloub."

Daniels napřáhl ruku k Adamsovu synovi, který už svinul lano.

"Myslím, že to lano je moje," řekl.

Chlapec mu lano překvapeně, ale bez námitek podal.

"Vezmeme to lesem," prohlásil Ben. "Tak to máme domů blíž."

"Dobrou noc, chlapi," řekl šerif.

Šerif s Danielsem pomalu stoupali do kopce.

"Danielsi," ozval se šerif, "vy jste se v té vánici nikde netoulal. To byste na sobě měl daleko víc sněhu, než máte. Vypadáte, jako byste právě vyšel z domu."

"Vlastně jsem se tak docela kolem netoulal," připustil Daniels.

"Nemohl byste mi laskavě prozradit, kde jste byl? Nejsem dvakrát nadšený z toho, když ze mne někdo dělá blázna."

"Šerife, já vám to nemohu říci. Promiňte. Prostě nemohu."

"No dobrá. A co to lano?"

"Je moje," řekl Daniels. "Ztratil jsem je dnes odpoledne."

"A předpokládám, že ani o tom mi nemůžete nic říci."

"Ne, asi ne."

"Víte," prohlásil šerif, "za ty roky jsem s Benem Adamsem měl spoustu potíží. Vůbec se mi nelíbí představa, že bych měl mít potíže i s vámi."

Vyšli na vrchol kopce a zamířili k domu. Šerifovo auto stálo na cestě před ním.

"Nezaskočíte dovnitř?" zeptal se Daniels. "Třeba najdu něco k pití."

Šerif zavrtěl hlavou. "Někdy jindy," pravil. "Možná brzy. Myslíte, že v té jeskyni něco bylo? Nebo to byla jenom Benova fantazie? On je docela pošuk."

"Asi tam nebylo nic," řekl Daniels, "ale jestli si Ben myslí, že bylo, jaký je v tom rozdíl? Představa může být právě tak reálná, jako by tam něco bylo. Nám všem, šerife, v životě krácejí po boku věci, které nikdo jiný nevidí."

Šerif po něm střelil pohledem. "A co vy, Danielsi?" otázal se. "Copak vám kráčí po boku nebo čenichá v patách? Proč jste se zahrabal na tomhle Bohem zapomenutém místě? Co se to tu děje?"

Nečekal na odpověď. Nastoupil do auta, nastartoval a rozjel se po cestě dolů.

Daniels stál ve vánici a sledoval, jak koncová světla auta mizí v závoji padajícího sněhu. Zmateně zavrtěl hlavou. Šerif položí otázku a pak nečeká na odpověď. Asi proto, že to byla otázka, na kterou odpověď ani nechce.

Daniels se obrátil a po zasněžené cestičce došel k domu. Měl chuť na trochu kávy a něco k zakousnutí - ale napřed musí obstarat zvířata. Musí podojit krávy a nakrmit vepře. Drůbež musí počkat do rána - na krmení drůbeže už bylo příliš pozdě.

Otevřel dveře a vešel do kuchyně.

Někdo na něj čekal. Sedělo to na stole nebo se to vznášelo tak nízko nad ním, že to vypadalo, jako by to na něm sedělo. Oheň v kamnech už vyhasl a místnost byla temná, avšak to stvoření světélkovalo.

Viděl jsi to? otázalo se stvoření.

"Ano," odpověděl Daniels. "Viděl jsem to a slyšel jsem to. Nevím, co mám dělat. Co je správné nebo špatné? Kdo ví, co je správné nebo špatné?"

Ty ne, pravilo stvoření. Ani já ne. Já mohu jenom čekat. Já mohu jenom zůstat věrně.

Snad někde mezi hvězdami, pomyslel si Daniels, žijí ti, kteří vědí. Snad tím, že bude naslouchat hvězdám, snad tím, že se pokusí proniknout do jejich hovorů a klást otázky, může získat odpověď. Určitě musí existovat nějaká univerzální etika. Možná výčet Univerzálních příkázání. Možná jich není deset. Třeba jsou jenom dvě nebo tři - ale jakýkoliv počet může stačit.

"Nemohu tady teď zůstat a povídat si," řekl. "Mám zvířata, o která se musím postarat. Můžeš se tady zdržet? Popovídat si můžeme později."

Nahmatal na lavici u stěny lucernu a na polici našel zápalky. Zapálil ji a její slabý plamének v temnotě místnosti vytvořil kaluž světla.

Ty máš jiné tvory, o které pečuješ? otázalo se stvoření. *Jiné tvory, kteří nejsou tak docela jako ty? Jiné tvory, kteří ti věří a kteří postrádají tvou inteligenci?*

"Tak nějak by se to dalo říci," připustil Daniels. "Ale ještě nikdy jsem to takhle říci neslyšel."

Mohu jít s tebou? požádalo ho stvoření. *Právě jsem objevilo, že jsme si v mnoha ohledech nesmírně podobní.*

"Nesmírně..." Daniels se zarazil a věta zůstala viset ve vzduchu.

Ne pes, řekl si. Ne věrný pes. Pastýř. Může tomu snad být takhle? A ne pán, ale dlouho ztracená ovečka?

Napřáhl ke stvoření ruku v rychlém gestu porozumění, ale pak ji stáhl zpět, když si uvědomil, že není čeho se dotknout.

Pozdvihl lucernu a obrátil se ke dveřím.

"Pojď se mnou," řekl.

Společně zamířili vánici k chlévu a k čekajícím kravám.

přeložil Jiří Engliš

Jaroslav Petr

Sázkař

"Kdy zaplatíš, můj milej?"

Tuhle otázku nesnáším. Pokusil jsem se o sebevědomý úsměv. Velký Rahi Kafatos se také usmíval. Měl na sobě jako vždy laciný, pomačkaný světle šedý oblek, který mu byl očividně velký. Doširoka rozevřené klopky saka mu klouzaly dolů z úzkých ramenou a rukávy mu sahaly do půlky dlaní. Na první pohled nevypadal jako jeden z pěti největších bookmakerů ovládajících sázky kolem hadích dostihů.

"Řekli mi, že jen při Ceně Junyinga jsi na poslední chvíli přihodil osm stovek, které jsme od tebe ještě neviděli. V poslední době ses činil," pokračoval bookmaker s úsměvem.

"Nedostal jsem se k tomu, abych zaplatil, Rahi. Měl jsem moc práce. Čestně," vymlouval jsem se a cítil jsem, jak se mi potí záda. Koutkem oka jsem sledoval Koszinského a modlil jsem se, aby mi nezdrhnul.

"Takže mi můžeš zaplatit hned teď?"

"Víš Rahi, v dohledný době čekám nějaký prachy. Pak se za tebou stavím."

"Vsadíš si na dluh a budeš doufat, že vyhraješ, co? " ušklíbl se Kafatos.

"Ne, mám rozjetý kšeft. Velkou věc," koktal jsem a váhal, kolik toho mám prozradit, abych měl šanci Kafatose přesvědčit. Koszinski se právě zastavil u stánku s pivem a máčel si zplhlý knír v pění. Panebože, ať už mě ten lichvář pustí, jinak mi ty prachy, co mu visím, zmizí v nenávratnu.

"Nenamáhej se," mávl rukou bookmaker. "Tohle jsi na mě zkusil už dvakrát a pak ses vypařil. Jen pro pořádek. S těma osmi stovkami z Ceny Junyinga mi visíš za přiložené sázky dva a půl tisíce. Jestli máš na cestě balík, tak si pošlu pro prachy zítra ráno pár hochů. Nashle, Mesfme," usmál se Kafatos a pomalým krokem člověka, kterému nemůže nikdy nic a nikdo utéct, pokračoval v procházce kolem sázkařských stánků a tu a tam si poznamenal nějaký zajímavý kurz.

Zul jsem si boty a chvíli jsem se coural v bezpečném odstupu za Koszinským po pláži pod tribunami. Vztekla jsem nakopával vyhrátý písek bosýma nohama. Byl jsem nervózní jako už dlouho ne. Zítra ráno přijdou Kafatosovy gorily vymáhat dluh. Mohl bych se někam zašít. Našel bych si nějakou levnou kersskou kurvičku a ta by mě možná na pár dní u sebe schovala. Věděl jsem o několika takových, které měly propadlé povolení k pobytu na Orianu a mohl jsem je trochu skřípnout. Jenže jsem nesměl pustit z dohledu Koszinskiho. Jestli se mi to povede, bude po problémech. Ráno mi Koszinski asi na hodinu zmizel. Ty nervy už bych nechtěl znovu zažít. Nenápadně jsem si Koszinskiho znovu prověřil dálkovým detektorem. Byl stále čistý jako lilie a zboží u sebe neměl.

Hrát si s Kafatosem na schovávanou nemělo smysl. Byl by to jen odklad. Jestli nezaplatím, tak si mě nakonec jeho lidé stejně najdou a dají mi lekci. Nemusím se bát, že by mě zabili, protože nebožtíci patří ve splácení dluhů k těm liknavějším. Ale určitě mi nedají pokoj. Jediná šance je zaplatit. Nebo vyřídit Kafatose. Každý, kdo vydělává jen trochu větší prachy v hadích dostizích,

má máslo na hlavě - podvody, vydírám, daňové úniky. Už dvakrát jsem se vyvlékl z dluhů tím, že jsem svého věřitele poslal na hodně dlouho do chládku. Taky proto mi už nikdo nechce půjčit. Jen Kafatos ode mě neodtáhl ruce a nechával mě až donedávna sázet na dluh, protože ten se proti mně cítí pevný v kramflecích. Jenže každý má nějakou Achillovu patu. Mojí slabostí jsou sázky. Sázky a dluhy. Jakou slabinu může mít Rahi Kafatos?

Pomalů jsem se zamíchal do zástupu lidí stoupajících po točících schodech na tribunou. Koszinski šlapal do schodů pár kroků přede mnou. Za chvíli jsem už seděl na tvrdé lavici nejlacnější tribuny a atmosféra nadcházejícího dostihu mnou pomalu prostupovala jako horečka. Že by chtěl Koszinski převzít zboží na tribuně hadího závodiště? To by teda byla drzost.

Rozhlédl jsem se po tribuně a ucítil mrazení až v konečcích prstů. Nešel bych sem. Nikdy bych sem nešel, kdybych nemusel. A nesázel bych. Když si to tak říkám, skoro bych si uvěřil. Všude kolem se tísnila orianská spodina a s hubou dokořán sledovala přípravy na Zlatý pohár. Ať si zkouším namluvit cokoli, patřím mezi ně. <

Obrovští mořští hadi se zatím jen líně převalovali na vlnách a pomalu se řadili na pomyslné startovní čáře. Když při představení účastníků závodu hlasatel oznámil, že s číslem sedmnáct startuje Duhový oblouk, zabloudil jsem pohledem k bookmakerovi. Chvilíčku jsme se dívali jeden druhému do očí a oběma nám bylo jasné, co udělám. Mlčky jsem mu ukázal čtyři vztyčené prsty. Jestli vyhraju, splatím ty čtyři stovky z výhry. Srdce mi bušilo možná víc, než když jsem sám čekával na hřebtech mořských hadů na startovní výstřel. I teď musím vyhrát. Sázková kancelář už mi další úvěr neposkytne. Neměl bych sem vůbec chodit. Neměl, protože přijít na závodiště pro mě znamená vsadit si. Jestli Duhový oblouk prohraje...

Pro jistotu jsem si znovu prověřil Koszinského dálkovým detektorem spermatu. Pozitivní signál vycházel jen z Koszinského rozkroku. To bylo v pořádku. Tam docela určitě baňku s mraženým spermatem dostihových hadů neschovával.

Hlasatel oznámil, že Duhového oblouka pojede Derek Bealy, žijící legenda mezi žokeji. Když Bealy začínal, utkali jsme se v několika dostizích jako soupeři. Tenkrát jsem ho dokázal porážet. Byl jsem na vrcholu a dostával jsem k ježdění mnohem lepší zvířata než on. Dneska už na něj skoro nikdo nemá. Jezdí nejlepší hady na celém Orianu. Zauvažoval jsem, jestli by se nevyplatilo přihodit ještě další tři stovky, které jsem pochopitelně neměl. S Bealem nemůže Duhový oblouk prohrát. Koszinski seděl stále asi tři řady přede mnou a tvářil se, že ho na světě nezajímá nic jiného než hadí dostihy.

"Hele, vsad' si se mnou na Modrýho soguna."

Za rukáv ně tahal otrhaný pobuda s košilí pokecanou hořčicí. "Vyjde tě to na pět pětěk a je to tutovka. Kurs je dvacet ošum za tři."

Odtáhl jsem se od jeho zarostlé tváře, která se ke mně naklonila až nepříjemně blízko. Chlapovi páchlo z úst a jeho hadrům by už od smradu pomohla jen spalovna. Navíc byl napadrt' ožraly.

"Hele, vsad' si se mnou a máš tehle prima tip ode mě jako pozornost podniku. Hele, úplně gratis," naléhal neodbytně. Mohlo mu být kolem čtyřicítky, ale neměl už ani jeden homí řezák a na všechny kolem cenil páchnoucí černou díru.

Pohled na nevyhlášené sázkaře není příjemný. Sešup na dno po dvou třech větších nepovedených sázkách bývá rychlý. Nenáviděl jsem tyhle chudáky, protože mi dalo hodně práce přesvědčit sám sebe o tom, že se mi něco takového nemůže stát. Nemít za co sázet, hrozná představa.

"Hele, Modrej šógun je ve formě jako..."

"Nevotravuj," odbyl jsem ho a odstrčil stranou.

Hadi se vznášeli v klidné mořské vodě zátoky Alaoho, nejslavnějšího závodiště všech obydlených světů. Do startu chyběly vteřiny.

Ted!

Bookmakeři uzavřeli příjem sázek na Zlatý pohár. Tři stovky jsem stačil přihodit na poslední chvíli. Koszinski a jeho zářící rozkrok zůstávali na místě.

Start se nejlépe povedl Tussifanovi, dlouhé hubené příšeře, která měla vodit pro Černého šípá. Černý šíp se okamžitě vyvezl na Tussifanově vlně. Žokej ho vedl s milimetrovou přesností, aby zvířeti ušetřil co nejvíce sil. Zezadu se snažil mezi Tussifana a Černého šípá vklínit Wildlands, který měl hrát roli vodiče pro Duhového oblouka. Neudržel jsem se a nahlas jsem zaklel. Proč se ten blbec soustředí na rozbití vlny před Černým šípem a netáhne Duhového oblouka. Na destrukční taktiku bude dost času v závěru, kdy Wildlandsovi na nic jiného ani nezbydou síly.

Mezičas potvrdzoval vražednost tempa udávaného Tussifanem. Proti rekordním mezičasům z předloňska získával Tussifan skoro sekundu. Hadi se elegantní smyčkou prohnali kolem ostrůvku Om a dostali se k ústí zátoky, kam pronikaly z volného moře větší vlny. Tady se projevil skvělý cit pro rytmus Dereka Bealyho. Vedl Duhového oblouka naprosto precizně a získával cenné decimetry. V zatáčce si mazácky uhlídal vnitřní oblouk a na Černého šípá dokonce trochu získal. Vřava na tribuně sílila. Některá zvířata už podlehla šílenému tempu a žokejové je museli zadržet. Byl mezi nimi i Modrý šógun. Dva nebo tři hadi se drželi nad vodou jen zázrakem a křečovitě poškubávali vnějšími žábami. Pár zoufalců, kteří vsadili na naprosté outsidersy v bláhové naději, že vyhrají balík, už trhlo tikety. Čelo závodního pole bylo stále ještě dost vyrovnané a nejméně šest hadů si drželo pozici, která před závěrečným finišem vypadala nadějně. Duhový oblouk patřil mezi ně. Reproduktoři nad závodištěm chrčely snahou o maximální výkon, ale ani tak nebyly s to zcela přehlušit vřavu, která narůstala s tím, jak se hadi blížili k cílové metě. Tussifan se už začínal propadat vedoucí skupinkou. Krk na krku klouzali zpěněnou

vodou Černý šíp a Duhový oblouk. Zvon ohlásil žokejům, že do cíle chybí čtyři sta metrů. Derek Bealy sáhl po biči. Smyčky těla Duhového oblouka se zavlnily se zvýšenou frekvencí. Závěrečný finiš, v němž každý musel jet jen za své, roztáhl čelní skupinku do šířky. Tussifan zachytil jednu z vln vzdušnou hady bijícími se před ním. Vyjel na ní pár desítek metrů a potkal se s další vlnou. Prosmýkl se úzkou mezerou mezi dvěma hady odpačujícími z čela závodu a rezonance vln vybičovaných usilovnou prací několika tun svalů ho vynesla opět o kus vpřed. Černý šíp a Duhový oblouk plavali půl délky před Tussifanem nos na nose a fandové obou hadů téměř omdlévali.

"Tak ho trhni! Trhni ho!" slyšel jsem se mumlat. "Vem ho!" Do cíle chybělo pár metrů a vypadalo to na mrtvý závod, protože ani jeden z vedoucích dvojice hadů nebyl s to získat sebemenší náskok. Ale mrtvý závod to nebyl. Tussifan se na poslední chvíli prosmýkl kolem obou hadů na špici pole a vyhrál o nos před Černým šípem. Bealy v posledním okamžiku najel špatně vlnu a Duhový oblouk skončil třetí.

Praštil jsem vztekle pěstí do lavice. Prachy, které jsem šetřil skoro půl roku, kdy jsem se dokázal vzdát sázek, jsou v háji. Sklouzl jsem očima o tři řády před sebe a rázem mi prohra nepřipadala tak důležitá. Koszinski už na svém místě nesešel. Vyskočil jsem na lavici a rozhlížel se po tribuně. Koszinského olysálo lebkou jsem nikde nezahledl. Dral jsem se k východu ze závodiště davem, který nečekaná Tussifanova výhra zasáhla jako rána pěstí.

"Hele, jak koukám, taky ti to nevyšlo, že jo?" chytil mě za rukáv sázkař. "Hele, byl to tuto věc typ a jestli nevyšel, tak v tom musí být černota. Určitě přijde protest..."

"Nevotravuj!" zařval jsem na něj a snažil se mu vytrhnout. Zoufale jsem hledal v davu Koszinského. Čert vem všechny prohry. Jestli ho nenajdu, tak dluhy Kafatosovi nesplatím.

"Možná by sis se mnou vsadil příště," vmlouval se sázkař a nepouštěl mi rukáv košile, na níž nechávaly jeho špinavé pracky mastné skvrny. Marně jsem se snažil stoupnout si na lavici a najít v davu Koszinského.

"Pusť mě!" zařval jsem a pokusil se ho praštit. Chlápek překvapivě hbitě uhnul. Stále se držel mého rukávu jako klíště. Teprve teď mi konečně došlo, jakou se mnou sehrál Koszinski habaďůru. Návštěva závodiště v Alaoha zrovna ve chvíli, kdy se jede Zlatý pohár, to nemohla být náhoda. Alespoň ne v případě, že zároveň zmizí Kurt Koszinski, po kterém pasu už dva měsíce ve dne v noci. Takhle se nechat napálit. Jako malej kluk.

"V šestém dostihu běží Mořskej sen, hele to je na beton..." blábolil sázkař. Visel na mně tak, že jsem se stále nemohl hnout. Koszinski se mi nezadržitelně vzdaloval. Šance, že ho ještě někdy najdu, byla menší než naděje, že bych zaplatil dluhy. Chytil jsem sázkaře za špinavou košili pod krkem a narazil ho ledvinami na hranu lavice. Hekl a vystrašeně zamrkal.

"Nemyslel jsem to zle, kámo..." zakňoural. Pak mi vrazil pěst do břicha, vyškubl se a zmizel v davu.

Neměl jsem nic. Přišel jsem o hromadu peněz. Kurt Koszinski byl bůhvídkde. Koszinski, který měl od makléře převzít dvaatřicet dávek spermatu špičkového hadího plemene, každá bratru v hodnotě tři set tisíc dolarů. Zdejších, orianských dolarů, protože sperma, vajíčka nebo embrya dostihových hadů se vyvážet nesmí. Přepočítávat cenu kvalitních inseminačních dávek na cizí měnu nemá cenu. Všude jinde než na Onanuje semeno skutečně dobrého orianského hada penězi k nezaplacení. Hlídal jsem Koszinského jako oko v hlavě a čekal na vhodný okamžik, kdy ho budu moci bez velkých círatů sbalit. Dvatřicet inseminačních dávek by Koszinski jen těžko zapíral. Mohl bych si pak vybrat. Mohl bych se s ním dohodnout a jet v jeho kšeftu třeba s dvoutřetinovým podílem na zisku. Koszinski by na to asi přistoupil. Kdybych sehnal dobré svědky a vysvětlil soudní porotě, co by pro Orian znamenal vývoz jediné inseminační dávky, Koszinski by už z lapáku nevylezl. S třemi desítkami hadích inseminačních dávek si můžete na periferii Galaxie založit chov nejlepších dostihových hadů. Stačí sehnat pár druhořadých samic. A to je hračka. Výsadní postavení orianského chovu a orianských dostihů může dostat ránu do vazu, z níž se už nevzpamatuje. I kdyby Koszinski odmítl, stejně bych dostal za jeho dopadení tučnou prémii od Svazu chovatelů. Ti se bojí, že přes veškerá bezpečnostní opatření jednou orianský monopol na chov plemenných dostihových hadů neuhlídají. Tahle noční můra už by je donutila solit. A já bych měl po problémech. Na všechno bych měl důkazy, stačilo jen si počkat a chytil Koszinského s nelegálně držnými hadími spermiemi. Jenže právě to se mi nepovedlo. Ten parchant byl praskanější, než se zdálo.

Procházel jsem se dál závodištěm, ale z dostihů jsem skoro nic nevnímal. Měl jsem na sebe vztek. Takovej podhoz. Největší

rána za poslední dva roky a já šiji zazdím jako začátečník. Slunce mi nemilosrdně pražilo do zad. Panebože, moci si tak v klidu sednout k pivu a vsadit si. Jednou jsem dokázal nesázet celý půlrok. Vyhybal jsem se závodištěm jako čert kříží. Šéf mě v tom podporoval. Sledoval můj pokus o sázkařskou abstinenci a milosrdně mi přiděloval úkoly, při nichž jsem nebyl vystaven silnějším pokušením. Nakonec jsem sám sobě nakukal, že už na dostihy můžu, protože dokážu udržet svou vášeň na uzdě. Omyl. "Takže už v tom jedeš zase, že jo?" povzdychl si šéf smutně, když jsem ho žádal o služby na závodištích. Sázet ve volném čase mi už zase nestačilo. A služby při dostizích jsem dostal. Každý ví, že notorického sázkaře neodtáhnou od závodiště, i kdyby za něj zapřáhli stáj závodních hadů.

"Promiňte, neztratila jste tohle?" zaslechl jsem odkudsi, a věděl jsem, že odejít právě teď by byla chyba. Měl jsem práci. Propletl jsem se mezi diváky zevlujícími během přestávky mezi dvěma dostihy na pobřeží zátoky. Vmlouvavý hlas stále sflil a za okamžik jsem už viděl chmatáka lana Aarona oblbovat jakousi paní středního věku.

"Našel jsem to tady, kousek za vámi. Musela vám vypadnout," naléhal lan a držel ženské před nosem blýskavou cetku. Všichni kolem se dívali na třípytí brož. Já jsem ale sledoval Aaronovu druhou ruku. Měl přes ni přehozenou draze vyhlížející bundou. Pod její záštitou se lanový cvičené prstíky potýkaly se zámek kabelky nic netušící paní okukující šmuk v ceně pár babek.

"Nikdy jsem nic takového neměla," bránila se.

"Ale já viděl, jak se koulí v písku rovnou od vás," předstíral lan údiv a je^ho ruka lovila v kabelce.

"Tak to by stačilo," řekl jsem lanovi a chytil ho za ruku tak, že nemohl pustit peněženku, kterou držel.

Paní se nestačila divit. Zaskočil jsem i Aarona, který tváří v tvář vidině snadné kořisti zapomněl na opatrnost. Pokusil se mi vykrotit, ale držel jsem ho pevně. Vzal jsem mu z ruky peněženku a podal ji ženě.

"Podívejte se, paní, jestli se vám něco neztratilo," vyzval jsem ji. Stála nehnutě jako solný sloup a civěla nevěřičně na Aarona. Teprve má slova ji vytrhla z šoku a začala se horečně prohřabovat obsahem chatrné kabelky. Nechápal jsem, co chtěl Áaron ukrást zrovna téhle chudince.

"Ne, zdá se mi, že nic nechybí," vykoktala ze sebe zmateně s výraznou úlevou.

"Dávejte si trochu víc pozor, paní," napomenul jsem ji.

Choval jsem se k ní tak trochu jako k malému dítěti, ale ona patřila přesně k tomu typu lidí, kteří se pro něco takového neurazí. Naopak, zdálo se mi, že je za to napomenutí vděčná.

"Tahle je jejich oblíbený trik," zdvihl jsem Aaronovu paži s bundou přehozenou přes předloktí. "Odborně se tomu mezi chmatáky říká šátka, že jo, Aarone?"

Aaron vztekle trhl rukou a mlčel. Nemělo cenu celou záležitost dál protahovat. Kolem nás se začali hromadit lidé.

"Můžu vás požádat o identifikaci, paní, pro případ, že bychom potřebovali svědectví?"

Mlčky mi podala identifikační kartu. Když jsem chtěl kartu zasunout do snímače na opasku, musel jsem Aarona jednou rukou pustit. Riskoval jsem, že mi zdrhne. Přínejhorším jsem za jeho zadržení mohl dostat od šéfa padesátku odměny na dřevo. I to bylo pro mě příliš mnoho peněz, než abych si je nechal utéct. Smýkl jsem Aaronem tak, že málem ztratil rovnováhu a v tom okamžiku jsem sáhl po identifikační kartě, kterou žena už trochu netrpělivě držela v ruce. Díky tomu přišel Aaronův pokus o útěk teprve ve chvíli, kdy jsem měl už obě ruce zase volné.

Prorazil jsem si s Aaronem cestu okruhem zvědavců a vydal se s ním k policejní stanici.

"Kolik bys chtěl?" zeptal se mě Aaron, když jsme se dostali za tribunu z doslechu lidí.

"Jdeme na stanici, Aarone. A uvědom si, že podplácení policajta je trestné," zavrčel jsem. Aaron ten signál pochopil a šel s nabídkou výš.

"Stovku," utrousil Aaron s otázkou v hlase. Nebyla to špatná nabídka prodejnému poldovi. Aaron měl ale smůlu. Potřeboval jsem víc.

"Na pokusy o podplácení jsou dneska porotci zvlášť hákliví," řekl jsem, jako kdybych nic neslyšel.

"Stopade," sykl Aaron a nasucho polkl.

"Tři," nabídl jsem mu^

Nakonec jsme se shdčili na dvěšest padesáti. Vysázel mi je ve zmuchlaných bankovkách a já ho pustil. S penězi v kapse jsem si našel sázkovou kancelář, kde nabízeli ve čtvrtém dostihu na docela dobrého hada s nemožným jménem Mořská pěna kurs jedna ku dvanácti. Když vyhraju, budu mít na první splátku u Kafatose.

Prohrál jsem. Mořská pěna doplaval druhý o krátkou hlavu. Vyhrál naprostý outsider Sergeant a amatérským jezdcem, pro nějž to bylo první vítězství v krátké závodní kariéře. Dovedu si představit, jak se ten hoch dneska opije. Když jsem kdysi dávno vyhrál první dostih, byl jsem v lihu dva dny. Kdo si vsadil na Serganta, bral na vsazený dolar dvaatřicet. Já jsem nevyhrál nic. Rotrhal jsem tiket a šel domů.

Hned za dveřmi bytu se mi otřel o nohy uhlově černým kožichem Pips. Kocour se na mě díval vyčítavě. Nebyl jsem doma několik dní. Když jsem doplnil vodu v automatické napajče a dosypal zásobník krmítka granulemi, smočil Pips růžový jazyk v čerstvé vodě a vzal mě na milost. Vyhoupł se mi na klín, nechal se hladit na krku a blahem přivíral oči. Pips byl jediným tvorem, kterého jsem ještě dokázal učinit šťastným.

Díky prohrané sázce jsem neměl ani na večeri. Prošmejdil jsem lednici a našel jen kelímek vyschlé hořčice, která mi připomněla pokecanou košili opilého sázkaře na Zlatém poháru. Rázem jsem měl po chuti na jakékoliv jídlo. Ztracený Koszinski! Nakonec jsem se v koupelně napil vody a pustil si v televizi dostihy mořských hadů z Oborrah. Vedle orianské elity představovala oborrahská zvířata čtvrtou kategorií. Ale tok tomu bylo všude mimo Orian. To prostě člověk musel brát jako fakt. Když jsem ještě zkoušel abstinentovat, hasil jsem touhu po dostizích alespoň tímhle chabým odvarem. Pročuměl jsem u obrazovky dny a noci. U obrazovky jsem nesázel. Mohl jsem se sice napojit přes počítačový terminál na on-line sázkový systém, ale to nikdy nemělo tu atmosféru, kterou jsem si vychutnával, když jsem na poslední chvíli přihazoval u živého bookmakera. Terminál by mi taky na rozdíl od bookmakerů nikdy neumožnil sázku na dluh. Vyžadoval platební příkaz z konta. Moje konto bylo beznadějně prázdné a má bývalá žena Deb si po několika špatných zkušenostech nechala změnit kód účtu.

Nestačil jsem se ani zabrat do prvního dostihu, když se na spodním okraji obrazovka rozsvítila řádka textu: Pan čmuchal Mesfm Gedlu, Orian. Vážený pane čmuchale, zdravím Vás uctivě z paluby korábu FrancesT, na jehož palubě mířím rychlostí **0.99998 c** ke kerrskému mimoprostorovému uzlu. S pozdravem Kurt Koszinski.

Vyletěl jsem z křesla a shodil přitom Pipse dost nešetně na zem. Ta drzost! Dal bych rok života za to, abych Koszinského dostal. Jenže za co bych ho mohl sebrat? Můžu se jen dohadovat, jakou levotu stihnul před odletem provést. Jestli mu doopravdy

prošly rukama tři desítky dávek spermatu špičkových hadích plemenů a udal je zájemcům, tak proč letí na Kerr. Jestli ty inseminací dávky získal a neudal je... To je úplná blbost. Celé to dávalo smysl jen ve dvou případech. První z nich by nastal, kdyby z obchodu sešlo a Koszinskému začalo být na Orianu horko. Druhou možností jsem nechtěl ani domýšlet. Co když Koszinski přeci jen objevil skulinu v bezpečnostních systémech, které prověřovaly všechny pasažéry opouštějící Orian?

Pips se uraženě promenoval kuchyní a ignoroval mě. Pokusil jsem se ho přilákat zpátky k sobě, ale trucoval dál. Rozlil jsem si to u něj.

Koszinského jsem mohl pustit z hlavy, i když jsem k tomu neměl chuť. O to větší problém teď představoval Kafatos.

Napojil jsem se terminálem na ústřední databázi. Probíral jsem se údaji z Kdo je kdo a vypomáhal si načerno získanými daty z policejní kartotéky. Jenže Kafatos byl tak praskaný všivák, že se na displeji terminálu jevil jako světec. Úctyhodný obchodník. Chlapec vzešlý z chudých poměrů. Pocházel z venkova, z malé díry na jihovýchodním pobřeží, kde se odjakživa chovali nejlepší hadi celé Galaxie. Jeho otec pracoval na jedné farmě jako krmíč. Jediné, co kluk zdědil, když jednou po ránu vyplivl jeden z největších hadů ožvykané otcovy holinky, bylo tuctové příjmení Kafatos. Jako patnáctiletý si koupil za pár babek osminový podíl na dvouletém hadovi. Had neměl tu správnou olivovou barvu, a tak byl za pakatel. Nikdo, ani sám Kafatos nemohl tušit, že je to budoucí čtyřnásobný vítěz prestižního Noah Are. Svým nýmanským majitelům vydělal celé jmění. Většina se jich uchlastala dřív, než ze svého balíku stačila utratit čtvrtinu. Jen Kafatos peníze ještě rozmnožil. Začínal s malým stánkem za branami závodiště a dnes mu patří nejlepší síť sázkových kanceláří. Vydělává statisíce, ale přesto stále postává před každým dostihem u velké černé tabule a čmárá kurzy barevnou křídou, která nemaže prsty. Prý si ji nechává vozit až z Alkyonu. Vydělává tolik, že to nikdy za speciální křídý neutratí, a přesto neodpustí nikomu z dluhů ani dolar. Nebo možná neodpustí nikomu ani dolar a právě proto se topí v penězích. Nevím. Nechal by mě ztlouct i pro blbejch deset dolarů. Ale já dlužím tisíce. Můžu si být jistý, že v mém případě je Kafatos schopný naprosto všeho. V materiálech Kdo je kdo nic podobného pochopitelně nestálo. Tam se člověk může dočíst, že ctěný pan Rání Kafatos je sponzorem observatoře na Hadím štítu, který se do chvíle, než se Kafatos rozhodl solit do hvězdářů, jmenoval zcela obyčejně Modrý vrch. To Kafatos si vy mnil přejmenování. Strká do astronomie statisíce, ale pro dolar by si nechal vrtat kolo. Policejní záznamy měl Kafatos čisté jako bížko právě vyklubaného mořského hada.

Vztekle jsem cvakl spínačem terminálu. Nemělo to cenu. Kdyby byla pravda jen to, co o něm psali v Kdo je kdo, musel by mít svatozář. Namísto toho ale posílal za dlužníky svalnaté pořezy, kteří byli mistři ve vyrážení zubů, lámání prstů a štipání žeber. Ne, musím se porozhlédnout jinde. A zítra musím vydržet první nakládačku. Nebo ne? Možná že by...

Popaměti jsem vytočil telefonní číslo. Ozval se mi mužský hlas a já se držel, abych nepráskl sluchátkem.

"Tady Mesfin Gedlu," ohlásil jsem se. "Můžu mluvit s Deborrah?"

Proti své vůli jsem mluvil úsečněji, než bylo v mém postavení vhodné. Deborrah odešla s dětmi, když už nedokázala snášet mé sázení. Pozdě jsem přišel na to, jak moc mi vadí, že nežije sama.

Chvilu trapného ticha ve sluchátku jasně vypovídala o tom, že se má bývalá žena do rozhovoru se mnou nijak nehrne.

"Tak co potřebuješ, Mesfine," spustila na mě. Hlas měla studený jako zimní noc. Co potřebuju? Aby mi zítra ráno nepřerazili Kafatosovi chlapi obě ruce!

"Jak se máš, Deb?"

"Prosím tě, neříkej mi Deb! Víš, že to nesnáším!"

Takhle končila většina našich rozhovorů. Měli jsme zvláštní dar pohádat se o cokoliv.

"Co děti?"

"Od té doby, co nejsou závislé na výživném od tebe, tak je jim mnohem líp. Vynech všechny okliky, Mesfine, a vyklop co chceš. Upozorňuju tě předem, že peníze ti nedám."

V té chvíli jsem dostal z Kafatosových goril opravdový strach. Došlo mi, jak moc jsem na půjčku od Deb spoléhal.

"Víš, Deb ..." Nechtělo se mi s pravdou ven. Panebože, jak mně se nechtělo. Ale byla to moje jediná nepatrná šance, jak ty prachy sehnat. "Dostal jsem se do dluhů, Deb. Ti lidi mi teď vyhrožují, že jestli jim to do zítra nevrátím ..."

"Kolik jsi zase prohrál!" vyštěkla do sluchátka.

Že by mi přeci jen byla ochotná půjčit?

"Třicet tisíc," vydechl jsem.

Slyšel jsem, jak si její chlap bere sluchátko.

"To je váš ryze soukromý problém, pane Gedlu!" zařval na mě.

"Ani Deborrah ani já si nepřejeme, abyste nám ještě volal. Pokud byste nedal pokoj, zavolám policii. Oni už vám..."

Za věsil jsem.

Nezbylo, než se připravit na Kafatosovy vymáhače dluhů. Služební pistoli jsem položil na roh stolu, zabarikádoval jsem se v bytě a sedl si do křesla. Za pět minut jsem z ticha kolem skoro šlel. Každý zvuk ztichlého bytu ve mně vzbuzoval představu zabíjáků stoupajících po schodišti. S nervy nadranc jsem si pustil Braniborské koncerty a nalil si do sklenice whisky, kterou jsem měl schovanou na dně skříně se šatstvem pro nejhorší případy. Snad byla tohle skutečně ta nejhorší chvíle a nebude ještě hůř, prolétlo mi hlavou, když jsem nalačno polykal alkohol.

"Ať už si v životě nevsadím ani na žízalu, jestli teď není nejvyšší čas tu flašku otevřít," zabručel jsem sám pro sebe do zvuku barokních trubek. A to byla chyba, protože během hodiny jsem se opil do bezvědomí.

Jen pomalu, nesmírně pomalu jsem přicházel k sobě. Bylo mi, jako kdybych se na svět vracel ze záhrobí. Moc se mi do toho nechtělo. Jen nejasně jsem si vzpomínal na události, jež pronikly do mého vědomí úzkou škvírou mezi mrákotami hrozné opice a mdlobami, které jediné zabránily tomu, abych se nezbláznil bolestí. Kafatosovi hoši znali tisíce rafinovaných způsobů, jak donutit člověka, aby změnil své rozhodnutí nezplatit. Určitě na mně nevyzkoušeli všechny. I tak to stačilo. Byl jsem rozhodnutý dluh vyrovnat. To byla jediná myšlenka, která mi zůstala v hlavě. A pak ještě sadistické ksichty Kafatosových mužů. Byli tři a vypadali jako obchodníci s elektronikou. Do modra vyholené tváře, vlasy hladce stažené do copu, nenápadné, ale o to dražší obleky, naleštěné boty z hadí kůže. Sundali si saka, přehodili je nedbale přes opěradla židlí a vysoukali si rukávy košil. Na zápěstích měli drahé hodinky na pásku z maličkých dřevěných korálků. Vypadali, jako kdyby přišli jen na partii go. Jeden z nich sáhl do luxusní aktovky a vytáhl z ní namodralý prut. Hadí žíla silná jako malíček nebyla delší než pět pídí. Pokusil jsem se sáhnout po pistoli. Úder přes prsty mě vyléčil z dalších pokusů. Pak se do mě pustili. Mlčky a bez emocí. Profesionálové.

Bolelo mě všechno. Pomalu jsem otevíral oči, ale zase jsem je rychle přivřel před ostrým světlem, které se mi šterbinou mezi

víčky zařízlo jako skleněné střeby až do mozku. Ruce a nohy jsem měl napnuté k prasknutí. Šlachy a klouby mě přišerně bolely. Znovu jsem opatrně otevřel oči. Byl jsem doma a ležel jsem nahý na podlaze. Roztažené ruce mi přivázali k nohám stolu a kotníky jsem měl připoutané k pelesti postele. Na břicho mě studilo něco lepkavého. Chvilí mi trvalo, než jsem na to dokázal zaostřit zrak. Pips. Zelené oči mu zastíral zákal. Kocourovy vyhrězlé vnitřnosti mi kryly hrudník a šířily kolem sebe nesnesitelný smrad. Když mi to došlo, tak jsem se do té nádhery ještě pozvracel.

Nevím, jak dlouho jsem se svíjel na podlaze, než se mi podařilo převrátit stůl a vyvléknout zpod jeho nohou provazy, které mi poutaly zápěstí. To, co zbylo z Pipe, ze mě sklouzlo na zem a já jsem se v tom proti své vůli několikrát vyválel. S prázdným žaludkem jsem neměl co zvracet, a tak jsem jen dával v úporných křečích žaludeční šťávy. Po několika marných pokusech jsem se do vlekl do vany. Proud horké vody mi zabubnoval do těla a já zařval bolestí. Záda jsem měl rozsekaná na maděru hadí žílou. Když jsem ze sebe smyl Pípsovu krev smíchanou s chlupy a obsahem střev, vypláchl si ústa a trochu vyhrál bolavé tělo, udělalo se mi přeci jen trochu líp. O to horšibýlo vylézt z vany. Už jen proto, že jsem musel do odpadkového pytle shrnout to, co zbylo z Pipe. Moje tělo vážilo nejméně tunu a roztřesené, bolavé nohy ho odmítaly nést. Lomcovala se mnou zimmnice.

Pípsovy ostatky jsem hodil do odpadkové šachty. Možná půjdu brzy za tebou, starý brachu, povzdychl jsem si, když jsem pak ze sebe smýval poslední stopy Pípsovy krve a chlupů. NastřY-kafcjsem si naslepo na záda regenerační roztok a koberec jsem překryl vrtvou čističe skvrn. Otevřel jsem okno a nechal vpadnout do pokoje dopolední svěží vzduch. Teď už tu bylo zase jakž takž k žití. Než jsem se přesunul do postele, spustil jsem si záznamník. Byly na něm dva vzkazy. První začínal slovy: "Vážný pane čmuchale ..." a ten jsem dál ani neposlouchal. Druhý vzkaz byl stručný. "Jestli do zítřka nezaplatíš, tak to pñíte budou tvoje střeva."

Šlo do tuhého. Jestli jsem měl mít šanci, musel jsem na závodíště. Už kvůli tomu, aby mě nevyhodili z místa poldy, který tu více tu méně úspěšně předstírá, že dohlíží na zachovávaní zákona. Kromě toho, jen tam jsem mohl získat informace, které nevyčtu v Kdo je kdo. Lepší by pochopitelně bylo urvat někde prachy. Ale takový optimista jsem nebyl.

Koutkem oka jsem zahlédl u baru pod širým nebem nasávat z vysoké sklenice fajnové pití povědomého chlápka. Otočil jsem se za ním a zem se mi nebezpečně zahoupala pod nohama. V lebce mi zabušili kovářičci na kovadlinky. Bolel mě celý člověk a měl jsem co dělat, abych vůbec dokázal jít. Kdo mě potkal, musel nutně dojít k závěru, že jsem namol. Teprve po chvíli jsem poznal v elegantně oblečeném muži, popíjejícím zlatavý nápoj s kostkami ledu, pobudu, který mě na Zlatém poháru přemlouval k sázce na Modrého šóguna. Nakonec tedy přeci jen sehnal někoho, kdo ho založil pro nějakou šílenou sázku. Unavené štěstí se usadí ledaskde. Pñ tom, na jaké kurzy byl ochoten sázet, mohl shrábnout balík. Dlužil jsem mu ránu na žaludek. Ale nebylo by dvakrát rozumné začít splácení dluhů zrovna touhle položkou a zrovna dneska. Všichni pobudové kolem něj vycítili prachy a přišli by mu na pomoc, aby ho pak mohli pumpnout Na to, abych se s nimi utkal, jsem díky Kafatosovým hochům neměl formu. Nezbylo, než nechat toho hajzla zatím být.

Davem si klestila cestu zavalitá postava prodáváče programů. Na impozantním břichu nesl na popruhu malý pultík jako cizopasný přívěsek.

"Bernarde, co je zač támhleten panák?" zeptal jsem se prodávče. Bernard se ošil a neklidně se rozhlédl. Byl nerad, když jsem se u něj zastavil. Pobíral měsíční gáži policejního práškače, ale nejradši by za ni policajtům prodával jen informace z dostihových programů. Mezi stránkami brožur určených vybrané klientele by se při důkladné prohlídce našly tenké sáčky plné bílého prášku, z jehož chemického složení by měla velkou radost protidrogová brigáda. Takhle informace fungovala jako paklíč na žabí hubu jinak na slovo skoupého Bernarda.

"Malá ryba, pane," ucedil Bernard a vtiskl mi do ruky program.

"Vypadá, že přišel k penězům."

"Dostanu čtyřicet centů, pane," kličkoval Bernard.

"Asi si vezmu jiný, tenhle má špatně čitelnou poslední stranu," vzdychl jsem si a natáhl jsem ruku po tenkém štůsku programů překrytých kusem modré folie. Bernard přede mnou ucukl jako před útočícím hadem.

"Vyhrál velký prachy v sázce na kerrský dostihy," cedil prodávč vztekle mezi zuby. "Dneska ráno přišla zpráva o tom, že tam vyhrál outsider. Na vsazenou babku se vyhrávalo sto šestnáct. Tenhle parchant byl už od předvčerejška vožralej a všude roztruboval, že si na tu chcíplotinu vsadil a že vyhraje. Bookmaker Billy Onek mu musel vyplatit tolik, že ho to položilo."

"Jak se ten chlap jmenuje?"

"Peter Macháty," sykl Bernard a znovu mi vtiskl do ruky program.

"Dostanu čtyřicet centů, pane," prohlásil a drze mi dával najevo, že náš rozhovor považuje za skončený.

"A co teď bude s Onekovou sázkovou kanceláří?" zeptal jsem se na oko bez většího zájmu a přitom jsem předstíral, že lovím po Aapsách drobné. Kde by se tam vzaly. Byl jsem švorc.

"Nejspíš ji koupí Kafatos. Poslední dobou kupuje dost kanceláří, který krachly."

Vynasnažil jsem se nehnout ani brvou. Helemese, Kafatos nakupuje firmy padlých konkurentů za pakatel. Že by tohle byla jeho slabina?

Dál jsem se pomalu coural pískem mezi lidmi a ignoroval jsem Bernardův pokřik pro čtyřicet centů.

"Haló! Haló, pane!"

Otočil jsem se po hlase. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, odkud ji znám. Hrnula se ke mně obět' chmatáka lana Aarona.

"Jsem ráda, že jsem vás potkala, pane..."

"Mesfm Gedlu, madam," usmál jsem se na ni. Nemám rád takhle vynucované představování, ale ona to dokázala provést s nenuceností, která zmírnila mou podrážděnost znásobenou bolestmi hlavy a do krve rozsekanými zády.

"Pane Gedlu, minule jsem vám vlastně ani nepoděkovala."

"To je v pořádku, madam. Byla to moje povinnost."

"To si nemyslím, pane Gedlu. Všude kolem byla spousta lidí, ale jenom vy jste si toho všiml a zasáhl. Jsem vám *zavázána*"

Bylo načase jí naservírovat pod nos, kdo vlastně jsem. Pak mi dá docela uritě pokoj.

"Je to moje práce, madam. Pracuju pro policii a závodistiště při , velkých dostizích je moje specialita. Takže jsem skutečně nedělal víc, než byla moje povinnost."

Nestáhla se zpět tak, jak to udělá většina lidí, když zjistí, že jsem polda. Nebo se alespoň dovedla ovládat tak dokonale, že jsem na ní nic nepoznal. Tak jako tak měla u mě plus. Navíc jsem jí mohl připsat k dobru to, zejí nebylo zdaleka tolik, na kolik jsem ji odhadoval při našem předchozím letmém střetnutí. Nelíčila se, u kadeřníka nevy-

sedávala, její světlé plátěné šaty vypadaly lacině. To všechno ji činilo starší, ale vsadil bych se, že jí nebylo víc než třicet.

"Jmenuju se Faye Flamová," prohlásila věčně a bez okolků mi podala ruku. Stisk ruky měla skoro chlapsky pevný, dlaně teplé a suché. Nenáviděl jsem lidi s věčně upocenýma rukama, ačkoliv jsem mezi ně sám patřil.

"Děkuju vám, pane Gedlu," pronesla obřadně. "Dneska nevypadáte moc dobře. Není vám něco?" zeptala se starostlivě. Nic nepředstírala. Byla prostě taková. Lidé kolem jí nebyli lhostejní.

Kdybych jí měl odpovědět po pravdě, už nikdy by mi ruku nepodala. Tím jsem si byl jistý.

"To nic není, jen únava po službě," zavrtěl jsem odmítavě hlavou. Hned vzápětí jsem toho litoval. Skleněné střepy uvnitř lebky se s řinčením přesypaly a hrozily mi proříznout ostrou bolestí kůži na temeni.

V davu jsem zahlédl Iana Aarona, jak loví s šátrou. Zahlédl mě a vyklidil pole. Zato se k nám přitočil obtlouklý Bernard a vybral si nazpět svých čtyřicet centů i s úroky. Vtiskl Faye Flamové do ruky dostihový program a obratem od ní vyinkasoval dolar dvacet.

"Vy asi na dostihy moc nechodíte?" zeptal jsem se.

"Poslední dobou celkem dost, ale dřív jsem se o mořské hady přímo nezajímala."

"Čemu vděčí dostihoví hadi za váš zájem?" zeptal jsem se a připadal si jako tokající puberták. Ta ženská se mi prostě líbila.

"Mám teď na jednom z nich podíl," prohlásila a ze všech sil se snažila potlačit pýchu v hlase.

Staré dámy ze spolků na ochranu zvířat čas od času vykoupily mořské hady, kteří už byli příliš staří na závody a nehodili se do chovu. Nechávaly pak ty staré hajtry dožít za své celoživotní úspory a měly z toho prima pocit. Byl jsem bůhví proč přesvědčený, že i Faye Flamová je podílnicí takového dobročinného družstva spoluvlastníků. Ostatně i velký Kafatos si prý drží v bazénu na Hadím štítu vysloužilého dostihového hada. Jenže ten parchant z toho dokáže vedle odpisu z daní vytřískat ještě reklamu.

"Jak se jmenuje?" zeptal jsem se, abych dal najevo zájem o něco, co mi bylo jedno.

"Hvězdný snílek."

Řekla to, jako by se nechumelilo.

"To asi ne," ujelo mi.

"Ale ano," nedala se vyvést z klidu. "Zdědila jsem ten podíl po bratrovi."

"Počkejte..., " zalapal jsem po dechu. "Chcete tím říct, že váš bratr je... totiž byl Michael Soule?"

Přikývla.

Nikdy bych nehádal, že tahle šedivá roztomilá myška může být sestrou jednoho z nejpráskanějších majitelů mořských hadů. Zemřel celkem náhle asi před měsícem. Soule po sobě zanechal finanční impérium. Vzhledem k tomu, že byl vyhlášený samotář, patří teď asi většina jeho obchodní říše téhle malé, nenápadné ženské. V duchu jsem se omluvil Ianu Aaronovi. Měl perfektní informace.

"Přijměte mou soustrast, madam," vysoukal jsem ze sebe. "Promiňte, nevěděl jsem..."

"Neomlouvajte se, pane Gedlu," zarazila rázně mé rozpaky. "Bratrovy smrti nelituji. Byl to darebák. Chtěla bych všechny jeho peníze věnovat na dobročinné účely, protože on je prostě v určitém slova smyslu lidem dlužil, jestli mi rozumíte?"

Rozuměl jsem jí, ale nechápal jsem. Kdybych já zdědil horu špinavých peněz, nikdy se jich nevzdám.

"Ale možná byste mi mohl v jedné věci poradit," vyhrkla náhle. "Přeci jen se pohybujete v prostředí dostihů a víte o tom mnohem víc než já."

Neomázla mi o nos, že jsem polda. Za to bych dokázal být vděčný.

"Myslím, že by bylo lepší se poradit se skutečnými odborníky. Právníků i finančních poradců můžete mít, kolik chcete."

"Snad bychom to mohli projednat někde jinde," rozhlédla se nervózně kolem sebe. "Čím víc o tom přemýšlím, tím víc mám pocit, že jsem dneska ráno udělala pěknou hloupost."

Neřekla mi, abych ji následoval, ale z jejího chování to celkem logicky vyplývalo. Prošel jsem v těsném závěsu za ní až k hlavní tribuně a teprve pod hlavním schodištěm jsem si uvědomil, kam asi za pár okamžiků vstoupím. Minula výtah a stoupala svižným krokem po schodech. Plátěná sukně, která jí při každém kroku těsně obepínala boky, prozrazovala hodně, ale já neměl na nic podobného ani pomyšlení, i když jsem měl tu podívanou doslova před nosem. Bylo mi zle a chůze do schodů mě přímo ničila. Při představě, že budu muset sejít také dolů, na mě šly mrákoty. Prošli jsme kolem livrejovaných zřízenců do poschodí soukromých lóží. Chodidla se mi bořila do temně rudého koberce, u stropu tiše vrněla klimatizace. Lóži odemkla ozdobným klíčem, který vylovila z odřené kabelky.

"Brzy se toho zbavím," usmála se. "Roční nájem lóže stojí strašně moc a já chci, aby se pro ty peníze našlo rozumnější využití. Ale teď se to docela hodí."

Vešel jsem a zůstal jsem stát hned za dveřmi. Před sebou jsem měl jeden z nejkrásnějších pohledů na závodistiště Aloahu. Nadhled, ticho a klid, chládek. Probíhající dostih jsem mohl sledovat jako na dlani. Faye Flamová stiskla senzor na velkém stole s deskou z leštěného orianského buku a celá jedna stěna se rozzářila obrazovkami nabízejících pohled na dostih ze všech možných i nemožných úhlů, od téměř nestvůrných detailů tlamy vedoucího hada až po celkový záběr na závodistiště.

"Dneska ráno jsem totiž prodala svůj podíl na Hvězdném snílkovi," řekla jako by se nechumelilo. Po rozsekaných zádech mi přeběhl mráz.

"Nabídlí mi za něj bezmála deset milionů a já měla pocit, že je to dobrý kšeft, ale teď se mi zdá, že ti lidé..."

"Oškubali vás," sykl jsem. Ale když jsem se nad celou věc víc zamyslel, musel jsem si přiznat, že nevědomky neudělala zase tak špatný tah. Ve hře byl Koszinski. Ten mohl ještě celému chovu orianských hadů zadělat na pěkný průšvih. Jestli dokázal vyvézt sperma hadů z Orianu, mohou být co nevidět plemenící orianských dostihových hadů za babku.

"Chtěla jsem ty peníze dát universitě," vzdychla si. "Založila bych nadaci. Nadaci Faye Flamové. Každý rok by z ní dostaly grant tři ženy, pracující v oblasti fyziky. Mohly by si svobodně zvolit téma projektu a pracovat na něm pět let s plným finančním zajištěním. Už jsem měla vybraných pár šikovných doktorandek... Teď je to všechno v háji."

Chvilí jsme seděli a tiše popíjeli. Její problémy mě nezajímaly. Měl jsem dost vlastních.

"Můžete si myslet, že jsem ješitná mrcha, která se chce dostat ke slávě na hřbetech jiných. Nechat vynést svoje jméno nahoru díky penězům. Asi je na tom kus pravdy. Možná si tím hojím vlastní nenaplněné ambice. Ale chtěla jsem to udělat hlavně pro ty holky, co opouštějí universitu, chtějí se prosadit a každý od nich čeká, že roztáhnou nohy i před tím posledním docentkem, jen aby se dostaly k tomu, co jim právem patří. Neumíte si představit, jak neuvěřitelně ponižující to je."

Bylo mi jasné, že se potřebuje vypovídat. Zároveň jsem pochopil, že ty roztažené nohy chtěl někdo po ní a že to dodneška nestrávila. Kdyby věděla, k čemu všemu donutí bookmakeři sázkařky, které jim dluží...

"Ale vás to nemůže zajímat," ukončila zničehonic své úvahy. "Promiňte mi to," dodala ještě.

Dopil jsem.

Taky bych se byl rád vypovídal ze starostí, ale neposlouchala mě. Vypadala jako sázkař, který vsadil všechno a prohrál. Přitom jí zbývalo víc, než kolik mohla do konce života utratit. A nadací si může založit, kolik chce. Řekl jsem jí to.

Pomalů zavroutila hlavou.

"Finanční impérium mého bratra bylo kolosem na hliněných nohou. Vyšetřování okolností jeho smrti uzavřela policie jako nešťastnou náhodu, ale já jsem přesvědčená, že spáchal sebevraždu. Byl před krachem. Když mi právníci předali poslední vůli, spočetli aktiva a pasiva, zbyl mi vlastně jen podíl na Hvězdném snůlce a zaplacený nájem téhle lóže. Nic víc. Díky vlastní hlouposti jsem se toho zbavila pod cenou.

"Tak to vsaďte na outsidersa," zasmál jsem se, protože Faye Flamová, které zbylo z bratrova finančního impéria jen deset milionů mi bůhvíproč připadala najednou mnohem lidštější než dědička Souleho finančního kolosu. "Znám chlapa, co byl ještě včera úplně na dně, ale vsadil si na kerrskou hajtru pár supů a dneska se topí v penězích."

Vtip se mi moc nepovedl. Nemělo cenu čekat, až se Faye Flamová rozbřečí. Tiše jsem se zvedl a nechal ji sedět nad nedopitou sklenicí. Jestli jsem ji dobře odhadl, tak se ještě dnes podívá láhvi zděděné po bráchrě na dno. Nebyla to tak špatná ženská. Neubráníl jsem se, abych ji v duchu nesrovnal s Deb, a dostal jsem za to na sebe vztek.

Do konce dostihů už jsem Faye nezahlédl. Najednou to pro mě byla Faye. Neuvažoval jsem o ní ani jako o sestře Michaela Soule, ani jako paní Flamové. Faye. To jméno se k ní hodilo. Uvažoval jsem o tom, zda existuje pan Flám, a v duchu jsem se za takové úvahy okřikl. Měl bych Faye co nejdřív pustit z hlavy a začít řešit vlastní problémy. Jak zaplatím Kafatosovi? Z Fayiných milionů určitě ne.

Oťukl jsem si pár informátorů, ale nikdo nejevil zvláštní ochotu zazpívat písničku, po které mé uši prahly. Mé nevyřízené účty s Kafatosem se staly veřejným tajemstvím a každý z práskačů si dával dobrý pozor, aby Kafatos neměl důvod pochybovat o jeho loajalitě. Ať jsem je prosil nebo jim vyhrožoval, výsledek byl tentýž. Tvářili se, jako kdyby Kafatose vlastně ani neznali. Nemělo to cenu. Před posledním dostihem jsem se sebral a šel domů, i když jsem tím riskoval, že mě šéf setre.

Brnká prstů jsem si mohl ušoupat o senzory terminálu, ale můj pozdní noční lov v počítačových sítích a napíchnutých databázích mi nevynesl ani malou rybičku. Co chvíli jsem podvědomě sáhl pod křeslo a čekal, že ucítím na dlani sametový dotyk Pipsova kožichu. Pak jsem si uvědomil, že se mi Pips už nikdy o nohy neotře, a bylo mi do breku. Vystrachal jsem z poloviny vypitou láhev. Na pořádnou opici to nestačilo, ale lepší málo nežli nic. Nakonec jsem usnul s tváří na senzorech klávesnice.

Probudila mě úporná bolest hlavy. Pomalu jsem odlepil zpočnou tvář od senzorů a rukávem jsem si utřel slinu, která mi ve spánku stekla z koutku úst. Panebože, kolik je hodin. Chvilí mi trvalo, než jsem dokázal přečíst číslice v rohu obrazovky. Tři čtvrti na dvě. Žáda mě bolela. V nezahojených ranách mi nepřijemně cukalo a celé tělo mi spalovala horečka. Za chvíli přijdou

Kafatosovy gorily a zase mě seřezou. Odpotácel jsem se do koupelny, abych si alespoň vyčistil zuby. Když jsem jakž takž zahnal kovovou pachut' v ústech, šel jsem si lehnout. Opatrně jsem se uložil na břicho. Jako napotvoru jsem nemohl usnout.

Než stačilo noční nebe zblednout, byl jsem už zase schopen uvažovat. O to hůř mi bylo. Měl jsem strach. Žáda bolela jako čert a při představě, že mě do nich co nevidět zase někdo praští, se mi dělalo mdlo. Vstal jsem a se zaťatými zuby jsem se oblékl. Pod letní volné sako jsem si připnul služební opasek. Nad pistolí jsem váhal. Pak jsem si ji zastrčil do pouzdra v podpaží.

"Jestli mi bude zase hrozit nakládačka, tak to do nich naperu, i kdyby to mělo být to poslední, co se mi na tomhle svinským světě povede," dodával jsem si odvahu samomluvou. Měl jsem stršlet, už když přišli poprvé.

Pak jsem dostal nápad. Nebyla to dvakrát geniální myšlenka, ale chytil jsem se jí jako klíště.

Terminálem jsem si zjistil adresu Faye Flamové. S potěšením jsem zjistil, že nebydlí tak daleko, abych to neriskl dojít pěšky. Ta teda bude koukat. Potichu jsem za sebou zabouchl dveře bytu a pustil se po schodech. Prsty jsem se křečovitě držel zábradlí a modlil se, abych nezakopl. Dole v přízemí tiše cvakly domovní dveře. Někdo je otevřel bez toho, že by použil identifikační kartu opravňující nájemníky ke vstupu do domu.

"Koukej otevřít, ty čarodějnice!" zarval jsem a dával jsem si pozor, aby mi přitom jazyk drhl o patro. Dvakrát jsem kopl do nejbližších dveří. "Šly... šlyš, slyšíš mě!?"

Znovu jsem kopl do dveří a narazil jsem si přitom palec. Zvuky kroků po schodech se blížily. Vtáhl jsem hlavu mezi ramena a opřel jsem se rukou o zeď, aby mi bylo co nejmíň vidět do obličeje. Doufal jsem, že obyvatelé bytu budou vystrašení ráumusem natolik, že se neodváží otevřít.

"Tak vtevřeš nebo ne?!" zarval jsem na celé kolo a zakymácel jsem se. Kafatosovy gorily mi prošly za zády a nevěnovaly mi pozornost. Byl jsem pro ně opilec dobývající se domů a oni si šli pro Mesfina Gedlua, dlužníka, který se bude chtít buď prát nebo se naopak pokusí nenápadně ztratit. Povykující opilec je nezajímavý.

"Tak si trhni nohou, ty rašple stará!" zarval jsem, když se kroky Kafatosových mužů začaly vzdalovat. Držel jsem se, abych nevzal schody úprkem. Na chodníku před domem jsem to už nevydržel. Rozběhl jsem se, i když mi každý krok trhal záda na kusy. Cestou jsem na hrboлатé dlažbě dvakrát zakopl a upadl. Vyvážel jsem se v blátě a odřel si dlaně a kolena.

Přesto Faye nevypadala příliš překvapeně, když mě vpouštěla do domu. Stačilo, aby si mě jen zběžně prohlédla a slevila z pěšího výstupu po schodech. Vyjeli jsme zdviží do čtvrtého patra a vešli do bytu, v němž z prvního pohledu dominovala hnědá. Nábytek z hnědé imitace dřeva, tmavě kávový koberec, bezové závěsy na oknech. Všechno bylo malé, laciné a čisté. Až na pedantský pořádek jsem si mohl připadat jako doma. Když za mnou zaklaply dveře Fayina bytu, zalila mě příjemná vlna pocitu bezpečí. Chvilí jsem v rozpacích přešlapoval na místě.

"Neruším?" zeptal jsem se a cítil jsem se rázem ještě trapněji.

Usmála se a zavrtěla hlavou.

Musel jsem něco říct, ale každé slovo kromě pravdy znělo hloupě. A pravda byla to poslední, s čím bych se Faye svěřil. Nedělal jsem si iluze, že by toužila poskytnout útočiště člověku, kterému jdou v patách profesionální vymahači dluhů.

"Co to čtete?" kývl jsem bradou k rozzářené obrazovce počítačového terminálu.

Nechala kurzor najet na titulní stránku a pokynem ruky mě vybidla, abych se podíval.

"Entanglement Chain Reaction," přečetl jsem s obtížemi nahlas a pokrčil nad tím rameny. Kdyby byly ty stránky úplně čisté, dozvěděl bych se toho z nich stejně. Poznal jsem, že jsou psány angličtinou, jazykem, kterým už nikdo nemluví, a pokud by jím vědci ze setrvačnosti nepsali své traktáty, nikdo by po něm už ani neštěkl. Namátkou jsem obrátil pár listů popsaných složitými rovnicemi a krátkými odstavci textu, plnými odborných termínů. Nic mi to neříkalo.

"To jsou moje teoretické výpočty," prohlásila a já měl pocit, že se po mně chce, abych si při těch slovech jednoduše sedl na zadek. "Jako čerstvá absolventka university jsem se snažila vypracovat teorii pro přenos informací nadsvětelnou rychlostí. Dneska už se o teoretickou fyziku moc nezajímám, ale myslím si, že ani s odstupem let ta práce není tak špatná."

Chabě jsem se usmál. Z fyziky vím jen málo. Skoro nic. Ale tolik vím, že nadsvětelná rychlost je blbost.

"Nevěříte mi?" zeptala se.

Unaveně jsem si přejel dlaní oči. Tak to už je úplný bláznec. Začínal jsem pochybovat o tom, že v něm stojím na té správné straně mříží. Svět je plný magorů. Tahle jinak docela příjemná ženská trpí představou, že se vyrovná Einsteinovi, Hawkingovi nebo Bennettovi.

"Představte si maják, který rotuje a vysílá přitom paprsek světla..." začala s výkladem.

"Marná snaha, tyhle věci já nechápu," bránil jsem se chabě.

"...když se ten paprsek promítne na kruhovou zeď postavenou kolem dokola majáku, poběží po té zdi dopadající světlo jako světelná skvma," nedala se přerušit. "Jak rychle ta skvma poběží, to záleží jednak na rychlosti otáčení majáku a jednak na vzdálenosti zdi od majáku. Ta skvma může běžet rychlostí větší než je rychlost světla. Přitom není porušen žádný z klasických fyzikálních zákonů, protože jedna skvma světla promítnutá na zeď není zdrojem pro skvmu, která dopadne na zeď o kousek dál. Je to jasné?"

Ne! Není! A nebude! A je mi to fuk! To všechno se mi chtělo rvát na celé kolo. Místo toho jsem jen špitl, že se snažím, ale že je mi líto.

"To je zatím ta jednodušší část," odušila. "Do té běžící skvmny nemůžeš uložit žádnou informaci. Je to vlastně nekonečně velké množství na sobě navzájem nezávislých nepatrně posunutých světelných skvm." "

"Jestli to není k ničemu..."

"Jenže už Einstein, Podolsky a Rosen uvažovali o entanglementu elementárních částic," prohlásila vítězoslavně, ale pro mě to nijak zvlášť neměnilo situaci. "Termín entanglement pochází sice až od Schrodingera, ale vymysleli to ti tři. Taky se tomu v hantýrce někdy říká EPR."

Loupla po mně očima a já jen pokrčil bolavá ramena.

"No přece podle inicál těch tří - Einstein, Podolsky a Rosen," sykla nedočkavě. Když jsem nezávazně pokýval hlavou, pokračovala ve výkladu.

"Později k tomu přidali svoje i Aharonov, Valdmán a Anandan. Entanglement znamená jakési vzájemné propletení částic. Když něco provedeš s jednou z dvojice propletených částic, přenese se ta změna i na druhou částici z propleteného páru. Moje výpočty naznačují možnost vyvolat u částic jakousi řetězovou reakci, v jejímž důsledku se částice proplétají a vytvoří řetězec. Pak se změna stavu jedné z nich přenáší po propleteném řetězci jako elektrický náboj po vodiči. A jestliže ten zdroj rotuje jako maják, tak dojde přesně k tomu, co je za normálních okolností nemožné. Světelná stopa běžící po zdi nadsvětelnou rychlostí je vlastně propojenou linkou jednotlivých skvm. A ty

modulací na jednom konci vyvoláváš změny i na druhém konci. Je to jednoduché."

"Nemám ten pocit," zafuněl jsem a byl jsem rád, že je ten šílený výklad za mnou. "Takže teď už chybí jen maličkost. Postavíme si někde ve vesmíru pořádný maják a zeď..."

"Majáků je všude ve vesmíru, co hrdlo ráčí," usmála se.

Musel jsem vypadat notně vyděšeně, protože se mi už nahlas smála.

"Myslím tím pulsary," prohlásila, jako kdyby tím řekla úplně všechno.

Nad takovým vysvětlením jsem jen znechuceně mávl rukou.

"Pulsar je pekelně rychle rotující hvězda, která vysílá radiový signál v úzkém paprsku," nedala se ani tentokrát Faye odradit. "Kdybys dokázal provést entanglement jeho zařízení, mohl bys jako po nějaké struně poslat signál třeba na Kerr. Podle použitého pulsaru bys tak mohl doručit zprávu během několika hodin. Cesta světelnou rychlostí tam trvá nějakých sedm dní. A stejně dlouho trvá předávání informací."

"Když je to tak skvělé, tak proč jsi to nedotáhla do konce? Proč už se to sakra nepoužívá?" vypálil jsem na ni.

"Vypracovala jsem jen teoretický základ a i to byl pro začátečníka, jakým jsem byla, husarský kousek. Přišla jsem z university a bůhví proč jsem se soustředila na problém EPR. Řetězové propletení částic mě napadlo jen tak mimochodem a zpočátku jsem ani já sama dost dobře nechápala, na co jsem to vlastně přišla. Měla jsem kliku. Ale byl to velký objev. Tak velký, že se se mnou chtěla svézt hrozná spousta lidí. Můžu ti je jmenovat jednoho po druhém. Dneska jsou to vesměs esa a ctihodní akademici hodnostáři. Říkají ti něco jména jako Baldwin, Fagbohun nebo Wei-je? Slovně veličiny! Bůhví, kolika doktorandům ukradli výsledky, než se dopracovali tam, kde dneska jsou. Všichni se na tom tenkrát chtěli přizpůsobit. Dokonce u nymandy a nuly. I ty bych mohla jmenovat, i když jejich jména dneska nikdo nezná - Ulmer, Lakhani, Macháty, Sharara... Byly kolem toho nechutný tahanice, podrazy. Samé svinstvo a špína. Došlo to tak daleko, že jsem nechtěla vědu ani vidět. Bylo mi na zvracení ze všeho a ze všech. Šéf mi naznačil, že když s ním budu spát, tak by pro mě snad mohl něco udělat. Dala jsem mu pár facek a druhý den jsem měla padáka. To byl konec mé skvělé vědecké kariéry. Už po mně neštěkl pes."

"A oni?" ;

"Nechali to celé plavat. Od nikoho z těch lidí, co se o mé výsledky nejdříve málem prali, o tom už pak nikdy nepadlo nikde ani slovo. Někdy si říkám, že s tím beze mne nedokázali pohnout, ale spíš měli strach, že bych ztropila skandál, kdyby si přivlastnili mé výsledky. Někdy si musím tu svoji studii prolistovat, abych se přesvědčila, že jsem si to celé nevymyslela. Ale nedělám to moc ráda."

"A proč jste to nezkusila udat někde jinde?" zeptal jsem se. "Jestli je to doopravdy tak dobrý, mělo by se to prosadit."

"A zase se s někým hádat o to, co mu nepatří, znova odhánět ty příživníky? Děkuju pěkně. Zkušenosti z Modrého vrchu mi bohatě stačí."

"Vy jste pracovala na Hadím štítu?" vykotal jsem ze sebe nevěřícně. Panebože - pulsary, Kafatos. Mozek ztýraný bolestí a napětím odmítal brát. Macháty! No jasně!

"Jmenovala jste před chvílí nějakého Machátyho. Znáš jednoho muže, který se jmenuje Peter Macháty. Myslíte si, že by to mohl být ten muž, o kterém jste mluvila?"

"Strávila jsem na Modrém vrchu asi tři roky. Peter Macháty tam pracoval. Patřil k těm, kdo neměli vůbec žádné zábrany. Jako

fyzik nebyl nijak zvlášť schopný. Jako člověk byl schopný úplně všeho."

Skoro jsem se zděsil představy, která se mi nabízela.

"Dělával tam, ale vyhodili ho," pokračovala Fay. "Začal sázet na hadí dostihy a propadl tomu tak, že už pak ani nestihl chodit do práce. Nadělal si taky spousty dluhů. Pak snad dokonce zpronevěřil nějaké peníze observatoře. Nej dřív ho zavřeli do blázince a pak ještě seděl v base. Ale teď jsem zaslechla, že ho snad chtějí vzít zpátky."

Zatajil jsem dech.

"Poslouchejte mě," řekl jsem a zadýchal jsem se u toho. "Ten Macháty vyhrál ohromný balík na dostizích. Přitom je to magor. Ve Zlatým poháru chtěl tipovat Modrého šóguna, herku, která nedoplate jednou kolem závodní dráhy. Nevyhrál na zdejších dostizích. Vyhrál sázkou na dostih, který se uskutečnil na Kerru. Něj akej župní přebor, kde zvítězil úplný outsider ve fantastickém kursu. Zprávy o výsledcích kerrských dostihů putují na Orian skoro týden, takže se sází na dostihy, které ve skutečnosti již proběhly, ale tady na Orianu se neví, jak skončily. Kdyby někdo mohl z Kerru na Orian poslat zprávu o výsledcích dostihů nadsvětelnou rychlostí, pak by příjemce té zprávy mohl vsadit na jistotu. A pokud by byl ten dotyčný taky bookmaker, mohl by přijímat sázky zcela bez rizika. A teď přijde to hlavní. Macháty slavil výhru dva dny předem. Nikdy předtím nic pořádného nevyhrál, ale tohle terno slavil v předstihu."

Dívala se na mě a tentokrát jsem měl já pocit, že chápe neuvěřitelně pomalu.

"Můžu?" kývl jsem rukou k terminálu.

"Jistě," souhlasila.

Sedl jsem si za stůl a pustil se do práce. Vytáhl jsem si z databanky závodisti seznam sázkových kanceláří. Z průběhu jeho aktualizace jsem si pomalu skládal obrázek o neuvěřitelné sérii krachů malých bookmakerů. Všechny se navlas podobaly tomu, který položil Oneka, když musel vyplatit výhru Peteru Machátymu. Nenápadný kerrský dostih s vyloženým outsiderem, na kterého někdo vsadil velkou sumu. V podobných případech vezme opatrný bookmaker část u něj vsazené sumy a sám ji protřetnictvím nastrčených prostředníků vsadí na téhož outsidera u jiných bookmakerů. Když už musí vyplácet výhru, vrátí se mu část vyplacených peněz v tom, co sám vyhrál. Když outsider prohraje, zůstane mu tak slušný zisk. Jenže tohle byly skoro tutové peníze, a tak se bookmakeři nepojistili. Chtěli schlamstnout celý vsazený obnos a stálo je to živnost. Jejich licenci rychle odkoupil Rahi Kafatos. Bylo to do očí bijící a já jsem se jen divil, že si toho zatím nikdo z dostihových funkcionářů nevšiml.

"Jak se to mohlo stát? Náhoda je slepá. Jednou za čas se takové věci přihodí. Ale tohle je na náhodu příliš," uvažoval jsem nahlas. "Macháty věděl předem, že vyhraje. Ty parchanti to museli nějak zmáknout. Ať už použili ten částicový propletenec nebo něco jiného, určitě mají k dispozici spojem s Kerrem..."

V té chvíli jsem strnul. Z vedlejšího pokoje pomalu vyšla třibarevná kočka a třela si bok o rám dveří.

"Vy máte kočku?" zeptal jsem se nejapně.

"Jo, to je Neal," řekla a sehnula se ke kočce. "Máte taky rád kočky? Koucouři dovedou být skutečnými osobnostmi. U Neala to platí zvlášť. Je to můj jediný opravdový přítel," povzdychla si, "jen kdyby se tolik netoulal."

Vzala Neala do náručí a pohládila ho po hlavě.

"Vám teče krev," řekla nejednou. "Na košili máte krev. Co se vám to stalo se zády?"

"To nic není," mávl jsem rukou.

"Sundejte si košili," poručila přísně. Neměl jsem k tomu nejmenší chuť. Byl jsem pevně rozhodnutý nastříkat si na záda další vrstvu regenerační pěny, jen co se vrátím domů.

"Sundejte si tu košili!"

Poslechl jsem. Pomohla mi při svlékání. Ocenil jsem, že jí nechybí cit v rukou.

"Kdo vás tak zřídil?"

Nezapíral jsem. Nemělo to cenu. Řekl jsem na sebe všechno. Nebo téměř všechno.

"Vy jste se mi zdá pěkný číslo," řekla, když mi čistila rány.

"Myslíte, že byste mi mohla půjčit?" zeptal jsem se narovinu. Zavrtěla odmítavě hlavou.

"Auu!" zařval jsem proti své vůli.

Faye neopatrně zachytila za cár masa, který mi visel ze zad a já jsem měl pocit, že mě páře věj půl. Rázem bylo všude kolem plno krve. Faye běhala kolem mě a fibrinovou pěnou bojovala s přívalem krve. Její dotyky byly už zase jisté a opatrné.

"Nezlob se," řekla a přejela mi dlaní po šíji. S jejím dotykem mi projel elektrizující pocit celým tělem a zastavil se až u kořínků vlasů.

"Asi by bylo přirozené, kdybych se s tebou teď vyspala, co myslíš?" zeptala se znenadání.

mlčel jsem. Co jsem měl říct.

"Možná bychom to ale měli nechat na jindy. Až na tom budeš lip," řekla a mě to zabolelo jen trošku, opravdu jen trošičku.

Poohlédl jsem se po hodinách. Měl jsem nejvyšší čas vyrazit do práce. Dneska byl dostihový den.

"Můžu se podívat, jestli nemám doma nějaký vzkaz?" zeptal jsem se a Faye přikývla. Sedl jsem si nad klávesnici a za chvíli se na obrazovce rozsvítily řádky textu. První zprávu začínající oslovením "pan čmuchal" jsem ani nedočetl. Zatracený Koszinski. Nedá si pokoj.

Při přečtení druhého vzkazu mi zatrnulo až někde hluboko v nitru lebky. "Tos neměl dělat. Zapomněl jsi, že máš děti? Na řadě jsou teda ony," svítilo na mě z obrazovky. Udělalo se mi špatně.

"Stalo se něco?" zeptala se starostlivě Faye a naklonila se mi přes rameno nad terminál.

"Musím za nima," vypravil jsem ze sebe a začal jsem se chvatně oblékat. Pomohla mi navléknout košili a já jsem vypadl bez toho, že bych se rozloučil s ní nebo s jejím třibarevným kocourem. Už jsem běžel po schodech, když se za mnou ještě otevřely dveře Fayeina bytu.

"Vem si moje auto. Stojí před domem. Vráťíš mi ho na dostizích," křikla za mnou a hodila elektronický klíč k vozu. Kdybych to dokázal, měl na to popmyšlení a čas, poděkoval bych jí.

Poránu byly ulice města ještě prázdné a tak jsem za pár minut zaparkoval rozhrkaný elektromobil před domem, v němž jsem prožil ty nejlepší, ale asi i nejhorší chvíle života.

Přeskočil jsem plot a přeběhl přes trávník. Hlavní vchod byl dokořán. Nevkročil jsem do toho domu celá léta. Zapřísahal jsem se, že nikdy nepřekročím jeho práh, i když jsem po tom celou dobu toužil. Kolikrát jsem probděl celou noc s touhou otevřít brzy ráno dveře dětského pokoje a přikrýt odkopaná děcka. Teď jsem se děsil toho, co v domě najdu.

"Deb!" křikl jsem do chodby.

Z kuchyně se ozvalo tiché zaupění. Báł jsem se toho, co uvidím, až otevřu dveře. Ve vzduchu visel hořký pach spáleniny.

"Deb!"

Ležela na podlaze. Obličej samou krev a z dlaně pravé ruky jí zbýval ohořelý pahýl. Plamen sporáku hučel a ze čpavého kouře

se mi zvedal žaludek. Hmátl jsem Deb na krční tepnu. Slabý a nepravdivý tep mě vyděsil. Vyběhl jsem z domu a z auta jsem zavolal záchranku. Z domácího terminálu zbyly jen trosky.

Vrátil jsem se do kuchyně a nad bezvládnou Deb jsem propadl beznaději, výčitkám a bezradnosti. Zašil jsem se u Faye, a tak to Deb schytala za mě. Vybili si na ni vztek za to, že jsem se jim vypařil. Kolikrát jsem si říkal, že Deb nenávídím, že ji nenávídím tak, že bych ji dokázal i zabít. Teď jsem viděl, jak moc jsem se pletl.

Za mými zády vrzly dveře. Sáhl jsem po pistoli... Nechybělo moc a zastřelil jsem doktora. Byl asi zvyklý na horší případy. I na lidi v šoku, co se chovají jako stoprocentní blázni a vytažou při každém šustnutí bouchačku.

"Jak se to stalo," zeptal se věčně a píchl Deb nějakou injekci.

Pokrčil jsem rameny.

"Nebyl jseš tu toho. Nejspíš upadla a uhodila se do obličeje. Ztratila vědomí a přitom se jí ruka dostala na hořák sporáku," vymýšlel jsem si pohotově, ale na doktora to nedělalo nejmenší dojem.

"Už tu byla policie?" vyptával se dál více méně z rutiny.

"Já jsem od policie," vzdychl jsem a strčil jsem mu pod nos služební průkaz. Ruka se mi přitom třásla tak, že si toho doktor nemohl nevšimnout. Jsem polda, jsem její bývalý manžel, pořád ji mám rád a přitom jsem ji dostal do tohoto průšvihů. Nejsem k ničemu.

"Jste tu služebně?"

"Jsem tu náhodou."

"Pak musím tu nehodu hlásit," pokrčil doktor rameny a u volní místo dvěma sanitákům s nosítky. Vynesli Deb z kuchyně jako kus nábytku. Zůstal jsem sám. Otevřel jsem okno. Do zápachu spáleniny se zařizl studený ranní vzduch. Nadechl jsem se... Děti. Proboha, kde jsou děcka. Vrazil jsem do obývacího pokoje. Na podlaze se svíjel svázaný chlap s ušty přelepenými páskou. Děti jsem nikde neviděl. Vyběhl jsem po schodech do podkroví. Dětský pokojík byl prázdný, vedlejší ložnice a další dva pokoje jakbysmet. Přeci si je neodvezli s sebou. Jen to ne! Nechal bych si užrznout ruku, aby je pustili.

Pomaloučku jsem sešel zpátky do přízemí. Pak mě napadlo nakouknout pod schody. Vždycky se tam rády schovávaly. Byli tam oba. Krčili se v pyžamech za velkou krabicí na hračky a třásl se zimou.

"Tatínku," špitla vyjukaně Karen. Funšo se držel za ní. V příští chvíli jsem už cítil jejich ruce kolem krku. Tiskli ke mně tváře a mně bylo na omdlení úlevou. Horečně jsem osahával jejich prostory těl. Nestalo se jim nic.

Nejsem k ničemu. Tohle jsou moje děti a já na ně kašlu. Jak dlouho jsem je neviděl. Karen si pamatuje ostříhanou nakrátko a teď má vlasy do půli zad. Funšo vyrostl skoro o hlavu a vytáhl se. Je podobný Deb.

"Už jste snídali?" zeptal jsem se, protože jsem musel říct něco úplně banálního, abych se ze všeho nezbláznil.

Báli se ode mne hnout na krok, a tak jsem musel s nimi do dětského pokoje, kde jsem jim pomohl s oblékáním, byl to pro mě zvláštní pocit. Dokud jsem byl v tomhle domě doma, nechával jsem péči o děti na Deb.

Když jsme se usadili za kuchyňským stolem, snažil jsem se při opékání chleba, nalévání mléka a hledání krabice s vločkami nenápadně setřít hadrem nábytek od krvavých skvrn. V kuchyni to pořád ještě silně páchlo spáleninou, ale děti se u jídla přeci jen trochu zklidnily. K mé úlevě se nevyptávaly. Bylo načase jít vysvobodit chlapíka, který ležel na podlaze obývacího pokoje.

"Co je s Deborrah?" vyrazil ze sebe, sotva jsem mu sundal lepicí pásku z úst. Jestli byl na pokraji nervového zhroucení, tak

jen proto, že se bál o Deb. Nenávíděl jsem ho plným právem. Ten chlap měl mou bývalou ženu doopravdy rád.

Vysvětlil jsem mu všechno s krutými podrobnostmi. Bolelo mě to, ale jeho to sebralo mnohem citelněji. O důvod víc ho nenávídět. Rozvázal jsem mu ruce a nohy. Pomalu se posbíral se země a třel si zápěstí s hluboko zaříznutými stopami po šňůře.

"Děti jsou v pořádku," řekl jsem, i když se na to neptal. Byl ochoten děti vedle sebe trpět jen proto, že bezmezně miloval Deb, a Karen s Funšem k ní patřili.

"Kdo vůbec jste?" vyštěkl na mě.

"MesfinGedlu."

Kdyby na to měl dost sil, asi by mě praštil. Takhle jen vzdychl: "Dejte nám konečně pokoj, člověče."

Byl unavený, vyčerpaný napětím a strachem o Deb.

"Jak se to stalo?" zeptal jsem se

"Ty se ptáš, jak se to stalo? Ty? Kde se v tobě bere ta drzost. Netahej nás do svých špinavejch záležitostí..." Hlas se mu zlomil. Potřeboval se vypovídat a ještě spíš vybrečet. Dostat ze sebe všechno, co prožil. Jen tak se mu mohlo ulevit. Potřeboval si vybit strach i vztek. Lepší, když si je vybije na mně, než kdyby to byl neuvědoměle přenášel na děti. Alespoň to jsem mohl pro Karen a Funša udělat.

"Vlítl jsem. Chtěli peníze. Chtěli třicet tisíc, který jim dlužíš. Kde by smě takovou sumu vzali. Dal bych jim všechno, co máme, jen aby nechali Deborrah na pokoji... Já... prosil jsem je, ať ji nechají být... prosil..."

Prosil je místo toho, aby ji zachránil. Takhle se na celou věc bude dřvat a bude se stydět. Měl se jim postavit, i když neměl nejmenší šanci. Zpěrářeli by mu kosti, ale jeho chlapská ješitost by neutpěla.

"Chtěl bych ti poděkovat za to, co jsi pro Deb udělal,"

vysoukal jsem ze sebe. "Postaráš se o děti?"

Potrásl skloněnou hlavou. Brečel.

Nechal jsem ho tam, aby pomalu našel zase sám sebe. Aby si našel sám pro sebe přesvědčivou výmluvu, proč udělal to, co udělal. Měl jsem naspěch. Kafatosův vzkaz mluvil jasně. Příště to budou mé děti. Funšo nebo Karen. Možná oba. A já těch třicet tisíc nemám. Jediné, co mám, jsou teorie o propletených částicích a sázkových machinacích. Chabá zbraň proti někomu jako je Kafatos, ale nezbyvá mi, než se pokusit stisknout tu jedovatou zmijí hezky pevně těsně za hlavičkou, aby už nemohla nikoho uštknout.

S trochou námahy jsem uvedl do chodu elektromobil a vyrazil jsem k závodišti.

Rahi Kafatos se jako nenápadná myška proplétal svým královstvím a čas od času si poznamenal vývoj sázkových kurzů. Když mě zahlédl, překvapeně zdvihl obočí.

"Jestli jsi nepřišel vrátit peníze, tak nemám, o čem bych s tebou mluvil," ucedil a dál se věnoval kurzům pro hlavní dostih.

"Ani kdybych u vás chtěl sázet na kerské dostihy?" zeptal jsem se a stěžil jsem se držel, abych ho nepraštil.

"Hele, máš slabých čtyřicet hodin na to, abys sehnal prachy. S úrokem za dnešek to bude dělat tuším třiatřicet tisíc. Jak tě znám, nebude to pro tebe jednoduché. Neměl bys ztrácet čas." Poznamenal si cosi do malíčkého bločku ožvykanou tužkou a nehtem mi dál věnoval pozornost.

"Na kerských dostizích se dá na Orianu dost trhnout. Třeba bych se dostal k penězům jako Peter Macháty a mohl bych vám všechno vrátit. Kdybych dostal včas ty správné informace a vsadil si u vhodného bookmakera, kterého by pak vyplacení výhry položilo, vydělali bychom na tom oba. Vaši hoši ze Hadím štítu by pro mě takovou informaci určitě měli. Vám to přeci nemusím vysvětlovat."

Kafatos zdvihl oči od poznámek. Navenek absolutně klidný, ale klouby prstů svírajících tužku mu zbělely.

"To jsou jen tvoje fantasmagorie. Dokaž to!" zavrčel.

"Nechci to dokazovat."

"A co bys tedy chtěl?" usmál se jízlivě.

"Nechtě na pokoji moji bývalou ženu a děti."

"Jedině když zaplatíš, co mi dlužíš."

"Ale já ty prachy nemám!" vykřikl jsem zoufale.

"Tak si je někde seženeš."

"Můžete mít obtíže s vysvětlováním policii, pane Kafatosi. Nerad to říkám, ale můžu se o to postarat."

"Moje starosti nech na mně, milý Gedlu. Ve srovnání s těmi tvými nebudou stát za řeč. Hej, Nurite!" křikl na svalnatého pořeza, jehož trestní rejstřík jsem znal natolik dobře, abych si nedělal iluze o tom, že bych s ním mohl něco pořídit. Vyklidil jsem pole.

Vztekle jsem vyšel ze závodistiště. Pěkně jsem to pohnojil. Ztratil jsem nervy jako úplný začátečník. Vyklopil jsem Kafatosovi všechno, co jsem věděl. Odhalil jsem předčasně karty a ukázalo se, že mám pořádně chabý list. Připravil jsem se i o poslední nepatrné výhody, které jsem měl. Teď už nezbyvalo nic jiného než zaplatit. Buď mi půjčí Faye nebo se můžu zastřelit.

V parku jsem natrhal kytku a zastavil se v nemocnici. Sestra ve sněhobílé uniformě mě zahrnula nic neříkající směsí nezávazných vět plných nacvičeného optimismu. Nic neslibovala a k názoru, že rekonstrukční operace pravé ruky mé bývalé ženy se podle všeho zdaří a všechno bude zase v nejlepším pořádku, jsem se měl dopracovat pokud možno já sám. Mluvit jsem s Deb nemohl, takže asi všechno v nejlepším pořádku nebylo. Nechal jsem kytici u sestry a přál jsem si, aby se Deb ulevilo dřív, než ta kytka stačí zvadnout. Sestra přejela mě i kyticí zkoumavým pohledem. Styděl jsem se za to, jak vypadám, i za koště, které jsem přinesl.

Vztekl jsem si zčásti vybil jízdou ulicemi města. Faye mi musí půjčit, opakuje jsem si, ještě když jsem stoupal ve výtahu k jejímu bytu. Zazvonil jsem a sumíroval si v hlavě argumenty, kterými Faye přesvědčím. Přišla mi otevřít a já si nevšiml strachu v jejích očích. Všechno jsem si uvědomil pozdě. Za dveřmi na mě čekal jeden z Kafatosových zabijáků a mířil na mě pistolí s ráží, která by stačila na závodního hada.

"Tak půjdeme," řekl ten muž. Z pokoje vyšly zbývající dvě gorily. I oni na mě a Faye mířili pistolemi. Než jsme vyšli z bytu, přehodili si všichni přes odjištěnou zbraň luxusní saka. Šátrou to všechno začalo a šátrou to taky skončí. Už brzy. Vypadalo to, jako když opouštíme dům v doprovodu slušných obchodníků s elektronikou.

Nahnali nás do nákladního prostoru postarší otřískané dodávky. Neměla okna a když se za námi zabouchly dveře, ocitli jsme se v naprosté tmě. V zámku zarachotil klíč a dodávka se rozjela. Spousta věcí mi začala docházet až teď, když nás Kafatosovi zabijáci vezli bůhvíkam. Pozdě. Všechno jsem pohnojil. Úplně všechno. Ráno jsem si vyzvedl vzkazy terminálem od Faye a tím jsem prozradil svůj úkryt. Bylo pro ně hračkou zjistit, kam jsem se schoval. Když jsem pak vyklopil Kafatosovi všechno, co jsem věděl i nevěděl, počkali si na mě. Hned jim také muselo být jasné, kdo mi nalil rozumy o možnostech přenosu informací nadsvětelnou rychlostí. Tím, že jsem se zastavil v nemocnici za Deb, jsem jim poskytl dostatek času, aby mě předhlonili a počkali si na mě. To všechno jsem teď věděl. A tušil jsem i to, co se asi stane.

Auto zastavilo po několika hodinách jízdy. Vytáhli nás z téměř naprosté tmy na světlo. Oslepení sluncem jsme se rozhlíželi usazenými očima. Nemohl jsem se splést. Byli jsme na Hadím štítu. Bílá konstrukce radioteleskopu připomínající obří obrácený deštník se ostře odrážela proti modrému nebi. Stejně modrá byla i voda bazénu, v němž líně pohyboval žábami had. S věkem mu přibýly kožní laloky na hlavě, kůže ztratila na barvě a pokryla se povlakem bradavic. Možná přišel o nějaký ten zub a i oči měl kalnější. Ale já jsem si ho nemohl splést s žádným jiným zvířetem. Nevím, kdo přišel na nápad dát mu jméno Růžový kvítek, ale ať to byl, kdo chtěl, moc se netrefil. Tenhle had v sobě neměl nic z křehkosti květin. Nejezdil jsem snad hada, který by měl takovou vůli po vítězství. Člověk by se musel snažit, aby ze sebe Růžový kvítek nevydal všechno. Já to nikdy nezkoušel, a tak jsme spolu vycházeli. K smrti rád vítězil. V tom jsme si byli blízcí. I Faye se dívala kolem sebe a nedokázala nevzpomínat. O tom, co se honilo hlavě jí, jsem se mohl jen dohadovat. Ale na to nebyl čas. Gorily nás postrčily směrem k bazénu a když jsem se podíval na čelisti Růžového kvítka, říkal jsem si, že mě nakonec potká ta nejhoupější smrt, jakou si lze pro vysloužilého žokeje představit. Utýct hrobníkovi z lopaty tolikrát, že se to ani nedá spočítat, a pak se nechat sežrat vyřazenou hajtrou, která sotva rozžijí sousto, to je teda pech. Když mě dostřeli k okraji bazénu, svítla mi naděje. U břehu byla uvázaná loďka a nám pokynuli, abychom do ní nastoupili. Kocábka se mi pod nohama rozhoupala natolik, že nechybělo moc a přepadl bych do vody. Mí průvodci mě chytli v podpaží a pomohli mi usednout na úzkou sedačku. Takže přece jen mám ještě šanci. Zatím jim ještě záleží na tom, abych se nestal hračkou v hubě té vodní bestie. Jak dlouho jim to vydrží?

"Nikam nejdu," vzepřela se Faye. Nemělo to význam.

"Koukej si nastoupit a neblbni," postrčil ji jeden ze strážných k okraji nádrže.

"Sežere nás," vrískala a dívala se na Růžového kvítka. "Sežere nás."

"Jednou určitě," usmál se zle strážný. "Ale dneska máte kliku. Je přezrané a od rána tráví."

"Nikam nejdu."

"Koukej si nastoupit, než tě doopravdy k němu hodím."

"Nikam..."

Strážný jí nejprve vrazil pár facek, a pak ji strčil do loďky. Z kapsy vytáhl policejní pouta.

"Je mi líto, ale řekla sis o to sama," vzdychl si, když jí zacvakl jeden náramek kolem zápěstí. Druhým zaklapl kolem mé pračky.

Faye, napůl v šoku, svírala křečovitě boky lodi a choulila se na sedačce vedle mne. Mlčky jsem jí odtrhl prsty od okraje loďky a položil jí ruce do klína. Naši vězňové jen souhlasně přikývlí. Pro případ, že by o nás Růžový kvítek projevil zájem, bylo lepší držet ruce co nejdál od vodní hladiny. Had se zatím jen líně vznášel ve vodě, ale za léta strávená s těmito zvířaty jsem se naučil nepodléhat klamnému pocitu, že mě had nemůže překvapit. Mockrát se mi to vyplatilo. Gorily zamířily krátkými záběry vesel k ostrůvku uprostřed nádrže. Pokud jsem mohl odhadnout v oslnivých záblescích slunce, odrážejícího se od mírně zvlněné vodní hladiny, nebylo na ostrůvku nic kromě pár stromů a vegetace, která vyhlížela tak bujně, že mohla být klidně i umělá. Vystoupili jsme i s Kafatosovými muži na těch pár čtverečních metrů pevné půdy uprostřed vodní plochy. Růžový kvítek se tvářil, jako kdyby nás vůbec nezaznamenal. To mohl hrát na kohokoliv, jen ne na mě.

K mému velkému překvapení skrýval stín velké kapradiny padací dveře, které náš svalnatý hlídač s funěním nadzdvíhl. Druhý z mužů nám pokynul hlavní pistole, abychom sestoupili dolů po temném schodišti.

"Kam nás to vedete?" vzlykla Faye.

Strážný jenom napřáhl ruku k ráně a ona rychle zmlkla.

Sestupovali jsme po příkrých schodech a brzy jsme se museli ocitnout pod úrovní dna vodní nádrže. Do malé, spíše osvětlené místnůstky na konci schodiště ústilo několikero dveří. Strážci jedny z nich otevřeli a strčili nás přes práh. Za našimi zády s třesnutím dveře zase přibouchli a my jsme se ocitli opět v naprosté tmě.

S nataženými rukama a nepříjemným pocitem jsem šátral kolem sebe. Dvakrát jsem pouty strhl Faye, že málem upadla. Neobjevil jsem nic než studené holé stěny. Naše kobka měla šest kroků do šířky a jen o málo víc do délky a byla úplně prázdná.

"Kde to jsme?" zeptala se Faye.

"Copak já vím," odsekl jsem. Nebýt mé blbnosti, tak jsme tu teď netrčeli. "Tys tady dělala, tak bys to měla vědět."

"Tenkrát tu ještě nebyla ani nádrž, ani ten nový radioteleskop. To všechno vybudoval až Kafatos."

"Snad jsou to místnosti užívané pro údržbu nádrže. Někde tu musejí být přece nějaké filtry a úprava vody," plácl jsem to první, co mi přinesla slina na jazyk. Neznělo to zase tak nesmyslně. Kafatos určitě nenechal zbudovat tyhle bunkry, aby měl kde držet dva všetečky, kteří mu strkají nos do kšeftů. I když kdo ví. Růžový kvítek tu možná taky nebyl jen tak pro nic za nic. Jako zařízení na odklizení nepohodlných čmucharů a konkurentů mohl být účinnější než vana s kyselinou. Tohle všechno jsem Faye pochopitelně nevykládal, protože jsem rozhodně nestál o to, aby mi tu ke všemu začala ještě vřeštit.

Chvilí jsem se pokoušel najít způsob, jakým bych mohl otevřít dveře kobky, ale musel jsem to vzdát. Seděly pevně v rámu, dosedaly do něj bez sebemenší skuliny. Neměl jsem s sebou nic, čím bych si mohl pohrát se zámek, a nezabíralo ani hrubé násilí. Třikrát jsem donutil Faye utíkat se mnou tmou, abych se pokusil dveře vyrazit. Potřetí jsem si tak narazil rameno, že jsem se se skučením sesunul na zem. Cítil jsem, jak mi po nezhojených zádech teče krev.

Nevím, jak dlouho jsme mlčky seděli ve tmě, když jsem zaslechl kroky. V zámku zarachotil klíč. Do očí nás udeřilo světlo.

"Slyšel jsem, že tě sem přivedli a prostě jsem neodolal," promluvil muž, kterého mé usazené oči nebyly schopny vnímat jinak než jako siluetu. Ruku držel u boku a nedalo mi moc práce, abych si představil, že v ní drží pistoli.

"Petře," vysoukala ze sebe překvapeně Faye.

Na prahu našeho vězení stál Peter Macháty. Mnohem víc než jeho hladce vyholená tvář těžkého alkoholika mě zajímalo černé ústí pistole, kterou mi mířil na hrudník. Čert ví, co se dělo v Machátyho hlavě. Mohl kdykoliv zmáčkнуть spoušť.

"Drž se stranou, fízle," pronesl směrem ke mně. "Přišel jsem za Faye."

"Postavili jste aparaturu?" zeptala se Faye Machátyho a ten se samolibým úsměvem přikývl.

"Na základě mých výpočtů?"

"No," připustil Macháty, "sem tam se muselo něco ještě dotáhnout. Ta tvoje práce je přece jen nějaký ten pátek stará."

Na chvíli se odmlčel a prohlížel si Faye.

"Za ty roky ses ani moc nezměnila," usmál se. "Vypadáš ještě pořád docela k světu."

"Zásadní chyby ale v mé práci nebyly, že ne?" naléhala dál Faye.

Macháty chvíli přemýšlel. Napínal Faye, protože moc dobře věděl, jak je pro ni odpověď na tuhle otázku důležitá. Pak zavrtěl hlavou.

"Žádná chyba, za kterou by ses musela stydět. Bylas skutečně dobrá," přiznal nakonec.

Na Faye byla patrná úleva.

"Chtěla bych tu aparaturu vidět," pronesla pevným hlasem. Znělo to mnohem víc jako rozkaz, než jako přání.

"Neblázni, to nemůžu," zdráhal se Macháty. "Už teď riskuju víc, než je zdrávo. Kdyby mě tu načapal šéf, tak mám padáka."

"Já to chci vidět," trvala Faye na svém. "Ty víš, že na to mám právo. Nevím, co se mnou provedete. Ale jestli tu aparaturu uvidím, tak už mi to nebude nijak vadit. Ty víš, co to pro mě znamená. Tobě to přeci nemusím vysvětlovat!"

"A co s ním?" kývl Macháty pistolí směrem ke mně.

"Půjde s námi."

"Ne!" vykřikl Macháty.

"Nic jiného ti nezbyde," řekl jsem a zdvihl pra vačku, za níž jsem byl připoutaný k Faye.

"Aparaturu nemůžete mít nikde jinde než tady pod bazénem. Vsadila bych se, že je za některými z těch dveří venku na chodbě," pokračovala Faye.

"Jestli se o něco pokusíte, tak vás oba bez milosti odstřelím," vyhrožoval Macháty.

Ustoupil do chodby a nechal nás vyjít z kobky. S pistolí namířenou na mne couval Macháty k jedné z dveří a poslepu je odemkl třemi magnetickými štitky, které vytáhl volnou rukou z kapsy. Dveře se tiše otevřely. Macháty od nich odstoupil a nechal nás vejít. Ani na chvíli na mě nepřestával mířit pistolí a opatrně vešel za námi.

"Jak to funguje?" zeptala se Faye fascinovaná pohledem na ovládací pult a stěnu zaplněnou kontrolními monitory.

Macháty se ponořil do odborného výkladu, z nějž jsem nerozuměl ničemu. Faye ho často přerušovala otázkami, jimž jsem taky nerozuměl. Bloumal jsem očima po místnosti. To byla jediná volnost, kterou mi Machátyho pistole dopřávala. Hned vedle aparatury, nad níž se ti dva fanatici skláněli, stál standardní terminál a u něj slohy výsledkových listin. Panebože, moci si tak ještě jednou jedinkrát, naposledy v životě vsadit.

"Kde berete energii a jaká je náběhová příkonová křivka?" zeptala se Faye Machátyho.

"Když se podíváš na tenhle monitor..."

Macháty se na něj skutečně podíval. Náběhová křivka na obrazovce byla tím posledním, co ve svém zpackaném životě zahlédl. Faye, která se při výkladu pomalu posunula na dosah k Macháty mu, vyrazila jako blesk. Švihla krátce rukou proti Machátyho krku. Vyrázil ostrý vzdech. Pistole mu vylétla z ruky. Bezvůdné tělo se sesunulo k zemi. Sklonil jsem se pro pistolí, ale tah pout mě strhl zpátky. Faye se nehodlala hnout z místa. Spouštěla aparaturu.

"Zbláznila ses!" vyjel jsem na ni. "Musíme vzít roha."

"Dej mi pokoj," odbyla mě.

"Padáme odsud!" křičel jsem na ni.

"Jo, přímo do tlamy té bestie, co plave venku v bazénu," odsekla. "Nemám zájem."

Prsty jí jen létaly po senzorech ovládacího pultu. Sledovala Machátyho výklad opravdu pozorně. Jen chvílemi na okamžik váhala, ale pak zase pokračovala v horečném chvatu.

"Faye, musíme odsud," naléhal jsem.

"Až si tu něco vyřídím," trvala na svém.

"Vykašli se na ně. Machátyho jsi zabila, co ještě chceš?"

"O toho chudáka tady vůbec nejde," odfrkla si pohrdli ve. Skoro jsem ji nepoznával. Najednou se z ní stala neúprosně kalkulující, neosobní bytost pohroužená do vlastního světa. Můj zrak znovu spočinul na dostihovém terminálu.

"Půjč mi nějaké peníze ze svého konta," zašeptal jsem.

"K čemu ti to bude?"

"Půjč mi prachy a nekecej!" zařval jsem.

"Kolik?" zeptala se suše, ale nespustila přitom ani na okamžik oči z obrazovek před sebou.

"Milion nebo dva," řekl jsem a hrdlo se mi stáhlo.

"Zbláznil ses?"

"Půjč mi dva miliony, nebo se rozluč s tou svou pitomou hračkou na proplétání částic," řekl jsem a trhnutím pout jí strhl ruku z klávesnice. Dokonce jsem dosáhl na Machátyho pistoli. Ani na okamžik jsem nezaváhal kam ji namířit.

Na chvíli se na mě podívala a oči se jí rozšířily poznáním.

"Taky dobrý," řekla jen a pak mi nadiktovala kód ke svému účtu.

Stálo nás to chvíli přetahování, než jsme každý dokázal alespoň jednou rukou fukat na klávesnici. Nemusel jsem ani dlouho hledat v databance výsledků dostihů, než jsem našel to, co jsem potřeboval - parádního outsidera v kerských dostizích. Pak jsem se napojil na on-line systém sázek a vsadil jsem veškerou hotovost z Fayenina konta. Byl to opojný pocit. Jakmile jsem dokončil transakci, zahladil jsem po sobě v paměti terminálu všechny stopy a velkoryse jsem umožnil Faye psát na klávesnici oběma rukama. Na obrazovce před ní naskakoval text zprávy, kterou vysílala.

"Hlídejte přiletý osobních raket z Orianu. Na jedné z nich cestuje Walter Koszinski. Nejspíš cestuje s falešným pasem na jméno Gurilewitz. Má u sebe třicet dva inseminálních dávek plemeníka Hvězdného snílka."

"Faye, co to má znamenat?" zařval jsem. Tiskl jsem pažbu pistole a měl strašlivou chuť zmáčknot spoušť.

"Dostanu ho," šeptala a prsty jí létaly dál po klávesnici.

"Proč? Co ty s ním máš společného? Koszinski je můj případ! To já jsem ho proflákl!"

"V tom se mýlíš, Mesfine. Koszinski je můj případ. Vybrala jsem si svůj podíl na Hvězdném snílkově v inseminálních dávkách. Měla jsme to celé dobře promyšlené. Chtěla jsem vyvézt hadí sperma z Orianu a prodat ho. Získala bych tak peníze, které bych mohla věnovat universitě. Mojí nadaci by se tím otevřely obrovské možnosti. K tomu jsem ale potřebovala Koszinskiho..."

"Proč, proboha?!" zařval jsem. "Proč ses musela dát do spolku s jedním z nejpráskanějších grázlů v celé hadí branži. Vždyť ti muselo být jasné, že tě podrazí!"

"Potřebovala jsem chlapa," vzdychla si.

"Nerozumím."

"Při vstupu na spoje mimo Orian jsou tak přísné prohlídky a kontroly, že bych nedokázala hadí spermiie vyvézt. To mohl udělat jen muž. Koszinski si nechal na jedné špičkové klinice - zavést hadí spermiie do vlastního chámovodu. Lékařský úkon si objednal pod cizím jménem a odůvodnil jej tím, že jde o sperma anonymního lidského dárce, kterým chce přivést do jiného stavu manželku, protože sám je sterilní. Na kosmodromu se pak mohl bez obav podrobit kontrole a magnetická rezonance spermiie neodhalila. Chámovod nebo varle jsou jediným místem, kde jejich přítomnost nebudí podezření."

Svět se se mnou zatočil.

"Víš, co jsi provedla?" vydechl jsem ztěžka. "Víš, co to znamená? To je konec orianského chovu dostihových hadů! Konec! Krach!"

"To je dobře," zasyčela vztekla. "Beztoho je to jen semeníště špinavých triků a podvodů. Kdybys viděl, co to udělalo s mým bráchou, když se mu začalo v obchodě s hady dařit..."

"Tvůj brácha byl křivák a hadi za to nemůžou!"

Zmlkla. Posledních pár úhozů do klávesnice. Zprávu podepsala jménem Rahi Kafatose a odeslala ji jeho komplicům na Kerru. Až tam Koszinski dorazí, bude na něj čekat svérázný uvítací výbor. Nikdo si nedovolí neprověřit takovouhle zprávu. Nikdo. A lidé spojení s Kafatosem už vůbec ne.

"Víš co s ním provedou, aby se dostali k hadímu spermatu?" zeptal jsem se.

"Ať ho třeba vykastrují!" řekla a zle se usmála. "Měla jsem letět s ním. Podrazil mě. Utekl mi i s insemináčními dávkami. Věděla jsem, že po něm jdeš. Nechvíli jsem si myslela, že bys ho mohl pro mě najít. Proto jsem tě taky kontaktovala. Jenže pak mi poslal z paluby rakety telegram. Vysmál se mi. Hajzl! Pak mě napadlo, že bys mi mohl pomoci dostat se ke Kafatosovu vysílacímu zařízení. Když ten lump začal cpát peníze do Modrého vrchu, bylo mi jasné, že tady musí něco takového být. Zvlášť když proskočily zprávy, že by sem měli znovu přijmout Machátyho."

"To kvůli mně sis opatřila Neala?" zeptal jsem se. "Vědělas o Pipsovi a doufala jsi, že když u tebe najdu kocoura, spíš ti uvěřím ty tvé bajky. Je to tak?"

Přikývla.

"Tvůj Neal je kočka," vyprskl jsem a připadal si jako blázen. "TřYbarevní kocouři nejsou."

"Jestli se tady z toho dostaneš," pokračoval jsem po chvíli mlčení, "tak dej mým dětem Nealovo kotě."

Měl jsem nepřijemný pocit, že se na mě zezadu někdo dívá. Otočil jsem se ke dveřím. Stál v nich Kafatos a jeho gorily.

"Koukám, že jste mi ušetřili práci," pokynul rukou k tělu Petera Machátyho.

"Hoši," obrátil se Kafatos ke svým gorilám. "Doprovod'te dámu a pána. Určitě si rádi čichnou k Růžovému kvítku."

Karen zamyšleně ryla lžící v ovesné kaši a Funšo věnoval pozornost sportovnímu zpravodajství, které si pustil na obrazovce terminálu.

"Funšo!" křikla Deborah z kuchyně. "Kolikrát ti mám říkat, abys při jídle necivěl do novin?!"

Funšo si automatickým pohybem nabral na lžící kaši.

"KRACH KRÁLE BOOKMAKERŮ!" hlásal palcový titulek a Funšo se s chutí začel do zprávy s lžící na půl cesty k ústům.

"Mamííí!" zavřeštěl. "Mamííí!"

"Co se děje?" zeptala se Deborah, která přiběhla k dětem celá vyplašení. Od incidentu s Kafatosovými lidmi měla nervy nadranc.

"Mami," křičel Funšo a praštil lžící s kaší na stůl. "Tady píšou, že jsme pracháči!"

Karen vyprskla ovesnou kaší a dostala od matky pohlavek.

"Jez, Funšo, a nevymýšlej si. A ten terminál koukej vypnout!" poručila Deborah.

"Vážně, mami. Podívej," nedal se odbýt.

Deborah přelétla očima po řádcích zprávy.

"Fantastická výhra! Manželka bývalého vynikajícího žokeje Mesfína Gedlua vyhrála fantastický obnos sázkou na naprostého outsidera klasického dostihu Tři vlny, který se konal minulý týden na Kerru. Had Bílý poustevník startoval se sázkovým

kursem 1:128 a Deborah Gedluová na něj vsadila neuvěřitelně vysokou částku, přesahující podle našich důvěrných informací milion orianských dolarů. Celou částku vsadila přes terminál u pobočky kanceláře Rahi Kafatose. Sázkový magnát Kafatos se výplatou výhry dostal do velkých finančních potíží. Krach jeho impéria se zdá neodvratný. Kafatos podal proti sázce protest, ale ten byl nejvyšší dostihovou komisí zamítnut. Záhadou zůstává, kde vzala Deborah Gedluová tak velkou částku. Z dobře informovaných zdrojů jsme se dozvěděli, že peníze jí zapůjčila Faye Flamová, nejnovější důvěrná přítelkyně Mesfína Gedlua. Jak jsme vás již informovali, Flamová i Gedlu jsou od minulého týdne pohřešováni a policie po nich zatím bezvysledně pátrá. Pozadí celé události zůstává zahalené..."

Deborah přestala vnímat text na obrazovce. Rozechvělými prsty si vyvolala na terminál stav svého konta. Cifra jí vzala dech.

"Zatracenej Mesfin," ulevila si a poprvé byla nucena vzít sázkařskou vášeň svého bývalého manžela na milost.

ilustroval Martin Zhouf